BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 154 • Kasım / Sermawez 2007 • Fiyatı: 2 YTL

DÜNYAYA YENİ EKİMLER GEREK! BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ 90 YAŞINDA!

Ekim Devrimi enternasyonal işçi sınıfı ve ezilen halklara devrim çağrısıdır!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · **Tel. & Fax:** 0033 (0) 388 60 74 04

Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

Marksist Leninist Parti ve Örgütlerin 9. Uluslararası Konferansı yapıldı…

Katılan ülke ve örgütler alfabetik sırayla şöyle idi:

Afganistan	Afganistan Marksist-Leninist Örgütü
Almanya	Almanya ML Partisi
Amerika Birleşik Devletleri	Ray O. Light Grubu
Arjantin	Devrimci Komünist Partisi
Bangladeş	Emek Partisi
Bolivya	MLMaoist KP
Filipinler	Filipinler Komünist Partisi
Fransa	ML Komünist Örgüt/Proleter Ses
Güney Afrika	GA KP

Hindistan	HMLKP/Yeni Demokrasi
Hollanda	Kızıl Şafak Grubu
İran	Ranjbaran
İtalya	Yeni Komünist Partisi ve CARC
Kongo	Devrimci KP
Kolombiya	KP Merkez/MOİR
Kuzey Kürdistan–Türkiye	Bolşevik Parti ve TKP/ML
Luxemburg	Komünist Örgüt
Panama	MLKP
Peru	KP/ML
Sırbistan	Rada Partisi
Uruguay	MLP
Yunanistan	Komünist Örgütü

ve Güney Asya'dan bir örgüt.

Konferansa çeşitli nedenlerle katılamayan fakat ülke raporlarını gönderen örgütler vardı. Bunlar Hindistan KPML, Rusya Maoist Partisi, Nepal Komünist Partisi (Mashal)

Konferansta önceden tespit edilmiş gündem maddeleri temelinde canlı tartışmalar yürütüldü. Biz Bolşevik Parti olarak bütün gündem maddelerinde görüşlerimizi yazılı olarak öngörülen tarihte Konferans Düzenleme Komitesi'ne ulaştırdık. Tartışmalarda bir dizi konuda konferans çoğunluğuyla karşı karşıya geldiğimiz yoldaşça yürütülen tartışmalarda, konferansı karşılıklı olarak öğrenilen bir tartışma forumu olarak kullandık.

Bizim değişik gündem maddelerinde konferans öncesinde yazılı olarak sunduğumuz katkılar şunlardı:

KONFERANS ÖNCESİNDE YAZILI OLARAK İLETTİĞİMİZ YAZILAR:

1. Gündem maddesi ile ilgili

"*Bolşevik Parti (KK–T)'nin MLPÖ 9. Uluslararası Konferansı'na (UK) Katkısı:*

Emperyalist dünya sisteminin ekonomik ve siyasi gelişmesi:

Ekonomik Gelişmeler

Emperyalist dünya sisteminin ekonomik gelişmeleri üzerine konuşurken, öncelikle "kriz", "ekonomik kriz", "emperyalist dünya sisteminin genel krizi", "devrevi kriz", "kriz devresi", "devrevi krizin aşamaları" vb. kavramlarının içeriği üzerinde anlaşmak gereklidir. Çünkü görüşümüze göre devrimci ve marksist-leninist (ml) çevrelerde bu konuda büyük bir karmaşa vardır. Bu kavramların içeriğinin Marksizm-Leninizm (ML) tarafından nasıl doldurulmuş olduğu konusunda görüşlerimizi biz MLPÖ 8. UK'na sunduğumuz **"Emperyalizmin**

Ekonomik Krizi ve Sonuçları" (Bkz. Sayı 147, s. 19-24) başlıklı yazımızda ortaya koymuştuk. Burada, o yazıda ortaya koyduklarımızı tekrarlamak istemiyoruz.

Bugün "Kapitalizmin/Emperyalizmin Genel Krizi"nden ancak emperyalizmin can çekişen kapitalizm olması, üretici güçlerin engellenmeksizin gelişmesinin biricik yolunun emperyalizmin proleter dünya devrimiyle parçalanmasından geçtiği anlamında söz edebiliriz.

Fakat dünyanın iki sisteme bölünmüş olduğu anlamında bugün "kapitalizmin genel krizi"nden söz edilemez. Kapitalizm, revizyonistlerin de marifetiyle ve kısmen de komünistlerin hatalarının, yani bizim hatalarımızın da yardımıyla, Birinci Dünya Savaşı'ndan öncekine benzer bir durum, yani emperyalizmin dünyaya sınırsız egemen olduğu, sosyalist devletlerin ve halk demokrasili devletlerin olmadığı bir durumu yeniden yaratmayı başarmıştır. Bu proleter dünya devrimi açısından kuşkusuz geçici bir yenilgi durumudur, fakat olgudur. Bugün dünyada var olan kimi görece "bağımsız", kendini yer yer sosyalist olarak adlandıran ve kimi sol güçler tarafından da sosyalist olarak değerlendirilen Çin HC, Kore DC, Küba, Venezuela gibi ekonomileri emperyalist dünya sistemi dışında imiş gibi görüp göstermek tam bir yanılsamadır. Bu ülkelerin varlığından yola çıkarak veya işçi sınıfı ve ezilen halkların da emperyalist dünya sistemine karşı mücadele ettikleri, bunun yanında güçsüz de olsa komünizm için mücadele eden ml güçlerin var olduğu gerekçeleriyle, bugün emperyalizmin genel kriz içinde olduğu tespitlerini yapmak, görüşümüze göre ML'e dayalı bir çözümleme değildir. Var olan durumda yukarıda sözünü ettiğimiz yenilgi olmamış gibi davranmak bizi ilerletmez. Bu nedenle bugün krizden söz ettiğimizde, sürekli şiddetlenen bir genel krizden söz edecek yerde, devrevi krizin var olup olmadığını, varsa krizin hangi aşamasında bulunduğumuzu somut olarak tartışmalıyız.

Dünya ekonomisi açısından az sayıdaki emperyalist büyük güçte meydana gelen gelişme ve değişikliklerin dünya ekonomisinin gelişmesi için tayin edici olduklarının bilinmesi önemlidir. Bu emperyalist büyük güçler arasında da ABD hâlâ başrolü oynamaktadır.

Dünya yüzünde 2005 yılında Reel Brüt Yurtiçi Ürün'ün (YİÜ/BSP) % 33,6'sı ABD tarafından yaratılıyordu; 25'li Avrupa Birliği'nin payı % 33,7 idi, tarihte ilk kez ABD'nin önüne geçmişti, Çin HC (% 4,8) ve Rusya (% 1,3) dışta tutulduğunda tüm "endüstri ülkelerinin dünya reel YİÜ'deki payı % 84,7 idi.

Dünya ekonomisinde 2000 yılının ikinci yarısında, Çin'deki yüksek kalkınma hızına ve Japonya'daki canlanma belirtilerine rağmen yeni bir kriz devresine girildiğinin işaretleri görülüyordu. Bu kendini en açık biçimde ABD ve AB bölgesinde üretim ve ekonomik büyümede açıkça görülen gerilemede gösteriyordu.

ABD Afganistan ve Irak'taki savaşlarda askeri sanayisine –borçlarını arttırarak da olsa– olağanüstü boyutlarda yatırımlarda bulundu, bu sayede üretimdeki gerileme durdurulduğu gibi, tüketimde de artışlar yaşandı. Böylelikle krizin derinleşmesi engellendi ve eğilim tersine çevrildi. ABD'de savaş sayesinde eğilim tersine döndürülürken, emperyalist büyük güçler içinde en zayıf halka AB, onun içinde de Almanya idi. Burada da yeni "konjonktür programları" ile bir yandan işçilerin sömürülmesi yoğunlaştırılırken, diğer yandan büyük sermayeye yeni vergi indirimleri sunularak ve ek olarak tabii emekçileri vuran "tasarruf programları" ile dipten kurtulunmaya çalışılıyordu. Görünen burada da geçici olarak de olsa bir rahatlamanın sağlanmış olduğudur.

2003 ile 2006 arasında dünya üretimi yılda ortalama % 4,8'lik bir artış gösterdi; ki bu büyüme orta vadedeki % 3,3'lük büyüme hızının epey üzerinde bir büyüme idi. 2006 yılında

da dünya ekonomisi büyümesinin sürdürdü. Hatta 2006'da reel YİÜ % 5'lik bir büyüme ile 2005'ten daha yüksek bir büyüme gösterdi. Yani ABD'nin yürüttüğü savaşlar sonucu eğilimin tersine döndürülmesi ile, devrevi krizin normal gelişimi durduruldu ve yapay bir "kalkınma aşaması" görünümüne girildi. Ancak bunun da sonu görünüyor. Bir bütün olarak endüstri ülkelerinde ve fakat en başta ABD'de 2006 yılı içinde bu "kalkınma"nın hızı giderek kesildi. ABD'de büyüme 2002'den bu yana ilk kez % 3'ün altına düştü. Buna karşı Japonya 2006'daki % 4,8'lik büyüme ile hâlâ hızla "kalkınıyor"du. AB bölgesi 2006'daki % 3,6'lık büyüme oranı ile, 2003'ten bu yana en yüksek büyüme oranını yakalamıştı. Şimdi ABD'deki büyüme hızındaki gerilemenin yapay kalkınma aşamasının sonu ve yeni bir kriz devresinin başlangıcı –daha doğrusu kesintiye uğratılmış bir önceki kriz devresinin kaldığı yerden devamı– olup olmayacağını 2007'deki gelişmeler gösterecek.

Yeni bir kriz devresinin başlangıcını engelleyebilir faktörler olarak; a) Japonya ve AB bölgesinde yüksek büyüme hızlarının yakalanmış olması, b) Çin ve Hindistan'da çok yüksek büyüme oranlarının sürmesi, buralardan gelen ucuz tüketim metaları ile emperyalist ülkelerde bireysel tüketimin yüksek seviyede tutulabilmesi, hem ucuz tüketim metaları ve hem de ucuz işgücü baskısı ile emperyalist ülkelerde enflasyonun alt seviyelerde tutulabilmesi görünmektedir. Buna karşı hem Afganistan'da ve hem de Irak'taki savaşların ABD emperyalizminin önüne koyduğu hedefler açısından oldukça başarısız gelişmesi ekonomik krizi tetikleyecek faktör olarak kendini dayatmaktadır. Orta vadede bu "başarısızlık" kendini yalnızca siyasette değil, aynı zamanda ekonomide de olumsuz faktör olarak gösterecektir.

Bu bağlamda önemli olan şudur:

Devrimci çalışma, işçileri ve emekçileri devrim için aydınlatma ve örgütleme, bir ekonomik krizin olup olmadığına bağlı değildir. Konjonktür nasıl olursa olsun, biz devrimci çalışma yürütebiliriz, yürütme yükümlülüğüne sahibiz.

Krizler emperyalizmin asalak, çürüyen, can çekişen kapitalizm olduğunu bize daha açıkça gösterir. Krizler kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşlarıdır. O halde krizlerin emekçiler için korkunç ve yıkıcı olan görüntülerine ve sonuçlarına karşı mücadele, zorunlu olarak kapitalizmin yokedilmesi hedefiyle, kapitalizmi yok etmeye yönelik mücadeleler olarak yürütülmelidir. Kapitalist sistemin çerçevesini sorgulamayan "krizle mücadele programları" –örneğin DSF'in başını çekenlerin programları– kitleler için göz boyamadır.

Siyasi Gelişmeler:

Şu noktalar bugün dünya siyasetinde hemen tüm sol çevrelerde kabul gören olgulardır:

— ABD emperyalizmi saldırgan ve yayılmacıdır.

— Kendine "dünyanın jandarması" rolünü yakıştırmıştır, öyle davranmaktıdır.

— Afganistan ve Irak'ta olduğu gibi, kimi devletlere saldırıp onları işgal altında tutmaktadır.

— Dünya hegemonyası planlarını pratiğe geçirmek için her yerde –Ortadoğu'da, Filipinler'de, Afganistan'da vs.– yeni askeri üsleri kurmaya devam etmektedir.

— Dünyanın her yerinde –örneğin ABD'nin Siyonist devlet terörünün baş destekçisi olduğu Filistin'de olduğu gibi– halklara karşı karşı devrimci saldırıları desteklemektedir.

ABD emperyalizmi bugün hem ekonomik hem de askeri açıdan dünyanın en büyük emperyalist gücü konumundadır ve tek başına dünyaya egemen olmak için mücadele etmektedir. I. Bush (Baba Bush) yönetimi tarafından ilan edilen "Yeni Dünya Düzeni", bir "ABD Dünya İmparatorluğu" düşünden başka bir şey değildir. Burada, ABD emperyalizmiyle birlikte, onun

önderliği altında yürümeye hazır olan diğer emperyalist büyük güçler –örneğin güncel olarak İngiltere– için düşünülen en iyi halde “küçük ortak” rolüdür.

“Önleyici Vuruş” (preemptive strike) stratejisi ile ABD bugün emperyalist büyük güçler içinde de baş savaş kışkırtıcısı konumunda bulunmaktadır. Amerikan emperyalizmi, New York’ta bulunan Dünya Ticaret Merkezi ikiz kulelerine ve Pentagon’a yapılan 11 Eylül 2001 saldırılarını dünya çapında “terörizme karşı uluslararası savaş” ilan etmek için ustalıkla kullanmıştır. Böylelikle o kendine uluslararası hukuku çiğneme lisansı çıkarmış ve dünya halklarına karşı ABD savaş makinesini hem de “meşru savunma” adına harekete geçirmiştir.

Fakat bu olgular, görüşümüzce bizi ABD emperyalizmini biricik ve tek “süper güç” olarak değerlendirme, onun için ayrı, özel bir kategori icat etmeye, ABD emperyalizmini diğer emperyalist büyük güçlerden niteliksel olarak ayrı bir şeymiş gibi gösterme yanılgısına götürmemelidir.

ABD emperyalizminin o yenilmez görünen büyük askeri gücüne rağmen her şeye kadir olmadığını, planlarını gerçekleştirme konusunda büyük zorluklara sahip olduğunu şimdi dört yıldır süren Irak işgalinde yaşadık, yaşıyoruz. İşgale karşı silahlı direniş her gün işgalci ABD emperyalistlerine ve müttefiklerine ve Irak’taki işbirlikçilerine ağır askeri darbeler vuruyor. ABD emperyalistleri şimdi Irak bataklığından nasıl çıkacaklarını kendilerinin doğru dürüst bilmediği bir kaos içinde bulunuyor. Irak’taki silahlı direniş evde yapılan hesapların çarşıya uymadığını gösterdi.

Görüşümüzce, Lenin’in emperyalizm tahlili dün olduğu gibi, bugün de geçerlidir. Kendi başına bir kategori olarak “Süper Güç”(ler) teorisi, karşı devrimci “Üç Dünya Teorisi”nin bir temel taşı, Üç Dünya teorisyenlerinin bir uydurmasıdır. Bu teori, süper güçler dışında “İkinci Dünya” kavramı altında ele alınan emperyalist güçleri, dünya halklarının müttefikleri olarak sunmaya hizmet etmiştir. ABD emperyalizmi bugün en güçlüsü de olsa, ortak özellikleri dünya hegemonyası için dalaşabilecek durumda olmak ve dalaşmak olan emperyalist büyük güçlerden biridir.

ABD emperyalizminin bugün güncel olarak en güçlü emperyalist büyük güç olduğunu gösteren yukarıda saydığımız olgular, bizi halkların mücadelesini yalnızca ABD emperyalizmine karşı yönlendirme yanılgısına da götürmemelidir. Dünya halklarının baş düşmanı tek başına ABD emperyalizmi değil, bir bütün olarak emperyalizmdir, dünya emperyalist sistemidir.

Dünya hegemonyası uğruna ABD emperyalizmi ile dalaşan emperyalist büyük güçler kısmen kendilerini “barışsever”, “demokrat” vb. olarak göstermektedir. Bu teşhir etmemiz gereken bir sahtekârlıktan başka bir şey değildir.

2003’te Birleşmiş Milletler (BM) örgütü içinde Irak’a askeri müdahaleye karşı çıkan Alman, Fransız, Rus Emperyalizmi ve Çin gibi güçler ABD emperyalizminden ne daha az ve ne de daha fazla savaşçı veya barışçıdır. Bunların o dönemde Irak’a ABD’nin askeri müdahalesine karşı çıkmalarının temelinde kendi emperyalist çıkarları yatıyordu. ABD emperyalizminin Irak’a askeri müdahalesinin, Saddam rejimiyle o güne dek yapılan tüm anlaşmaların iptal edilmesi ve ABD emperyalizminin Irak’ta tek başına egemenliği anlamına geleceği açıktı. ABD’nin emperyalist rakipleri bu karşı çıkışlarıyla, ABD emperyalizminin Ortadoğu’da dünya hegemonyası uğruna mücadelede yitirmiş olduğu bir ileri karakolu yeniden ve tam olarak ele geçirmesini engellemek istediler. Olan budur. Bu gibi güçleri “baş düşman” görmemek, ABD emperyalizmini biricik Süper güç ilan edip, onu tek başına baş düşman olarak görüp göstermek teorik olarak yanlıştır. Pratik politikada da bu yanlış, halkların kimi can düşmanlarını halkların

dostu, müttefiki olarak kabul etmeye götürür.

Biz bu yanlışın pratik sonuçlarını 2006 yılında Siyonist İsrail'in Lübnan'a saldırısının ertesinde yaşadık. İsrail'in saldırı sonrasında boşalttığı Güney Lübnan'a BM askerlerinin yerleştirilmesi sözkonusu olduğunda, her şeyden önce Alman ve Fransız emperyalistlerinin askeri güçleri bu alana hiçbir önemli direniş görmeksizin, hem de "barışı" savunmak adına yerleşebildiler.

Eğer mutlaka "baş düşman" gibi kavramlarla çalışmak ihtiyacı duyuyorsak, o zaman dünya halklarını yanıltmamak için açıkça şunu söylemeliyiz. Baş düşman bir bütün olarak emperyalist sistemdir. Onu parçalamak ve yıkmak gereklidir.

Dünya emperyalist sistemine karşı devrimci mücadele ancak 1915 yılında "anavatan için mücadele", "anavatan savunması" vb. sosyal-yurtsever çağrıları karşısında Almanya KP öncülerinden Karl Liebknecht'in doğru bir şekilde tespit ettiği gibi, uluslararası proletaryanın her bir bölüğünün baş düşmanının "kendi ülkesinde" olduğunu kavradığımızda mümkündür! O bunu emperyalist bir savaş sırasında, emperyalist bir ülkede söylemiştir.

Biz bu bağlamda somut olarak kendi ülkelerimizdeki durumdan söz etmek istiyoruz:

Türkiye (ve Kuzey Kürdistan) emperyalizme bağımlı bir ülkedir. Bağımlı olduğu emperyalist güçler –ki bunlar en başta ABD emperyalizmi ve Alman emperyalizmidir– tarafından işgal edilmemiştir. TC'nin bağımlılığı sömürgesel bir bağımlılık değildir. Emperyalistler Türkiye'de doğrudan değil, işbirlikçileri aracılığıyla, Türk hâkim sınıfları aracılığıyla, dolaylı olarak egemenlik sürmektedirler. Türk devleti, dolaysız olarak Türk hâkim sınıflarının devletidir. Türk hâkim sınıfları yüzlerce bağla emperyalist güçlerle bağlıdır, iç içedir. Türkiye'de emperyalizme bağımlılık zincirinin parçalanması devrimin öncelikli hedeflerinden biridir. Biz Türkiye'de devrimin birinci aşamasında yeni demokratik, antiemperyalist bir devrim olacağını savunuyoruz. Buna rağmen biz, bugün Türkiye'de egemen emperyalist güçler arasında hâlâ bir numara olan ABD emperyalizminin tek başına baş düşman olarak görüp, göstermenin yanlış olduğu görüşündeyiz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de halkların baş düşmanı faşist Türk devletidir. Bu devlet, çeşitli emperyalist güçlerle, bunların içinde hepsinden önce ABD emperyalizmiyle anlaşmalar yapan, emperyalist güçlerle işbirliği içinde olan Türk hâkim sınıflarının devletidir. İşçiler, köylüler, emekçiler mücadelelerinde karşılarında baş düşman olarak ABD devlet aygıtını, polisini, ordusunu, yargısını değil, Türk devlet aygıtını bulmaktadırlar. Türkiye'de faşizm ABD emperyalizmi tarafından değil, Türk devleti tarafından uygulanmaktadır. Bu durumda, Türkiye'de mücadeleyi öncelikle ve doğrudan ABD emperyalizmine karşı yürütmek demek, Türkiye'de faşist Türk devletini parçalamak için mücadelenin tali bir mücadele olarak görülmesi demektir. O zaman Türkiye'de egemen sınıfların belli bölümleri hatta ABD emperyalizmine karşı müttefiler olarak bile görülüp gösterilebilir.

Bu bağlamda Türkiye'de Irak'ın ABD emperyalizmi tarafından işgalinin gündemde olduğu günlerde gelişen savaş karşıtı hareketin temel şiarlarından birinin "Amerikan askeri olmayacağız!" şiarı olması ibret vericidir. Bu şiarla Türk devletinin/egemen sınıfların büyük bir bölümünün Irak/Güney Kürdistan'da kendi çıkarları olduğu, Irak/Güney Kürdistan'a "amerikan askeri" olarak değil, öncelikle "Türk askeri" olarak girmek istedikleri gerçeği hasıraltı ediliyordu. 2006'da Lübnan'a asker gönderme sözkonusu olduğunda da, Türkiye–Kuzey Kürdistan solunun çok önemli bir bölümü yine aynı gerekçeyle, "amerikan askeri olmayacağız" gerekçesiyle karşı çıktı asker göndermeye. Oraya Türk hakim sınıflarının kendi

öz çıkarları için asker göndermek istedikleri yine hasır altı edildi. Afganistan'da, Bosna'da, Lübnan'da, Somali'de ve dünyanın bir dizi ülkesinde "dış görev"de bulunan Türk askerleri, oralarda her şeyden önce Türk hâkim sınıflarının çıkarları için bulunuyor, şu veya bu emperyalist gücün askeri olarak değil!

Baş düşman konusunda, ABD'de ve ABD'nin doğrudan işgali altında olan ülkeler dışında dünyanın tüm ülkelerinde durum benzerdir. Baş düşman olarak örneğin Almanya'da Alman emperyalizmi yerine Amerikan emperyalizmiyle, Fransa'da Fransız emperyalizmi yerine Amerikan emperyalizmiyle savaşan devrimci davranmamaktadır, marksist-leninist davranmamaktadır.

Emperyalistler arası çelişkiler bağlamında, bu çelişmelerin giderek derinleştiği ve sertleştiği olgudur. Bu gelişmenin temelinde, emperyalistlerin, en başta de emperyalist büyük güçlerin "dünyayı yeniden paylaşma", dünya hegemonyası uğruna mücadelesi yatmaktadır.

Sosyalemperyalist blokun çökmesinden sonra emperyalist dünyada yeni bir güçler dengesi ortaya çıktı. Bu emperyalist büyük güçler arasında dünyanın yeniden paylaşımını gündeme getiren bir gelişmedir. Bu yeniden paylaşım mücadelesi bugün bütün şiddetiyle sürmektedir.

Sosyalemperyalist blokun çökmesinden sonra kısa bir süre için, sanki ABD emperyalizmi bütün çizgi boyunca zafer kazanmış ve tüm emperyalist dünya ABD emperyalizminin "liderliği"ni kabul ediyormuş gibi bir görüntü oluştu. 1991'deki Irak'a karşı Birinci Körfez Savaşı, ABD emperyalizminin liderliği altında tüm emperyalist güçlerin bir savaşı olarak yürüdü. Emperyalist büyük güçlerden hiçbiri bu savaş karşı çıkmadı. Bilakis hepsi ABD emperyalizminin liderliğini kabul edip, şu veya bu biçimde bu savaş içinde yer aldı.

Fakat bunun hemen ertesinde, daha Yugoslavya savaşı sırasında emperyalist cephe bölündü. Yugoslavya savaşı her şeyden önce ABD emperyalizminin askeri önderliği altında batılı emperyalist güçlerin bir savaşı olarak, Rusya ve Çin'in muhalefetine rağmen, yürüdü. Avrupa'daki bu savaştan her şeyden önce, amerikan askeri gücünden de kendi öz çıkarları için ustaca yararlanmayı bilen Alman emperyalizmi kazançlı çıktı.

1990'lı yılların seyri içinde AB somutunda, her şeyden önce de Alman ve Fransız emperyalizmi arasındaki oldukça sıkı ittifak şahsında, ABD emperyalizmi için ciddiye alınması gereken bir rakip güçlendi.

Yine 90'lı yılların seyri içinde Rus emperyalizminin çöküntüsü, gerilemesi durdu. 90'lı yılların sonlarından beri Rusya dünya sahnesinde yeniden güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. Münih'te 2007 yılı başında yapılan emperyalist güçlerin "Güvenlik Konferansı"nda Rusya'nın ABD'nin dünya hegemonyası çabalarına karşı açıkça tavır takınması, Rusya'nın geldiği yerin bir ifadesidir.

Uzun bir süre, iktisaden bir dev güç olmasına rağmen Japonya askeri ve siyasi olarak dünyada önemli bir oynamadı. Japonya şimdi giderek artan ölçüde askeri ve siyasi alanda varlığını hissettirmeye başlıyor.

Çin çok hızlı ekonomik gelişmesi sayesinde, dünya hegemonya mücadelesinde önemli bir oynayacak bir emperyalist büyük güç konumuna doğru ilerliyor. Çin daha şimdiden Afrika'da diğer emperyalist büyük güçlerle yarışan ciddi bir rakip durumuna gelmiştir. Latin Amerika'da konumlarını güçlendirmektedir. Çin'in bu gelişmesi, emperyalist dünyadaki güç dengelerinin değişmesi açısından çok önemli yeni bir faktördür.

Güç dengelerindeki bu somut değişmeler emperyalist güçler arasındaki çelişmelerin sertleşmesinin temelidir.

ABD emperyalizmi burada her şeyden önce askeri güç üstünlüğüne dayanarak rakipleri ile gelecekteki mücadeleler açısından da oldubittiler yaratmaya çalışıyor. Yeniden paylaşım mücadelesinde savaşlar emperyalistlerin esas araçlarıdır.

Bugüne kadar, dünyayı yeniden paylaşma mücadelesi emperyalist güçler arasında doğrudan bir savaş biçiminde değil, bağımlı ülkelerde temsilci savaşları veya bu ülkelere karşı işgal savaşları olarak yürüyor.

Fakat emperyalist güçler arasında şiddetlenen çelişkiler, bir dünya savaşına doğru gelişebilecek gerçek bir emperyalistler arası savaş tehlikesini de büyütmektedir.

Kimi bağımlı ülkelerde sürmekte olan emperyalist müdahalelere karşı mücadelede, emperyalistlerin ezilen halklara karşı haksız saldırı savaşlarında ve gelişmekte olan emperyalistler arası genel savaş tehlikesi karşı mücadelede leninist tahlilin şu temel ilkesinden yola çıkmalı ve halklara şunu kavratmalıyız:

"Emperyalist savaştan ve bunu kaçınılmaz bir şekilde yaratan emperyalist barıştan, emperyalist dünyadan, bu cehennemden, Bolşevik mücadele ve Bolşevik Devrim dışında kurtuluş yoktur." (Ekim Devriminin Dördüncü Yıldönümü Üzerine, Seçme Eserler, cilt 6, s. 521)

Savaşa ve savaş tehlikesine karşı mücadele konusunda savunduğumuz görüşler tezler halinde şöyledir:

1. Sürmekte olan emperyalist, gerici, karşı devrimci savaşlara ve emperyalist dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele devrimci bir şekilde yürütülmelidir. Savaş kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşıdır. Barışı gerçekten isteyen, kapitalizme karşı savaşmalıdır. "Emperyalist savaşa savaş! Halk savaşında zafer! Sosyalist ve yeni demokratik devrimlerde zafer!" mücadelemizde ana şiarlarımız haline gelmelidir.

2. Burjuva pasifizmi yürüyen bir savaşa ya da somut olarak hazırlığı yapılan bir gerici savaşa karşı geçici bir müttefik olabilir, fakat onunla ideolojik olarak mücadele etmek ve onu yenilgiye uğratmak gereklidir. Çünkü o proletaryayı silahsızlandırır ve son çözümlemede emperyalizmin işine yarar.

3. Emperyalist dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele sadece bir tek emperyalist güce karşı değil, bilakis tüm emperyalist güçlere, herşeyden önce emperyalist büyük güçlere karşı yürütülmelidir. Gerici, karşı-devrimci savaşlara ve dünya savaşı tehlikesine karşı da yol gösterici ilkemiz şu olmalıdır: Baş düşman kendi ülkemizdedir.

Bugün emperyalistlerin yürütmekte oldukları ve somut hazırlığını yaptıkları savaşlara ve gelişen dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele etmek zorundayız. Bugün somut olarak, bu mücadelede sadece bir emperyalist güce veya koalisyona karşı değil, bilakis bir bütün olarak emperyalizme karşı mücadele etmemiz gerekmektedir. Savaş karşıtı cephe bugün antiemperyalist bir cephe olarak düşünülmek ve öyle ele alınmak zorundadır.

Biz bu konuda şimdiki durumda kendi zayıflığımızın da bilincinde davranmalıyız. Taktik adına, emperyalistler arası çelişmelerden yararlanma adına, bizzat emperyalistlerin şu veya bu kesiminin uzantısı haline gelme tehlikesi büyüktür. Bugün fazla taktiksel zenginlik geliştirecek bir güce sahip değiliz.

ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin Irak'a son saldırısı sırasındaki anti savaş hareketinde, ABD ile rekabet eden emperyalist güçlerin etkileyici kitle hareketini kendi politik hanelerine nasıl yazabildiklerini gördük, yaşadık.

Benzer bir olayı Siyonist İsrail'in Lübnan'a saldırısı ve işgali sırasında gelişen antisavaş hareketinde de yaşadık. Lübnan halklarının Siyonist saldırıya karşı haklı mücadelesini

destekleme eylemleri içinde, kimi İslamcı faşist güçler "antiemperyalist devrimci"ler olarak selamlandı. Siyonizme karşı mücadele adına antisavaş hareketi içinde yer yer açık antisemit pozisyonlara gözyumuldu. Kimi emperyalist, gerici güçlerin temsilci ve sözcüleri ABD emperyalizmine ve Siyonizme karşı mücadele adına anti savaş hareketi içinde cirit attılar, kendi propagandalarını yaptılar.

Biz komünistler, antisavaş hareketi içinde, bugünkü savaşların temeli olan sistemi, kapitalizmi hedef almayan bir savaş karşıtlığının, sonuçta içinde bulunulan durumda "barışçı" maske takmış şu veya bu emperyalist gücün kuyruğuna takılacağı gerçeğini yerleştiremediğimiz sürece, bu gibi durumlar hep yeniden yaşanacaktır. Fakat bu gerçeği kitle hareketi içinde yerleştirebilmek için de önce kendi hata ve eksiklerimizden arınmamız gereklidir. Bu bağlamda ilk yapılması gereken ml ve devrimci saflarda hâlâ varlığını sürdüren üç dünya teorisinin kalıntılarından kopmaktır.

26 April 2007"

2. Gündem maddesi ile ilgili

"*Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye)'nin MLPÖ'in 9. Konferansı'na katkısı*

Enternasyonal İşçi Sınıfı'nın mücadelesi, halkların antiemperyalist mücadeleleri ve marksist-leninist parti inşası

Uluslararası proletaryanın mücadelesi en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor. Bu hem objektif olarak, yani dünya çapında işçilerin kendiliğinden mücadelelerinin düzeyi açısından, hem de sübjektif olarak, yani bu mücadelelerin bilinç ve örgütlülük seviyesi bakımından böyledir.

Emperyalist metropol ülkelerinde ekonomik mücadeleler, mücadeleye zorlayan yeterinden fazla neden olmasına rağmen oldukça düşük seviyededir. Sosyalemperyalist kampın çöküşünden bu yana geçen yıllarda tüm emperyalist ülkelerde işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın ekonomik ve demokratik hakları sistemli ve sürekli bir biçimde tasfiye edildi, ediliyor. "Reformlar" etiketi altında istisnasız tüm emperyalist ülkelerde işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın gerçek ücretler düşürülmekte, çalışma süreleri uzatılmakta, iş yoğunlaştırılmakta, işçilerin sömürü derecesi yükseltilmektedir. Milyonlarca işyeri yok edilmekte, milyonlarca emekçi işsizliğe, dolayısıyla yoksulluğa sürüklenmekte, geçinmek için "sosyal yardıma" muhtaç devlet dilencileri haline getirilip, aşağılanmaktadır. İşsizlik yardımı, sosyal yardım gibi kazanılmış haklar tırpanlanmakta, bu "yardım"lar minimuma indirilmekte, hastalık ve emeklilik kasalarının verdikleri hizmetlerde büyük kesintiler yapılmaktadır. Buna paralel olarak, büyük siyasi mücadeleler sonucu kazanılmış kimi demokratik hakların içi boşaltılmakta ve iç faşistleşme ilerletilmektedir. Bu gelişme savaş hazırlıklarıyla veya dışa yönelik doğrudan saldırganlıklarla elele gitmektedir. Emperyalist burjuvazi bu gerici saldırılarını fazla bir direnişle karşılaşmadan gerçekleştirebildikçe, bu "reformları"nı o kadar arsızca sürdürebilmektedir. Tabii ki bu saldırılara karşı emperyalist metropollerde işçilerin, emekçilerin mücadeleleri, grev ve gösteri yürüyüşleri vb. var. Bu mücadeleler bizim de katıldığımız MLPÖ'nün Uluslararası 8. Konferansı'ndan bu yana geçen dönemde hem sayısal olarak, hem de eylem biçimlerinin çeşitliliği açısından belli ölçüde gelişti. Hatta Almanya'da Gate Gourmet ve Opel Bochum grevlerinde olduğu gibi sendika bürokrasisinin içinde yer almadığı ve yer yer sendika bürokrasisine rağmen yürüyen grevler

de oldu. Fakat burjuvazinin genel saldırısıyla karşılaştırıldığında bu mücadeleler zayıftır ve neredeyse tamamen saldırıları geri püskürtmeye ve olanı korumaya yöneliktir. Emperyalist metropollerde işçi sınıfı zayıf gelişmiş mücadelelerinde bir bütün olarak ele alındığında savunma konumundadır. Objektif durum böyledir.

Sübjektif yana gelince, marksist-leninist güçlerin işçi sınıfının mücadelelerinde başı çektikleri, gerçek anlamda önderlik ettikleri tek ülke tanımıyoruz. Durum daha çok (zayıf olan kendiliğinden) işçi hareketi ile, (ondan daha da zayıf olan) örgütlü komünist hareket arasında büyük bir gedik bulunması şeklindedir. Marksist-leninist güçlerin kimi işçi sınıfı mücadelesine aktif olarak katılıp, başı çekmeye çalıştığı durumlar bütün içinde kural dışıdır.

Emperyalizme bağımlı (yeni sömürge) ülkelerde kendiliğinden işçi hareketinin ve emekçi hareketlerinin seviyesi, bir bütün olarak ele alındığında, emperyalist metropollerdekinden daha yüksektir. Buralarda işçilerin ve emekçilerin yaşam koşulları emperyalist metropollerdekinden çok daha kötüdür ve burjuvazinin ve emperyalizmin ekonomik haklara saldırısı burada kural olarak işçi ve emekçilerin geçim temellerinin yok edilmesi ve mutlak yoksulluğa düşmeleri anlamına gelmektedir. Böyle olduğu için de bu ülkelerde işçi ve emekçileri mücadeleye zorlayan nedenler daha fazladır. Bunlarla karşılaştırıldığında ama işçi sınıfı ve emekçi yığınların kendiliğinden mücadelelerinin seviyesinin de yeterli olmadığı tespit edilmek zorundadır. Elbette emperyalizme bağımlı ülkeler içinde, ekonomik sarsıntılar ve ekonomik çöküş döneminde işçi ve emekçi hareketinin olağanüstü güç kazanmış olduğu ve evet kısmen de olsa iktidar sorununu da gündeme getirdiği ülkeler de vardır. Fakat olgu bu ülkelerde de, örneğin 2000/2001 yıldönümünde bir dizi hükümeti arka arkaya yıkan emekçi kitle hareketlerinin yaşandığı Arjantin somutunda yaşanmış olduğu gibi, burjuvazinin güncel krizi aşabilmiş ve iktidarını koruyabilmiş olduğudur. Kimi Latin Amerika ülkelerinde (Brezilya, Meksika, Venezuela gibi) işçi ve emekçilerin mücadelesi dünyanın birçok başka bölgesiyle karşılaştırıldığında daha siyasileşmiş durumdadır. Kimi ülkelerde (örneğin Güney Kore'de olduğu gibi) işçi-emekçi hareketleri daha militan bir tavır içindedir. Fakat bir bütün olarak ele alındığında işçi-emekçi yığınların kendiliğinden hareketleri emperyalizme bağımlı ülkelerde de olanakların, zorunlulukların ve mücadeleye zorlayan nedenlerin çok gerisinde kalmaktadır.

Mücadelenin sübjektif yanına gelince, emperyalist ülkeler için yaptığımız tespit bağımlı ülkelerin büyük çoğunluğu için de geçerlidir. Birkaç istisna dışında, komünizmin işçi hareketiyle sağlam bağı yaratılamamış durumdadır. Komünist güçler işçi hareketi içinde kural olarak, bu mücadelenin başını çekmek şöyle dursun, önemli bir rol oynanamamaktadırlar.

İşçilerin kitlesel hareketi kural olarak hem emperyalist metropollerde, hem de ezilen ülkelerde sosyaldemokrasinin, reformizmin, sarı sendikaların kontrolü altındadır. Burjuvazi kural olarak, bu mücadelelerin gerçek sınıf mücadelesine, yani "sınıfa karşı sınıf" mücadelesine, gelişmesini engellemeyi başarabilmektedir. Sık sık, işçilerin mücadeleleri burjuva partilerinin kendi aralarındaki iktidar dalaşlarında birbirlerine karşı koz olarak kullanılabilmektedir.

Kendiliğinden işçi hareketinin zayıflığında çeşitli faktörler rol oynamaktadır. Her şeyden önce kendini "reel sosyalizm" "yaşayan sosyalizm" olarak tanıtan revizyonizmin tamamen iflas etmesiyle, bir bütün olarak sosyalizm çekiciliğini yitirmiştir. Emperyalist burjuvazi ve onun propagandacıları, "komünizmin ölümü" ve "serbest pazar ekonomisi'nin nihai zaferi"ne dair yalan kampanyalarıyla işçilerin saflarında büyük bir güvensizlik yaratmayı başarmışlardır.

Sarı sendikalar içindeki işçi aristokratlarının egemenliği burada tayin edici rol oynamaktadır. Emperyalist burjuvazinin bağımlı ülkelerden sızdırdığı ekstra karlarla işçi sınıfının

belli kesimlerini rüşvetle satın alabilme imkanları da emperyalizmin başlangıç dönemiyle karşılaştırıldığında muazzam ölçüde artmıştır. Metropollerdeki biriktirilmiş zenginliği "güneydeki aç sürüleri"nden korunması gereken bir kazanım olarak propaganda eden, "hepimiz aynı gemideyiz" teranesiyle sosyal-barış, sosyal-ortaklık ideolojisini beyinlere kazıyan, göçmenlere, sığınmacılara günah keçisi rolünü yükleyen metropol şovenizmi emekçilerin beyinlerini zehirliyor. Bu sayede de işçiler "kendi" burjuvazilerine karşı daha radikal ve kitlesel eylemlerden alıkonuluyor.

Ezilen ülkelerde işbirlikçi burjuvazi sınıf mücadelesini hedefinden saptırabilmek için milliyetçiliği, dini vb. kullanıyor.

Burjuvazinin emekçilerin beynini, bilincini, düşüncelerini işgal etme olanakları bugün medyanın olağanüstü gücüyle her zamankinden daha fazla.

Hal böyleyken, somut durum bu iken, küçük belli başarılara bakıp "işçi saldırısının başlangıcı"ndan vb. söz etmek, bu iyi niyetle de işçi sınıfı mücadelesinin özgürleştirici gücüne atıf anlamında vb. de yapılsa, gerçek durumun görülmemesi, ölçüsüz bir abartma ve her şeyden önce de önümüzde duran muazzam görevlerin küçümsenmesi anlamına gelir. Böyle bir değerlendirme dünya çapında yapıldığında yanlıştır, sadece emperyalist metropoller için yapıldığında ise bu yanlış kat kat artmaktadır.

Objektif olarak, çok dana güçlü bir sınıf mücadelesinin yeter nedeni vardır. Sermayenin enternasyonalleşmesinin kazandığı muazzam boyutlar –emperyalizmin savunucularının yeni bir şeymiş gibi gösterip, moda deyim ile "globalleşme" olarak adlandırdıkları şey– sayesinde de, proletaryanın mücadelelerini kelimenin dar ve gerçek anlamında ve pratikte de enternasyonal mücadeleler olarak yürütmesinin nesnel temelleri iyice olgunlaşmıştır.

Bu komünistler için şundan başka bir anlama gelmez: Şimdi bütün ülkelerde ml partilerin yaratılması ve inşası görevi en acil görevdir. Marksist-leninist güçlerin enternasyonal alandaki işbirliğinin imkânları ve gerekliliği her zamankinden daha büyüktür.

Biz Marksizm-Leninizm'i işçi sınıfı hareketi içine taşımak, komünizmin işçi hareketi ile olmayan, ya da çok zayıf olan bağlarını güçlendirmek, bunların birliğini sağlamak için çok daha yoğun ve sistematik çalışmak görevine sahibiz.

İşçi sınıfı kendi durumunun ve tarihi misyonunun bilincine vardığında, ve mücadele içinde kendi gerçek gücünü görüp, tanıdığında, ancak o zaman, bugünkü lanetli durum kökten değişecektir.

Halkların antiemperyalist mücadeleleri

Bugün dünyanın çeşitli bölgeleri ve ülkelerinde halkların kurulu düzeni sarsan silahlı mücadeleleri de vardır. Asya'da örneğin hem Filipinler'de, hem Sri Lanka'da halkın silahlı güçleri egemenlerle resmi görüşmelerde pazarlıklar yürütecek durumdadır. Nepal'de Nisan 2006'da halk devrimi eski rejimi silip süpürmüştür. Yeni, demokratik bir Nepal için mücadele sürmektedir.

Ortadoğu'da Filistin halkının mücadelesi, Siyonist İsrail devletinin günbegün süren katliamlarına rağmen devlet kuruluşunun artık fazla uzak olmadığı bir noktaya varmıştır.

Güney Kürdistan'da Kürt ulusu için fiilen devlet kuruluşu gündemdedir.

Afrika'da çeşitli halklar, eski ve yeni sömürgeciler, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından yaratılan durumda kendi devlet iktidarları için mücadele ediyorlar.

Latin Amerika kaynıyor. Her yanda halkların silahlı güçleri var. Her yanda kurulu düzen sorgulanıyor. Latin Amerika'nın birden fazla ülkesinde son yıllarda bir çok hükümet halk hareketleri tarafından geri çekilmeye zorlandı. Bugün bir dizi Latin Amerika ülkesinde "sol" hükümetler işbaşında bulunuyor. Kolombiya, Ekvador, fakat en başta da Venezuela'daki gelişmeler bu ülkeler dışındaki bir çok sol güç tarafından da "sosyalist gelişmeler" olarak görülüp, propaganda ediliyor. Chavez'in "Bolivarcı Sosyalizm"i, görüşümüze göre, kendi öz çıkarları zedelenmediği sürece emperyalizm ile işbirliğine karşı olmayan milli burjuvazinin programı ve eyleminden başka bir şey değildir. Bu tip bir "sosyalizm" şimdi emperyalist metropollerde bir dizi sol güç tarafından "21. yüzyıl sosyalizmi" olarak adlandırılıp, savunuluyor. Metropol sosyalistlerinde çokça yaşadığımız bir tavrın sonucu bu. Kendi ülkelerinde kendi proletaryasının devrimci gücüne, devrime inancını yitirmiş kimi "metropol sosyalisti" devrimi bağımlı ülkelerin halklarından bekliyor ve nerde güçlü bir hareket görürse bu hareketlerin peşine eleştirisiz ve romantikleştirerek takılıyor. Bu gibi hareketlerle dayanışmanın örgütlenmesi devrimci çalışmanın esası haline getiriliyor. Burada da tabii dayanışmanın nesnesi "moda"ya göre değişiyor. Bundan 5 yıl kadar önce Meksika'daki Zapatist Hareket ve Subcomandante Marcos "21. yüzyıl sosyalizmi"nin temsilcileri idiler, Şimdi bu rol Chavez'e ve onun başını çektiği "Bolivarcı Sosyalizm"e verildi.

Emperyalistlerin doğrudan işgali altında bulunan Afganistan ve Irak'ta emperyalistler ve uşakları, işgalci güçlere karşı her geçen gün daha da gelişen bir savaşla karşı karşıyalar. İşgalcilerin ve işbirlikçilerinin askeri kayıpları her geçen günle artıyor. Irak'taki gelişmeler işgalci emperyalistlerin evdeki hesaplarının çarşıya uymadığını çok açık olarak gösterdi. Bu planlara göre güya kısa ve kanlı bir savaştan sonra Saddam rejimi devrilecek, halk bunu sevinçle karşılayacak, kısa sürede barış tesis edilecek, ABD emperyalizminin işbirlikçisi bir yeni rejim kurulacak ve işler ona devredilecek, işgalci güçler ülkeden çekilecek, işlerini işbirlikçi rejim aracılığı ile sürdürecekti. Şimdi işgalin üzerinden dört yıl geçti. Fakat işgale karşı silahlı direniş bastırılamadı. Tersine gün geçtikçe güçleniyor. Öyle ki işgalciler ve uşakları adeta bir kale içine aldıkları en güvenlikli "yeşil" bölge içindeki kukla parlamentoyu bile silahlı direnişin eylemlerinden koruyacak durumda değil!

Hiç kuşkusuz, bugün bir bütün olarak ele alındığında ezilen halkların emperyalizme karşı mücadeleleri emperyalist metropollerdeki işçi hareketine göre daha gelişmiş durumdadır. Fakat aynen bu olguyu olduğu gibi, şu olguları da saptamak zorundayız:

— Bu mücadelelerin seviyesi 20. yüzyılın 60'lı ve 70'li yıllarındaki kadar gelişmiş değildir, onlarla karşılaştırıldığında geri seviyededir.

— Komünistlerin bu hareketler içindeki etkisi –az sayıda kural dışı dışta tutulduğunda– çok azdır. Çoğunlukla bu etki gözardı edilebilir bir büyüklüktür.

— Halkların mücadelelerinde emperyalistler arası çelişmelerden kendi hedefleri için yararlanabilme imkânları, 20. yüzyılın 60'lı ve 70'li yıllarında olduğundan çok daha azdır.

— Yerli burjuvazilerin ve emperyalistlerin halkların mücadelelerini bastırma veya bunları sistem içi reform hareketlerine dönüştürme olanakları artmıştır.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde de komünistlerin önünde duran esas görev, kavranacak esas halka gerçek komünist partilerin inşasıdır. Yalnızca güçlü gerçek komünist partiler halkların emperyalizme ve yerli burjuvaziye karşı mücadelelerinin sömürüden kurtulmuş yeni bir toplum yaratma berrak hedefiyle yürütülmesini güvence altına alabilir.

Ezilen ülkelerdeki mücadelenin, gelişmiş, emperyalist ülkelerdeki proletaryanın mücadelesi

ile karşılaştırma içinde, görece gelişmişliği, ml saflarda azımsanmayacak sayıda gücün, bir yanda ezilen halklarla (ve uluslarla) diğer yanda emperyalizm arasındaki çelişmenin dünya çapında baş çelişme olduğu teorisini öne sürmesini beraberinde getiriyor. (1)

Görüşümüzce böyle bir tespit yanlıştır. Teorik olarak yanlıştır, çünkü dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerdeki çok çeşitli devrimci süreçlerin bir toplamı olduğunu kavramamaktadır. Kabaca söylemek gerekirse dünya devrimi süreci, eşzamanlı olmayan, emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlerle, ezilen ülkelerde antiemperyalist yeni demokratik devrimlerin toplamından oluşan bir süreçtir. Tek tek ülkelerdeki devrimlerin ayrıca kendi özgüllükleri olacaktır. Her bir ülkede tek tek her devrim süreci için baş çelişmeyi saptamak doğrudur. Fakat bunu, aslında eşzamanlı ve yekpare bir süreç olmayan, tersine yüzlerce devrimin bir toplamı olan bir süreç için, dünya devrimi için yapmak yanlıştır.

Pratik politikada dünya çapında baş çelişme tespiti, proleter dünya devriminin bir bileşeninin –şimdi tartıştığımız bağlamda emperyalist metropollerdeki proletaryanın devrim mücadelesinin– tek taraflı olarak bir başka bileşene –tartıştığımız bağlamda ezilen ülkelerde halkların antiemperyalist yeni demokratik devrimlerine– bağımlı olarak görülmesini beraberinde getirir.

Gerçekte proleter dünya devriminin her iki bileşeni karşılıklı olarak birbirini koşullandırır ve destekler. Bu iki bileşenden hiç birinin "varlığı ve gelişmesi, öteki çelişmelerin varlığını ve gelişmesini belirler ya da etkiler" değildir. Bunlardan hiç biri "ön der ya da belirleyici rolü oynayan "çelişme, diğeri "tali ve tabi durumdaki" çelişme değildir. (Bkz. Mao Zedung, Çelişme Üzerine, Seçme Eserler cilt 1, s. 387 ve 389)

Yani proleter dünya devrimi, zafere, ilk önce bir yanda ezilen uluslar ve halklarla diğer yanda (şimdiki durumda ABD emperyalizmi başta olmak üzere) emperyalizm arasındaki çelişmenin ele alınıp çözülmesi ve ancak ondan sonra emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki "tali ve tabi" çelişmenin ön plana çıkıp çözülmesi biçiminde bir yolla ulaşmayacaktır. Proleter dünya devriminin iki akımı, iki bileşeni arasında tek yanlı bir bağımlılık yoktur.

Antiemperyalist mücadelelerin desteklenmesi sorunu üzerine

Emperyalist dünya, ezen emperyalist ve emperyalizm tarafından ezilen ülkeler (halklar ve uluslar) biçiminde ikiye bölünmüştür. Komünistler ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkını devlet olarak ayrılma hakkı olarak kayıtsız koşulsuz savunma yükümlülüğüne sahiptir.

Ezilen ulusların kurtuluş hareketine karşı bu kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız koşulsuz savunma yükümlülüğü fakat komünistler için tüm ulusal hareketleri kayıtsız şartsız desteklemek yükümlülüğü anlamına gelmez. Bunun için Komintern tarafından berrak kıstaslar saptanmıştır.

Lenin Komünist Enternasyonal II. Kongresine sunmuş olduğu ve onun çizgisinin temeli haline gelen "Ulusal ve Sömürgesel Soruna İlişkin Tezlerin İlk Taslağı"nda başka şeylerin yanında şunu tespit eder:

"Komünist Enternasyonal, sömürgelerdeki ve geri ülkelerdeki burjuva demokratik ve ulusal

---

(1) Biz; eğer "dünya çapında baş çelişme"den söz edilmek isteniyorsa, bunun ancak proleter dünya devriminin ve karşı devrimin ana güçlerini karşı karşıya koymak biçiminde yapılabileceği görüşündeyiz. Yani bir yanda tüm ülkelerin proletaryası ve ezilen halklar ile diğer yanda emperyalizm ve her tüldü gericilik arasındaki çelişme dünya çapında baş çelişmedir. Bu çelişme proleter dünya devrimi sürecinde değişik ülkelerde farklı devrimlerle, gelişmiş emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlerle, ezilen, bağımlı ülkelerde sosyalist perspektife sahip anti emperyalist yeni demokratik devrimlerle çözülür.

hareketleri ancak bütün geri ülkelerde geleceğin proletarya partilerinin –sadece adı itibarıyla değil, gerçekten komünist partilerin– unsurlarının bir araya getirilmesi ve özel görevlerinin, kendi ulusu içindeki burjuva-demokratik hareketlere karşı mücadele görevinin bilinciyle eğitilmeleri koşuluyla destekleyebilir; Komünist Enternasyonal, sömürgelerin ve geri ülkelerin burjuva demokrasisiyle geçici bir ittifaka girmeli, fakat onunla birleşmemeli, proleter hareketin bağımsızlığı –çekirdek halinde de olsa– korunmalıdır." (Lenin, Seçme Eserler, cilt 10, s. 260)

Aynı Kongre'de Lenin "Ulusal ve Sömürgesel Sorun Komisyonu'nun Raporu"nu sunar ve komisyonda yürütülen tartışmalar temelinde "Tezlerin İlk Taslağı"nda bir değişiklik yaptıklarını ve "burjuva demokratik hareket" yerine "ulusal devrimci hareket" ifadesini geçirdiklerini açıklar. Şöyle der:

"Bu değişikliğin anlamı, komünistler olarak bizim, sömürge ülkelerdeki burjuva özgürlük hareketlerini ancak, bu hareketler gerçekten devrimciyse, temsilcileri bizim köylüleri ve geniş sömürülen katmanları devrimci düşünceyle eğitip örgütlememizi engellemezlerse desteklememiz gerektiği ve destekleyeceğimizden ibarettir." (age s.264)

Tüm bunlardan, komünistlerin her halükârda her türlü emperyalist müdahaleye karşı ezilen ulusların/halkların devlet olarak var olma hakkını kayıtsız koşulsuz savunmak zorunda oldukları açıkça ortaya çıkmaktadır. Komünistler ulusal hareketler içinde her halükârda ulusal baskıya karşı yönelen eylemleri destelemek zorundadırlar. Bunun ötesinde ama sadece devrimci hareketleri destekleme yükümlülüğüne sahiptirler. Bu durumda da komünistler bu ülkelerde işçileri ve köylüleri bağımsız olarak sosyal devrim için örgütleme görevine sahiptir.

Günümüzde sol hareket içinde, ABD emperyalistlerinin saldırısına uğrayan, işgal edilen ülkelerin somutunda her türlü direniş hareketini kayıtsız şartsız desteklemeye çağıran ve dayanışma hareketi içinde ayrım yapmamızı deyim yerinde ise yasaklamaya çalışan bir akım var.

Komünistler olarak biz, *emperyalist işgale karşı* yönelen her direnişle dayanışma içindeyiz, fakat bizim her direnişle bu dayanışmamız sadece işgale *karşı* direnme *olumsuz eylemi* ile sınırlıdır.

Bunun ötesinde biz sadece direnişin devrimci olan kesimleriyle dayanışma içindeyiz. Bu örneğin Irak'taki direnişin desteklenmesi konusunda bizim açımızdan şu anlama gelir: Biz emperyalist işgalcilere ve işbirlikçilerine karşı direnişin tümünün mücadelesini destekleriz, ancak bu direniş içinde yer alan güçlerin büyük bir bölümünün –somut olarak arap milliyetçisi faşist Baasçıların, ister Sünni ister Şii İslamcı faşistlerin– olumlu programlarını desteklemeyiz. Tersine halkları bu güçlerin karşı devrimci nitelikleri hakkında uyarmaya, uyandırmaya çalışırız.

Direnişin biçimleri konusunda da her şeyi olumlamıyoruz, olumlamak zorunda da değiliz. Örneğin sivil halktan mümkün olduğunca çok kurbanı hedefleyen silahlı direniş eylemleri (tabii eğer bunlar gerçekten de direnişçilerin gerçekleştirdiği eylemler ise) bizim görüşümüzce amaca uygun değildir, bu gibi eylemler işgalci güce karşı mücadelede kazanılması gereken halkı terörize etmektedir.

Esas görev: Gerçek marksist-leninist, yani bolşevik partilerin inşası

Gerek emperyalist ülkelerde, gerekse emperyalizme bağımlı ülkelerde komünistlerin esas görevi, onların kavraması gereken esas halka gerçek ml partilerin yaratılması ve inşasıdır. Bu partiler daha en başından itibaren işçi sınıfının sınıf mücadelesi sıkı bağ içinde inşa edilmek zorundadır. Çünkü gerçek komünist partileri sınıfsal taban açısından her şeyden önce işçi

partisidirler. Saflarında en başta işçi sınıfının en ileri kesimlerini barındırmayan bir parti, adı ML de olsa gerçek bir ml parti, bolşevik bir parti değildir. İşçi sınıfının önderliği sorununu "ideolojik önderliğe" indirgeyen teori ml bir teori değildir.

Bunun ötesinde biz her bolşevik partinin inşasında (devrim öncesinde) kabaca iki aşama yaşanacağını, bunun zorunlu olduğunu düşünüyoruz. Bu iki aşama kaba şematik olarak ifade edildiğinde şöyledir:

"***1. Partinin biçimlendirilmesi, yaratılması aşaması***

Bu aşamada itici güç olarak parti zayıftır.(...) Partinin stratejisi, strateji yedeklerin varlığın, bunlarla manevra yapma olanağını şart koştuğundan, zorunlu olarak sınırlıdır, oldukça fakirdir. Parti kendisini hareketin stratejik planını çizmekle, yani hareketin tutmak zorunda olduğu yolu saptamakla sınırlar, partinin yedekleri ise –gerek Rusya içindeki, gerekse Rusya dışındaki düşman kampı içindeki çelişkiler-, partinin güçsüzlüğü sonucu yararlanılmadan ya da hemen hemen yararlanılmadan kalır.

Partinin taktiği, taktik kitlelerin kazanılması ve stratejik başarının güvencelenmesinin çıkarları doğrultusunda hareketin her türlü ve her bir biçiminden, proletaryanın örgüt biçimlerinden yararlanılmasını, bunların kombinezonunu, karşılıklı olarak birbirini tümlemesini vb. şart koştuğunda, aynı şekilde zorunlu olarak sınırlıdır, atılımdan yoksundur.

Bu dönemde partinin dikkatinin ve kaygısının merkezinde partinin kendisi, varlığı ve korunması durur. (...) Bu dönemde .. komünizmin temel görevi, en iyi, en aktif ve proletarya davasına en sadık işçi sınıfı güçlerini partiye kazanmak, proletarya partisini biçimlendirmek ve ayakları üzerine dikmektir. Lenin yoldaş bu görevi "Proletaryanın öncüsünü Komünizm için kazanmak" şeklinde formüle eder."

2.En geniş işçi ve köylü kitlelerini partiye kazanma aşaması

Bu dönemde parti, artık bir önceki dönemdeki gibi güçsüz olmaktan çok uzaktır; itici güç olarak son derece ciddiye alınması gereken bir faktöre dönüşür. Şimdi artık sadece kendi kendine yeten bir güç olamaz, çünkü artık varlığı ve gelişmesi için halihazırda emin garantiler vardır, şimdi o kendi kendine yeterli bir güçten, işçi ve köylü kitlelerini kazanmak için bir araca, sermayenin iktidarının devrilmesi için kitlelerin mücadelesine önderlik etmenin bir aracına dönüşür.

Partinin stratejisi bu dönemde atılım kazanır (...) Partinin taktiği de atılım kazanır (...)

Bu dönemde partinin temel görevi, burjuvazinin diktatörlüğünü devirmek, iktidarı ele geçirmek için milyonlarca kitleyi proleter öncüye, partiye kazanmaktır. Partinin dikkatinin merkezinde artık partinin kendisi değil, milyonlarca kitle vardır." (Stalin, İktidarın Ele Geçirilmesinden Önce ve Sonra Parti, Lenin-Stalin-Komintern, Parti Öğretisi Üzerine, İnter Yayınları, İstanbul, Mayıs 1988, s. 348-351)

Biz Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan–Türkiye olarak henüz parti inşamızın birinci aşaması içinde bulunuyoruz ve bugün ml partilerin büyük çoğunluğunun da birinci aşama, henüz partinin biçimlendirilmesi, yaratılması aşaması içinde bulunduğunu düşünüyoruz.

Bu aşamaların bilincinde olup, ona göre davranmak bizim açımızdan Parti inşası görevlerinin doğru bir biçimde ele alınıp çözülmesi için gereklidir.

27.04.2007"

3. Gündem maddesi: Ülke Raporları

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 9. Uluslararası Konferansına Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan–Türkiye)'nin Katkısı

Ülke Raporu

Türkiye "emperyalizme bağımlı, öncelikle üstyapıda feodal kalıntıların da varolduğu, kapitalist bir ülkedir". Dünya Bankası istatistiklerine göre "orta gelirli gelişmekte olan ülkeler" kategorisi içinde ele alınmaktadır. "Bağımlı kapitalizm" özel sermayeli büyük Türk burjuvazisinin küçümsenmeyecek bir sermaye birikimine sahip olduğu, bu burjuvazinin yurtdışı yatırımları da olduğu gerçeklerini vb. ortadan kaldırmıyor.

Türkiye, Ortadoğu'da önemli bir bölgesel güçtür, Kuzey Kürdistan ve Kuzey Kıbrıs'ı işgal altında bulundurmaktadır ve yayılmacı emellere de sahiptir. Bu özellikle güncel olarak Güney Kürdistan'da bir "Kürt devleti"nin resmen de ilanının engellenmesi amacıyla Güney Kürdistan'a açık askeri saldırı ve işgal tehditi biçiminde somutlaşmaktadır.

Türkiye'nin yapısına ilişkin bazı olgular:

Nüfus — Türkiye'de Mernis (Nüfus ve Vatandaşlık İşleri Genel Müdürlüğü, Merkezi Nüfus İşleri Sistemi) verilerine göre 2006 sonu itibariyle 74 milyon 530 bin 939 kayıtlı TC vatandaşı vardı, Devlet Planlama Teşkilatı 2006 sonu itibariyle Türkiye' de yaşayan nüfusun 72,97 milyon olduğunu bildiriyordu. (2000'de yapılan son nüfus sayımına göre 67 844 903; nüfus artış oranı 1990-2000 arasında yılda yüzde 1,83'tür, eğilim nüfus artış hızının düşmesi yönündedir. 2004 yılında % 1.52'lik nüfus artış hızı ile Türkiye Avrupa'da İspanya (% 1.64) ve İrlanda'dan (% 1.63) sonra nüfusu en hızlı artan üçüncü ülke konumunda idi. Ayrıca dünyanın çeşitli ülkelerinde 3 milyonun üstünde Türkiyeli göçmen vardır, bunların çoğu batı Avrupa'da; 1,5 milyondan fazlası Almanya'da yaşamaktadır.)

Türkiye çok uluslu bir devlettir — Egemen ulus olan Türkler çoğunluğu oluşturmaktadır (yaklaşık % 75); Kürtler yaklaşık % 20 ile ikinci büyük grubu oluşturmaktadır.(Bu bağlamda nüfus sayımlarında ulusal kimlik sorusu olmadığı için, kesin rakamlar yoktur. Milliyet gazetesinin 2007'de bir araştırma gurubuna yaptırdığı oldukça geniş bir araştırma nüfusun yüzde 15,6 kadarının kendini açıkça Kürt ya da Zaza olarak tanımladığını gösteriyor.) Kürtler ağırlıklı olarak, Birinci Dünya Savaşından sonra Ortadoğu'da sınırların emperyalistlerce yeniden "düzenlenmesi" sırasında Kürdistan'ın "Türkiye Cumhuriyeti" sınırları içinde kalan bölgesinde, Kuzey Kürdistan'da yaşamaktadır. Bunların yanında Türkiye'de ulusal azınlıklar da yaşamaktadır: Ermeniler, Rumlar, Yahudiler, Araplar, Çerkezler, Lazlar vs. Ermeniler ve Rumlar 1923 Lozan Antlaşmasında Türkiye tarafından "Hıristiyan azınlıklar" olarak da tanınmıştır. (Bunların sayıları çok azdır. Ermeni ulusundan 1,3 milyon insan, 20. yüzyılın ilk soykırımında Türk hakim sınıfları tarafından katledilmiştir. Lozan Antlaşmasından sonra bir milyonu aşkın Anadolu ve Trakya Rum'u "mübadele"de Yunanistan'a sürülürken, Yunanistan'dan neredeyse bir milyon Türk Türkiye'ye göç etmiştir.) Resmi Türk görüşüne göre Türkiye'de Lozan anlaşmasında kabul edilen "hristiyan azınlıklar"dan başka milliyetler yoktur. Türk hâkim sınıfları her türlü ulusal baskıyı yadsımaktadır. Gerekçe şudur: TC de ulusal –etnik aidiyetinden

bağımsız olarak herkes “Türk” sayılmaktadır ve tam yurttaşlık haklarından yararlanmaktadır. Türkiye’de Ermeni veya Rum azınlığa mensup olmayan herkes “Türk”tür. Egemenlerin bu iddiasının bizzat kendisi gerçeklerin çarpıtılması, Türkler dışındaki tüm milliyetlere baskının temellerinden biridir. Dayatılan Türk kimliğini kabul etmeyip, kendi ulusal kimliğini Türk’ten farklı tanımlayanlar “bölücü” olarak damgalanıp kovuşturulurlar.

Türk olmayan milliyetler üzerindeki ulusal baskı Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşundan beri onun karakteristik özelliğidir.

Din — Nüfusun ezici çoğunluğu (resmi istatistikler % 99’dan söz ediyor) Müslüman, ağırlıklı olarak da Sünni’dir. Din aidiyeti 2004’e dek doğuştan kayıtlara geçmekteydi. Bu “müslüman”ların ne kadarının ateist olduğu bilinmemektedir.

Kent / kır nüfusu — Nüfusun büyük çoğunluğu (2007 itibariyle % 62,83’ü) kentlerde yaşamaktadır.

Çalışan nüfusun sektörlere göre dağılımı — Ocak 2007 itibariyle tüm çalışanların % 20.3’ü ‘sanayide, % 5’i inşaat sektöründe, % 49,2’si hizmet sektöründe ve % 25,5’i tarım sektöründe çalışmaktadır.

2005 itibariyle tarımın GSMH’ e katkısı % 10,3, sanayinin % 25,4, inşat sanayinin % 4,4 hizmet sektörünün % 59.9’du.

Tarım sektöründe çalışanların sayısı ve tarım sektörünün brüt yurtiçi ürün içindeki payı sürekli azalırken, diğer sektörlerin payı artmaktadır.

Tarım sektöründe de ekonomi kapitalist tarzda örgütlenmiştir. Herşeyden önce Kuzey Kürdistan’da hâlâ mevcut olan feodal mülkiyet ilişkilerinin kalıntıları artık ekonominin tümü içinde neredeyse hiç rol oynamamaktadır.

Toprak mülkiyeti ilişkileri — Türkiye–Kuzey Kürdistan’da toprak mülkiyetinin esas biçimi küçük ve orta mülkiyettir. Türkiye’deki tarım işletmelerinin çoğu, esas olarak “aile emeği”ne dayanan ve onun dışında az sayıda ücretli işçi çalıştıran küçük işletmelerdir. “Serflik” artık pratikte mevcut değildir.

Feodal kalıntılar ekonomiden çok üstyapıda görülmektedir — Feodal kalıntılar hâlâ herşeye nüfuz eden İslam dininin etkisinde, eski serflerin eski toprak beylerine ekonomidışı bağımlılık ilişkilerinin çeşitli biçimlerinde, örneğin feodal aile ve aşiret bağları, (kitlesel bir görüngü olmasa da) kan davası, “aile meclisi kararıyla” “töre cinayetleri” gibi bazı feodal geleneklerin hâlâ yaşamasında kendini göstermektedir.

Ekonomi — Türkiye’nin brüt yurtiçi ürünü 2006’de cari fiyatlarla 400 milyar 046 milyon USD idi. 2005 yılı itibariyle cari fiyatlarla Brüt Yurtiçi Ürün (BIP/GSMH) ülkeler sıralamasında Türkiye 20. sırada bulunuyordu. Satın alma paritesi temelinde yapılan BYİÜ (BIP PPP) ülkeler sıralamasında 18. sırada bulunuyordu. Türkiye ulusal ekonominin büyüklüğü açısından AB üyesi ve aday ülkeler grubu içinde 8. sırada bulunmaktadır. 1990–2001 yılları arasında brüt yurtiçi üründe gerçek büyüme oranı yıllık ortalama % 3,3’tü. (2000/2001 yılında Türkiye son on yıllardaki en derin krizlerinden birini yaşadı, öyle ki bu yıl brüt yurtiçi üründe artış negatifti – eksi % 8,7) 2001 krizinden bu yana ekonomi sürekli ve hızlı bir büyüme

gösterdi. 2002-2005 arasındaki ortalama büyüme hızı % 7,1 ile AB ülkeleri arasında en hızlı kalkınan ülke konumunda olmuştur. 2006 da % 6 civarında büyüme ile oldukça yüksek tempoda büyüme sürmüştür.

Türkiye, 2006'daki kişi başına düşen BYİH 5.042 USD ile BM'nin yaptığı ülkeler kategorileştirmesinde "orta gelirli ülkeler üst kategorisi" içinde yer alıyordu.

Bir bütün olarak alındığında Türk ekonomisi, kapitalist ekonomiye özgü tüm özellikleri gösteren büyüyen bir kapitalist ekonomidir. Bu örneğin sanayi üretiminin gelişmesinde ve Türkiye'nin ihracatının yapısında kendini göstermektedir. Türkiye'nin ihracatı bugün artık hammadde ve belirli tarım ürünlerinden değil, büyük çoğunlukla sanayi ürünlerinden oluşmaktadır. 2005 yılında Türkiye'nin toplam ihracat hacmi 73,414 milyar USD idi. Bu ihracat içinde tarım ürünleri ihracatının tutarı 3,46 milyar USD idi. Yani tarım ürünlerinin tüm ihracat içindeki payı % 4,71 idi. Madencilik ürünlerinin payı 809 milyon dolarla % 1,01 idi. İmalat sanayi ürünleri 68,737 milyar dolarlık ihracatla, tüm ihracat içinde % 93,64'lük paya sahipti. Bu sanayi ürünleri ihracatı içinde 24,810 milyarlık bir büyüklükle yatırım malları büyük bir yer tutuyordu. İhracat ürünleri içinde 2005 yılında 25,640 milyar USD'lik ihracatla en büyük payı oluşturan tüketim malları içinde hazır giyim/konfeksiyon (13,708 milyar USD), tekstil ve hammaddeleri (4,861 milyar USD), deri ve mamulleri (1,017 milyar USD) çok önemli yer tutuyordu. Bunun yanında taşıt araçları (tüm ihracatın % 13ü), makineler (%10) ihraç malları içinde bulunuyordu.

Emperyalistler Türkiye'yi artık sadece büyük bir pazar ve ucuz hammadde üreticisi ve ucuz işgücü ülkesi olarak değil, artan bir şekilde, en azından belli alanlarda kendilerine rakip olarak gelişebilme potansiyeline sahip bir güç, onun üzerinden başka pazarlara da açılabilecekleri, jeostratejik konuma ve avantaja sahip bir ülke olarak görüyorlar. Bugün özellikle hafif sanayide ve inşaat sanayisinde, emperyalist sermayenin Türkiye'deki işbirlikçileriyle kârlı işler çevirdiği pek çok "ortak girişim" gerçekleşmektedir.

Seçilmiş bazı ürünlerde Türkiye'nin dünya üretimi içindeki yeri — Bunların sonucunu seçilmiş bazı sanayi ürünlerinde dünya üretimi içindeki Türkiye'nin yerinde görebiliriz: Konut inşaatı sektöründe Türkiye 2003 yılında 158 000 yeni konut yapımıyla dünyada dokuzuncu sıradaydı. Çimento üretiminde Türkiye 35,076 milyon ton ile dokuzuncudur. Selüloz ve sentetik bazlı sentetik lif üretiminde onuncu sıradadır. Çelik üretiminde 20,478 milyon tonla onikinci (2004), TV aygıtları üretiminde 12,463 milyon aygıtla (2002) ikinci ve buzdolabı üretiminde onikinci sıradadır.

Bağımlı kapitalizm — Fakat şunu açıkça bilmek gerekir ki, bu gelişme Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını azaltmamakta, bilakis güçlendirmektedir. Türk burjuvazisi her ne kadar eski tipte kompradorluktan, yani emperyalist tekellerin acentalığını yapan konumdan çıkmış, kendisi küçümsenmeyecek özsermayeye sahip, (ABD ekonomi dergisi Forbes'in yayınladığı 2007 dolar milyarderleri listesinde dünya çapında var olan 946 dolar milyarderi arasında 25 Türk dolar milyarderi sayılmaktadır. Bunlar "resmi" olanlardır. Türkiye'de "kayıt dışı ekonomi"nin büyüklüğü bilindiğinde, Türk büyük burjuvazisinin elinde bulundurduğu sermaye büyüklüğü daha iyi anlaşılır) dış yatırımları olan, işbirliği yaptığı güçlerle pazarlık imkânı oldukça gelişmiş olan bir konuma gelmişse de, bu gelişme bir bütün Türkiye'nin yüksek derecede dış borçlanması pahasına elde edilen bir gelişmedir. Türkiye'nin dış borçları 2006'nın üçüncü çeyreği sonunda, Eylül 2006'da, toplam 198,261 milyar USD'a çıkmıştı.

“Borç servisi”nin tıkır tıkır yürümesi kendileri için en önemli şey olan IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası sermaye örgütleri Türkiye’nin “konjonktür programları”nı dikte eder durumda idiler.

Bugün Egemen Türk büyük burjuvazisi, Yakın Doğu’daki ve ağırlıklı olarak Müslüman ve Türkî halkların yaşadığı eski Sovyetler Birliği’nin çeper ülkelerindeki pazarların açılmasında kendini emperyalistlere –elbette iyi bir bedel karşılığında– gönüllü yardımcı/aracı-ortak olarak da sunan bir konumda bulunuyor.

ABD emperyalizmi Türkiye’de hâlâ egemen emperyalist güçtür. Fakat, 70’li yıllardan beri Türkiye’nin en büyük “ticari ortağı” olan ve doğrudan yatırımlarda –askeri sanayi hariç– ABD’yi de geçen Alman emperyalizminin şahsında ciddi bir rakiple karşı karşıyadır. Fransız, İngiliz, İsveç emperyalizmi de Türkiye’de büyük yatırımlara sahiptir. ABD ile AB, herşeyden önce de Almanya ve Fransa arasında Türkiye’de üstünlük uğruna mücadele sürmektedir.

***Devlet sektörü* —** Türkiye/Kuzey Kürdistan’da ekonomide “devlet sektörü” hâlâ önemli bir rol oynamaktadır. 80’li yıllara kadar tayin edici olan bu rol, özelleştirmelerle birlikte gitgide geriletilmektedir. Bu bağlamda temel problem bu sektörde çalışan bürokratların, özellikle üst kesiminin kendilerini devletin, TC’nin gerçek efendileri olarak görüp, tanımlaması, ona uygun tavırlar içinde olmasıdır. Bu yalnızca ekonomik alandaki devlet işletmeleri yöneticileri için değil, hizmetler alanındaki yönetici kesim için de böyledir.

***Sonuç* —** Biz olguların açık bir dil konuştuğunu ve Türkiye’nin emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülke olduğunu gösterdiğini düşünüyoruz. Günümüz Türkiye’sinin kimi Maocu örgütlerin yaptığı gibi hâlâ yarıfeodal bir ülke olarak değerlendirilmesi Türkiye’nin gerçekliğini yansıtmayan bir tespittir. Böyle bir ülkede, esas itibariyle tarım devrimine dayalı bir köylü devrimi olan, kırlardan şehirlere doğru gelişecek olan Halk Savaşını devrimin biricik yolu olarak propaganda etmek görüşümüzce yersizdir, yanlıştır. Türkiye’de tarım devriminin talepleri temelinde, her şeyden önce toprak talebi temelinde gelişen bir köylü hareketi yoktur ve olmamıştır. Türkiye’nin ekonomik temeli üzerinde böyle bir hareket olmayacaktır da.

***Faşizmin çözülme süreci* —** Siyasi olarak Türkiye hâlâ faşist bir devlettir. Bu, Türk burjuvazisinin hâkimiyeti herşeyden önce açık sistematik teröre dayalıdır demektir, hem de, kısmi demokratik hakların kullanılabildiği kısa dönemler dışında, Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan beri Türkiye halklarının emperyalist işgalcilere ve her şeyden önce de onların gönüllü yamağı Yunan egemenlerine karşı verdikleri kurtuluş savaşına önderlik eden Kemalistler, Kurtuluş Savaşı’nda askeri zaferden sonra Osmanlı İmparatorluğunun yıkıntıları üzerinde yeni bir burjuva Türk devleti kurmuşlardır. Bu devlette her türlü muhalefet, Kemalist/Türk devrimini savunma adına, faşist yöntemlerle bastırılmıştır. Bir tek parti/tek adam diktatörlüğü kurulmuştur.

Türkiye’deki örgütlü komünist hareket yanlış bir şekilde, Kemalist egemenliğin neredeyse daima olumlu yanlarını aşırı vurgulamış ve son tahlilde Kemalist devrimin destekçisi olarak hizmet etmiş, fakat bu da Komünist Partisi’ni yok etmeye yönelik Kemalist saldırıları engellememiştir.

İlk kez öncül örgütümüz olan TKP/ML’nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya 1972’de Kemalist diktatörlüğün gerçek karakterinin faşist olduğunu tahlil etmiş ve bağımsız siyasi

güç olarak komünist hareketin gelişmesinin yolunu açmıştır. İkinci Dünya Savaşından sonra Türkiye'de biçimsel olarak çok partili demokrasi uygulamaya konmuşsa da, devlet iktidarı daima, merkezinde ordunun bulunduğu Kemalist bürokratik burjuvazinin elinde kalmıştır. Ve bu devlet bürokrasisi ne zaman kendi iktidarını tehlikede gördüyse, askerler darbe yapmış (örneğin 27 Mayıs 1960 ve 12 Eylül 1980) veya darbe tehdidinde bulunarak kendi istediği hükümeti kabul ettirmiştir (örneğin 12 Mart 1971 ve 28 Şubat 1997).

Ancak son yıllarda partimizin 8. Kongresinde "faşizmin çözülme süreci" olarak adlandırdığı bir süreç yaşanmaktadır. Henüz Türkiye'de devlet iktidarının faşist niteliği değişmemiştir. Fakat artık bugün Kuzey Kürdistan–Türkiye'de devletin bir dizi "değişmez" denilen temel siyaseti bizzat büyük burjuvazinin bir kesimi, hem de TÜSİAD, TİSK gibi büyük burjuva örgütleri içinde örgütlenmiş etkin kesimi tarafından sorgulanmaktadır. Bunun bir örneğini Kıbrıs siyaseti konusunda yaşadık. Özel sermayeli büyük burjuva kesimi on yıllardır dış ilişkilerde hep yeniden gündeme getirilen Kıbrıs konusunda açıkça bir siyaset değişikliği talep etti. Annan planının kabul edilmesini öngören bu siyaset değişikliği, hükümet tarafından, Kemalist bürokrat burjuvazinin bütün ırkçı-Türkçü kampanyalarına rağmen gerçekleştirildi. Ermeni soykırımı konusunda da sorunu suskunlukla geçiştirme ambargosu delindi. Bizzat devlet kendi kurumlarını devreye sokarak tartışmak zorunda kaldı. Bu bağlamda 2007 başında Türkiyeli Ermeni gazeteci Hrant Dink'in faşist bir cinayete kurban gitmesi ertesinde yüzbinlerce insanın "Hepimiz Hrant Dink'iz!" "Hepimiz Ermeniyiz!" şiarlarına sahip çıkması Türkiye'de bir ilk olarak çok önemli idi. Devletin değişmez ideolojisi Kemalizm, Anayasada yer alan Atatürk ilkeleri bile artık yalnızca gerçek komünistler tarafından değil, daha geniş çevrelerce de sorgulanıyor. Devletin radyo ve TV kurumu olan TRT bundan on yıl önce devletin varlığını bile reddettiği bir dilde, Kürtçe'de şimdilik çok sınırlı saat de olsa yayın yapmak zorunda kalıyor. Bütün bunlar burjuva anlamda bir demokratikleşmenin, bir başka deyişle faşizmin çözülme sürecini yaşamasının belirtileridir.

Özel sermayeli, tekelci büyük burjuvazinin TC'yi üye yapmak istediği AB'ye uyum süreci de faşizmin çözülme sürecinde önemli bir rol oynuyor. AB yasalarına uyum çerçevesinde çıkarılan onlarca yasa ve kararname, yasal düzlemde Türkiye'nin faşizmden, gerici burjuva demokrasisine doğru evrimlenmesinin işaretleridir. 8. Kongremiz bu bağlamda şu tespiti yapmıştır: *"Gelinen yerde yasa metinleri temel alındığında Türkiye'nin AB içindeki "burjuva demokratik ülke"lerden esasta farkı kalmamıştır. Uygulamada devlet iktidarını hâlâ elinde tutan işbirlikçi büyük bürokrat devlet burjuvazisi elindeki aygıtla bu yasaların uygulanmasını engellemeye çalışmakta, ayak diremektedir. Bunun örnekleri yargıda yaşanmaktadır, bunun örnekleri ordu hükümet ilişkilerinde yaşanmaktadır vs.*

Bu anlamda yasal düzlemde gerici burjuva demokratik devletlerinden esasta bir farkı kalmayan Türkiye, henüz tam anlamıyla burjuva demokratik devlet olarak adlandırılamaz. Türkiye'de hâlâ açık terör, hukuksuzluk gerileyerek de olsa, temel yönetim biçimidir. Bu anlamda hâlâ faşist, fakat faşizmin çözülme sürecinde olduğu bir ülke adlandırması doğru tanımdır."

Devrimin niteliği ve yolu — Türkiye/Kuzey Kürdistan'da devrim ilk aşamasında antiemperyalist, antifaşist, yeni demokratik bir devrim olacaktır. Bu devrim sosyalist bir perspektife sahip olacak ve işçilerin ve köylülerin diktatörlüğü altında da kesintisiz bir şekilde sürdürülecektir. Türkiye'nin bugünkü sosyo ekonomik yapısında demokratik devrim aşamasından sosyalist

devrime geçiş için büyük bir zaman aralığı olmayacağı, demokratik devrim aşamasında da bir dizi sosyalist adımın atılacağından yola çıkılmalıdır.

Demokratik aşamanın nedeni "yarıfeodal bir yapı"nın veya ekonomide tayin edici antifeodal görevlerin mevcudiyeti değildir. Onun gerekliliğinin nedeni, güçlü antiemperyalist görevlerin, ulusal sorunda görevlerin, antifaşist görevlerin ve her şeyden önce de emekçi kitlelerin –sosyalist geleneklerini ve bilincini bir yana bırakalım– demokrasi geleneklerinin ve bilincinin yeterli olmamasında yatmaktadır.

Devrimin yolu sorununa gelince, Türkiye'de devrim Halk Savaşı (köylü devrimi, kentlerin kırlardan kuşatılması vs.) yolunu tutmayacaktır. Çin devriminin yolundan çok Rus devriminin yolunu tutacaktır, elbette bu yolu da kopya etmeden.

Bazı güncel politik gelişmeler — Şu anda Türkiye'de egemen sınıflar arasında çetin bir iktidar mücadelesi sürüyor. Bu mücadelede siyasi olarak iki kamp karşı karşıya: Bir yanda statükonun, –belirli kısa dönemlerde burjuva demokrasisisin kırıntıları yaşansa bile– 84 yıllık Kemalist-faşist devletin savunucuları duruyor: Devlet aygıtını elinde tutan, merkezinde faşist ordunun durduğu Kemalist bürokratik devlet burjuvazisi. Hükümetteki AKP dışında neredeyse tüm hâkim sınıf partileri bu yandadır. Halk içinde bu kanada verilen destek gittikçe azalmaktadır. Bunlar kendi deyimleriyle "laik demokratik hukuk devleti"nin ve "Türkiye'nin bağımsızlığı"nın savunucusu kesilmektedirler. Bunların hepsi sahtekârlıktır.

Diğer yanda, kendisine "muhafazakâr-demokrat" bir parti diyen bugünkü hükümet partisi var. Bu parti anda (seçim sistemi sayesinde de) parlamentoda büyük bir çoğunluğa sahip, fakat devlet bürokrasisini, ülkedeki gerçek iktidar sahiplerini doğrudan karşısına almaktan çekiniyor. Çok dikkatli adımlarla yavaş yavaş iktidar olmaya çalışıyor. Tekrar tekrar yasaklanmış olan radikal İslamcı partiden kopan bu parti şimdi emperyalistlerin ve Türk büyük burjuvazisinin gözünde "ılımlı İslamcı demokrat bir reform partisi" olarak kabul edilmek için çalışıyor. AKP bu planında şimdi dört yılı aşan hükümet döneminde önemli ölçüde başarı da kazandı. Bütün özel sermayeli büyük burjuva örgütleri (TÜSİAD, TİSK vb) yanında emperyalist güçler de başta ABD ve AB olmak üzere, AKP'ni "batıcı ılımlı İslam" modeli bir parti olarak kabul etmiş görünüyorlar. Herhalde hiçbir emperyalist güç Türkiye'de anda hükümete karşı bir ordu darbesine destek verir görünmüyor.

Bu iki kanadın iktidar dalaşında 2007 yılı çok önemli bir yere sahip. Çünkü 2007 yılı içinde bu iktidar mücadelesinde belirleyici olabilecek iki seçim var. Birincisi Cumhurbaşkanlığı seçimi. Bu seçimde gelinen yerde görünen, AKP nin kurucularından, ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın en yakın çalışma arkadaşlarından Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığına seçilecek olmasıdır. Böylece AKP Kemalist iktidarın elinden önemli bir kalesini daha almış olacaktır. Cumhurbaşkanlığının da şu anda büyük bir parlamento çoğunluğuna dayanan tek parti hükümetine sahip olan AKP tarafından "fethedilmesi", AKP'nin devlet iktidarını ele geçirme yürüyüşünde çok önemli bir kazanım olacak, Kemalist iktidar sahiplerini iyice köşeye sıkıştıracaktır. İkinci seçim, en geç yıl sonuna kadar yapılması gerekli olan genel seçimlerdir. Önümüzdeki dönemde iktidar dalaşının en önemli alanı bu seçimler olacaktır. Bu seçimlerde AKP'nin tek başına hükümet kuracak bir çoğunluğa sahip olması, Kemalist iktidar sahipleri açısından bir kıyamet senaryosudur. Onlar bunu engellemek için herşeyi yapacaklardır. Bu bağlamda yap(a)mayacakları tek şey olarak askeri darbe görülmektedir. Bu tabii ki açık askeri darbe tehditleri yapılmasının engeli değil. Fakat açık askeri darbe için ne uluslararası

konjonktür uygundur, ne de ülke içinde geniş halk yığınları açısından darbe ortamı vardır. Bu noktada bir yandan Kuzey Kürdistan'da savaşın yoğunlaştırılması, diğer yandan Güney Kürdistan'a askeri bir saldırı ve işgal harekatı, ülke içinde çatışmayı körüklemenin, ırkçılığı kışkırtmanın ve geri bilinçli yığınları "milli çıkarlar" adına faşist ordu etrafında birleştirmenin, bu ortamda yapılacak seçimlerde AKP'nin tek başına hükümet kuracak çoğunluğu kazanmasını engellemenin bir yolu olarak kullanılabilir.

Devlet içindeki iktidar mücadelesinde AB üyeliği sorunu önemli bir rol oynuyor. Hükümet, Kemalistlerin iktidarını geriletmek için, AB tarafından talep edilen "demokratikleştirmeler"i ve "liberalleştirmeler"i kabul ettirmek isterken, Kemalistler gittikçe artan bir dozda antiAB'ci ve antiemperyalist bir söylemle öne çıkıyorlar. Demokrasi ile ulusal bağımsızlık arasında bir mücadele yürüyormuş gibi görünüyor. Fakat bu bir göz boyamadır. Ne bir yanın gerçekten demokratikleşme diye bir derdi vardır, ne diğer yanın gerçekten emperyalizmden bağımsızlık diye bir derdi.

Egemenler arasındaki mücadelelerde bizim tavrımız, işçilere ve emekçilere, bunların ikisinin de bizler için veba ile kolera gibi olduğunu kavratmaya çalışmaktır. Biz egemen sınıfların tüm partilerine karşı demokrasi,bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm için kendi mücadelemizi yürütmeliyiz. Onlar arasındaki çelişkilerden devrimci mücadelemiz için yararlanabilmek için şu anda çok zayıfız.

Emekçi kitlelerin hareketi — Mücadele etmeyi gerektiren nedenlerle karşılaştırıldığında, Türkiye'deki işçi hareketi zayıftır. Bilinç ve örgütlülük düzeyi düşüktür. İşçilerin yüzde 10'u bile sendikal örgütlü değildir. Yürüyen mücadeleler bir bütün olarak ele alındığında savunmacı (defansif) mücadeleleridir ve önderlik kural olarak, sistemle bütünleşmiş olan sendika ağalarının elindedir. Öyle ki, işçilerin mücadeleleri çoğunlukla, egemen sınıfların iktidar mücadelesinde bir tarafın kuyruğu derekesine indirgenebilmektedir. Bunu, sendika ağalarının devlet sermayesini "halkın malı" olarak adlandırıp, mücadeleyi devlet kapitalizmi için bir mücadele olarak yürüttükleri özelleştirmelere karşı mücadelede gördük. Yerel idareler reformu için hükümet tarafından sunulan yasa tasarısına karşı yürüyen kampanyada gördük. İslamcılar Kemalistlerin iktidarını geriletmek için merkezi idareyi zayıflatıp, yerel idarelere daha fazla yetki vermek istediler. Kemalist merkeziyetçi devlet ve savunucuları feryadı bastılar. Onlarla birlikte ve artlarından da sendika ağaları. İşçiler ve emekçiler statükoyu savunmak için eylemlere çağrıldı ve bunlar için örgütlendirildi..

İşçi hareketinin andaki durumunun en gerçekçi resmini gösteren veriler kuşkusuz grev verileridir. 2000-2005 yılı arasındaki grev verileri şöyledir:

Yıllar	Grev sayısı	Katılan işçi sayısı	Kaybolan işgünü sayısı
2000	52	18705	368475
2001	35	9911	286015
2002	27	4618	43885
2003	23	1535	144772
2004	30	3557	93161
2005	28	2950	70311

Bu veriler temelinde anda ülkemizde işçi hareketinin yükselme içinde vb. olduğunu söylemek gerçeklere gözünü kapamak olur.

Köylü hareketi — Özel köylü talepleri olan bir kitle hareketi olarak bu hareket işçi hareketinden daha zayıftır. Son yılların en uzun süreli köylü hareketi, çevre politikasına yönelik talepler temelinde bir mücadeleydi. Ege bölgesinde siyanür kullanılarak altın çıkarılması söz konusuydu. Çokuluslu bir şirket, köylülerin hareketine son vermek için tüm bölgeyi satın almak istedi. Köylüler topraklarının satın alınmasına izin vermediler. Bu hareket, çevre politikasına ilişkin taleplerin gelecekte kitle hareketlerinin gelişmesinde önemli bir kaldıraç olabileceğini gösterdi.

Kadın hareketi —Türkiye'de ***kadın hareketi*** kitle hareketi olarak yavaş fakat sürekli bir gelişme içindedir. Emekçi kadınlar arasında kendi talepleri doğrultusunda bağımsız kadın hareketi olarak mücadele etme yönünde güçlü bir istek gelişirken, çoğu devrimci örgüt tarafından bu istek göz ardı ediliyor ve kadınların bağımsız hareket etmesi feminist ve bölücü olarak damgalanıyor. Örneğin hemen her 8 Mart'ta çeşitli kadın örgütlerinin, erkeklerin olmadığı bağımsız bir kadın yürüyüşü düzenleme önerisi çoğu devrimci örgütler tarafından reddediliyor. Biz, kadınların bu isteğinin haklı ve meşru olduğu, emekçi kadınların kendi örgütlerinde bağımsız örgütlenmesinin de işçi sınıfının sınıf mücadelesini zayıflatmayıp, bilakis, aksi takdirde belki de evde kalacak kadınları doğrudan mücadele içine çekmek suretiyle güçlendireceğini düşünüyoruz.

Gençlik hareketi — ***Üniversite ve orta öğrenim gençliğinin*** demokratik ve ekonomik talepleri için ***mücadelesi*** Türkiye'de kitle hareketinde azımsanmayacak bir rol oynuyor. Daha sonraki tüm devrimci ve komünist örgütler altmışlı yılların sonlarında bu hareket içinden çıktılar. Bugün bu hareketin de seviyesi fazla yüksek değildir, fakat gelişme potansiyeli vardır ve 12 Eylül 1980 sonrasındaki derin apolitiklikten çıkmıştır.

Kürt ulusal hareketi — Son 15 yılda Türkiye/Kuzey Kürdistan'da emekçilerin en güçlü kitle hareketi hiç kuşkusuz ***Kürt ulusal hareketi*** idi ve hâlâ öyledir. Bu hareketin gelişmesinde PKK adlı burjuva-milliyetçi örgüt ve onun önderlik ettiği silahlı mücadele tayin edici rol oynamıştır. Bu örgüt gittikçe daha açık bir şekilde reformist bir çizgiye doğru evrimlenmiştir. "Başkan" Abdullah Öcalan tutuklandıktan sonra, Türk devletinin denetimi altında açıkça "Türkiye'nin birliğinin güçlendirilmesini" siyasi hedef olarak ilan etmiştir. PKK, kendisini "Güneş" olarak kutlattıran başkanının ardından gitmiştir. Düşmanın elinde tutsak olan bir başkanın, devletin kontrolunda dışarı çıkan mesajlarını siyasetinin temeli yapan bir örgüt durumundadır PKK. Bu PKK'nın temel politikası Türk devletiyle uzlaşmaya/barışmaya yöneliktir. Silahlı mücadele PKK'nin Türk devletine kendini muhatap olarak kabul ettirmesinin bir aracı rolünü oynamaktadır.

Kürt ulusal hareketi dün olduğu gibi bugün de Türkiye'de en büyük kitle hareketidir. Fakat o artık sistem içi, sisteme uygun reformist bir kitle hareketidir. Bazen radikal çıkışlar yapmasının nedeni, faşist Türk devletinin, en başta ordunun PKK'nın kendisine yaptığı teklifleri kabul etmeye hazır olmamasıdır. Faşist Türk devleti PKK'nın tamamen dağıtılıp teslim olmasını istemektedir. Bu harekette hâlâ mevcut olan devrimci potansiyeli komünist mücadele için kazanmak önemli bir görevdir. Bu ancak, Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan faşist Türk devletine karşı ve burjuva

milliyetçiliğine ve reformizme karşı mücadele içinde kitleler içinde gerçek alternatif olarak kök salabildiğinde mümkündür. Bu zor bir görevdir, fakat bu görev çözülmeden Türkiye ve Kuzey Kürdistan emekçilerinin ortak düşmanlarına karşı mücadelede birliği de sağlanamaz. Bu görevi çözmek zorundayız ve çözeceğiz.

Örgütlü sol hareket — Sosyal-demokrasinin solundaki örgütlü sol harekette bir yanda, kendine sosyalist, kısmen komünist diyen legal sol partiler var. Bu partilerden hiçbiri gerçekten sosyalist değildir. Bunlardan hiçbirinin kitleler üzerinde gerçekten "kitlelere önderlik ediyorlar" diyebilecek bir etkisi de yoktur. Bunların gerçek gücü belki de en açık şekilde seçimlerde görülebilir. Hepsi birlikte belki oyların yüzde 1'ini toplayabilirler.

Devrimci sol — faşist Türkiye'de mecburen illegal örgütlenmiştir. Bu elbette, onun hiç legal çalışma yapmadığı demek değildir. Bunlar legal gazeteler yayınlamakta, sendikalar gibi legal kitle örgütlerinde çalışmakta, kısmen kendi "kitle" örgütleri, "kültür merkezleri", "halkevleri" vs. bulunmaktadır, fakat parti olarak illegaldirler. Tüm bu örgütler kendilerine sosyalist, komünist, Marksist-Leninist veya Maoist demektedir.

Üç ana akım vardır: Eski AEP yandaşları, Castro'cu–orta yolcu gruplar, ve Maoistler.

Tüm devrimci sol örgütlerin bir ortak özelliği, görüşümüzce, durumun değerlendirilmesinde sübjektif davranmaları ve ölçüsüzce abartmalar yapmalarıdır. Türkiye–Kuzey Kürdistan'daki devrimci sol örgütlerin yayın organları incelendiğinde, pekâlâ, Türkiye–Kuzey Kürdistan'da devrimin eli kulağında olduğu sonucuna varılabilir. Birkaç gün içinde, birkaç ay içinde devrim patlak verecektir. Ve sözkonusu her örgüt emekçi kitleler içinde kök salmıştır ve onların mücadelelerine önderlik etmektedir.

Bu resmin gerçeklikle değil, gerçekliğin yerine isteğin geçirilmesiyle alâkası vardır! İsteği gerçeklik haline getirebilmek için görüşümüzce önce gerçekliği olduğu gibi kavramak gereklidir!

Ve biz — BP (KK–T) parti olarak 26 yıldır vardır. Bu 26 yıl içinde biz siyasi çehremizi ortaya çıkardık ve esas olarak bir yurtdışı örgütü olma durumundan yola çıkarak Türkiye–Kuzey Kürdistan'da çalışan bir örgüt haline geldik.

Esas görev: Bolşevik Partinin inşası — Biz, herhangi bir ülkenin komünistleri için en önemli şeyin, bir bolşevik partinin yaratılması ve inşası olduğunu düşünüyoruz. Bu parti sınıf mücadelesi içinde inşa edilmek zorundadır. Bu parti işçi sınıfı içinde inşa edilmek zorundadır. Biz, her bolşevik partinin inşasının iki aşamadan geçtiği, geçmek zorunda olduğu görüşündeyiz. Parti inşasının birinci aşamasında partinin esas görevi proletaryanın öncüsünü komünizme kazanmaktır.

Biz hâlâ bu birinci aşamada bulunuyoruz.

Sistematik bir şekilde, proletaryanın öncüsünü kazanmaya çalışıyoruz. Bu nedenle güçlerimizi proletaryanın mücadelesi üzerinde yoğunlaştırıyoruz. İşletmelerde yer edinmeye ve örgütlenmemizi işletme hücreleri üzerine dayandırmaya çalışıyoruz. Gerici sendikalar içinde sınıf mücadeleci bir çizginin egemen kılınması için çalışıyoruz. Tüm pratiğimiz bize bu çalışmanın çok zor ve meşakkatli olduğunu, bu çalışmada kısa vadede büyükçe bir başarı beklenmemesi gerektiğini gösteriyor. Fakat Marksizm-Leninizm bize öğretiyor ve

biz dünya komünist hareketinin deneyimlerinden ve kendi deneyimlerimizden biliyoruz ki bu, proletaryanın partisi için ve proleter devrimin zaferi için tek doğru yoldur.

***İki ülke için iki parti* —** Biz Türkiye–Kuzey Kürdistan'daki durumun somut tahlilinden hareketle ve Marksist-Leninist ilkelerden ve dünya komünist hareketinin, fakat her şeyden önce de SBKP(B)'nin deneyimlerinden yola çıkarak, partimizin örgütsel inşası konusunda yeni bir yol tuttuk. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da örgütsel bakımdan birbirinden bağımsız olan, bir merkezi parti içinde birleşen iki bölgesel parti inşa etmeye başladık.

İnşa çalışmamızın sonunda Türkiye'de bir Bolşevik Parti (Türkiye) ve Kuzey Kürdistan'da bir Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) olacaktır. Bu partiler bölgesel çalışmalarını kendi sorumlulukları dahilinde birbirlerinden tamamen bağımsız olarak yürüteceklerdir. Bu partiler merkezi parti BP (Kuzey Kürdistan–Türkiye) içinde birleşmiş olacaklardır.

Biz bugün BP (Kuzey Kürdistan–Türkiye)'nin merkezi parti olarak kurulmuş olması olgusundan yola çıkarak, tersi yönde ilerliyoruz. Bir merkezi partiden iki bölgesel parti geliştirmeye çalışıyoruz. Zorlukları görüyor ve yaşıyoruz. Fakat zorluklar aşılmak için vardır. Onları aşma yönünde ICMLPO 8. Konferansından bu yana geçen zaman içinde küçümsenmeyecek önemde adımlar attık.

Yurtdışında yeni yönelim politikası — Gelişmeler bizi, partinin kuruluş döneminde salt bir yurtdışı örgütü olarak işe başlamaya zorladı. Bazı batı Avrupa ülkelerinde, herşeyden önce de Federal Almanya'da oldukça güçlü bir yurtdışı örgütümüz vardı.

Sadece uluslararası ilişkiler için bir yurtdışı temsilciliği ve özel görevler için belki birkaç örgüt değil, bilakis Avrupa ülkelerindeki Türkiye–Kuzey Kürdistanlı işçiler arasında Türkiye–Kuzey Kürdistan devrimi için ajitasyon ve propaganda yürüten ve onları oradaki devrim için kazanmaya çalışan tam bir parti ve sempatizan örgütlenmesi vardı.

1994'teki 5. Kongremizde yaşamlarının merkezi bu ülkeler olan Avrupa ülkelerindeki Türkiye–Kuzey Kürdistanlı işçilerin, bu ülkelerin işçi sınıfının parçası haline gelmiş olduğunu, bu ülkelerin komünist partilerinde örgütlenmeleri gerektiğini açık bir şekilde tahlil ettik. Kuzey Kürdistan–Türkiye'ye dönmeyen veya gönderilmeyen, veya yurtdışında özel görevler için örgütlenmiş olmayan yurtdışındaki yoldaşlarımızın ve sempatizanların geleceği, içinde yaşadıkları ülkelerin komünist örgütlerinde yatmaktadır. Yıllardan beri, "Yeni Yönelim" dediğimiz bu politikayı fiiliyata geçirmeye çalıştık.

Gelinen yerde 8. Kongremizde yaptığımız durum değerlendirmesi temelinde bu siyasetin, Yurtdışı Örgütü'nü mümkün olan en kısa zaman içinde komünist olarak değerlendirdiğimiz örgütler içinde çözülmesi biçiminde sonlandırılması kararı alındı. Bu karar 2006 yazında hayata geçirildi.

1 Temmuz 2006'dan bu yana Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan–Türkiye)'nin yurtdışı örgütü yoktur. Kuzey Kürdistan–Türkiye devrimi için daha fazla verim verebilecek örgütlü yoldaşlarımız esas çalışma alanlarında görevlendirilmiştir. Çeşitli nedenlerle esas çalışma alanında görevlendirilmeyen yoldaşlarımız ise bulundukları ülkelerde komünist olarak değerlendirdiğimiz örgütler içinde ve çevresinde örgütlenmeye çağrılmıştır. Bu partimizin tarihi açısından olduğu kadar, Kuzey Kürdistan–Türkiye devrim tarihi açısından da önemli bir gelişmedir.

25.04.2007"

4. İlkelerin değiştirilmesi ile ilgili

"Bolşevik Parti (KK–T)'nin UMLPÖ'lerin 9. Konferansına Katkısı:

Uluslararası işbirliğinin örgütlenmesinin biçimleri Tarih – Şimdiki Zaman – Gelecek

Görüşümüze göre enternasyonal işbirliğinin örgütlenmesinin şimdiye kadar olan en ileri, işçi sınıfının enternasyonal karakterine en uygun olan biçimi III. (Komünist) Erternasyonal'dir.

Komünist Enternasyonal (Komintern) bir komünist dünya partisi idi.

Bizim gelecek için ihtiyacımız olan örgütlenme komünist bir dünya partisidir. Fakat bugün biz böyle bir hedeften çok uzaktayız. Yeni bir Komintern'in yaratılması,inşası çalışmasında bizim ilk ihtiyacımız olan şey ortak bir platformdur. Biz modern revizyonistlerin eski Sovyetler Birliği'nde iktidarı bütünüyle ele geçirdikleri 1950'li yılların ortalarından bu yana böyle bir ortak platformun artık olmadığını düşünüyoruz.

Gerek revizyonistlerin, gerekse marksist-leninistlerin atıfta bulundukları komünist ve işçi partilerinin 1957 ve 1960 tarihli "ortak açıklamaları" doğrularla yanlışların yan yana yer aldığı eklektik uzlaşma belgeleridir. Objektif olarak bu belgeler SBKP'nin 20. Parti Kongresi'nin revizyonist çizgisini "ML'in sürdürülüp ilerletilmesi" olarak değerlendirip uluslararası komünist hareketin temeli haline getirmiştir.

ÇKP'nin "Büyük Polemik"te ortaya koyduğu " Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" ve dokuz yorumu, her ne kadar enternasyonal komünist hareketin ml temeller üzerinde yeniden inşası için olumlu katkılar ise de, bunlar düşünülen fonksiyonu yerine getiremediler. Bu belgeler kendi içlerinde ağır hatalara sahiptiler ve revizyonist çizgiye önemli tavizler içeriyorlardı. Fakat esas sorun şu idi: Bu belgeler ÇKP açısından açıkça "Bir Öneri", "Bir Taslak" olarak sunulmasına rağmen, bir taslak olma yerine dünya ml hareketinin yeni platformu olarak kavranıp, kabul gördüler. Sonuç olarak dünya ml hareketi bugün de hâlâ birlikte tartışılarak ortaya çıkarılmış ortak bir platforma sahip değil. Uluslararası Marksist–Leninist Parti ve Örgütlerin Konferansı'na katılım kıstasları da dünya komünist hareketinin ortak platformu açısından yetersizdir, zaten ortak platform olma iddiasında da değildirler.

Böyle bir platformun yaratılması için bizim görüşümüze göre kamuoyu önünde yürütülecek ortak açık tartışmalarda –bundan anladığımız var olan görüş ayrılıklarının kamuoyundan gizlenmemesidir– şu belgeler birlikte değerlendirilmelidir:

— Komintern'in kuruluş belgesi ve tüzüğü
— Komintern'in 1928 Programı
— KE'nin antfiaşist cephe siyaseti (Komintern 7. Kongresi Raporu)
— Komintern'in dağıtılması üzerine karar (1943)
— Yugoslavya hakkında Kominform kararları,
— 1957 ve 1960 Moskova ortak açıklamaları
— 1963-1964 "Büyük Polemik" yazıları

Bunların dışında daha sonraki birleştirme çabaları da birlikte değerlendirilmek zorundadır.

Tek tek partilerin bu konularda yürüttükleri teorik çalışmalar, araştırma ve incelemeler, ortaklaşa bir çalışmanın parçaları haline getirilmelidir. Biz bunun ne kadar zor olduğunun

bilincindeyiz. Fakat bu zor olmasına rağmen, imkânsız değildir.

Ortak tartışmalar, ortak teorik çalışmalar birleştirme, ya da daha doğrusu yeniden birleştirme çalışmasında kullanacağımız biricik kaldıraçlar değildir kuşkusuz. Bu çalışmalara paralel olarak pratik siyasette de sıkı işbirliği ile işçi hareketini gerçekten enternasyonalist bir hareket haline getirmeliyiz. Pratik harekette eylem birliğini gerçekleştirmeliyiz. Bunun için objektif şartlar her zamankinden daha olgundur.

Biz kamuoyu önünde yürütülecek açık ideolojik mücadelenin, karşılıklı eleştirinin kitlelerin eğitilmesine de hizmet edeceğini düşünüyoruz, ve bundan korkulmaması gerektiğini düşünüyoruz. Dünya komünist hareketinin birliği, birbirini dıştalamayan iki şeyi pratikte ortak hareketi ve aynı zamanda kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleyi birleştirdiği zaman, ve birleştirdiği ölçüde yaratılacaktır. Biz eğer Marksist–Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı'nı ortak platform yaratma tartışmasının bir aracı haline dönüştürebilirsek, o zaman büyük bir şeyi başarmış oluruz.

28.04.2007"

5. Uluslararası işbirliğinin örgüt biçimleri

"BP(KK/T)'nin 9. Konferans'a Katkısı

"Enternasyonal Konferansın Esas Kıstasları"nın değiştirilmesi konusunda karar tasarısı

— Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 9. Uluslararası Konferansı'nın şimdiye kadar geçerli olan "Konferans'ın Esas Kıstasları" aşağıdaki biçimde değiştirilmelidir:

Birinci kıstasta: *"Marksizm-Leninizm ve **Mao Zedung Düşüncesi**'ni savunmak ve onu her ülkenin sınıf mücadelesi pratiğinde yaratıcı bir biçimde uygulamak."* kıstasında yer alan ***"Mao Zedung Düşüncesi"*** silinmelidir. Birinci kıstas yeni biçimiyle şöyle olmalıdır: *"Marksizm-Leninizm'i savunmak ve onu her ülkenin sınıf mücadelesi pratiğinde yaratıcı bir biçimde uygulamak."*

Gerekçe: Bizim görüşümüze göre, Mao Zedung'un ML'ye yaptığı olumlu katkılar zaten ML kavramı içinde ifade edilmektedir. Mao Zedung'un ML'ye yaptığı olumlu katkılar ML'nin ayrılmaz parçalarıdır. Bu yüzden ML'ye "Mao Zedung Düşüncesi" ekini eklemeye gerek yoktur. Ayrıca ikinci kıstasta, *"Modern revizyonizme karşı mücadele ve Stalin'e ve Mao'ya karşı olumlu bir tavır"* denen yerde zaten Mao Zedung'u "küçükburjuva devrimcisi" vb. olarak gören tüm güçlerle ayrım çizgisi çekilmiştir.

— "MLPÖ ve Uluslararası Konferansı'nın İlkeleri" hakkında değişiklik önerisi:

Öneri: *"Bir parti veya örgütün ne içişlerine ne de bu parti veya örgütün diğer parti veya örgütlerle geliştirdiği ikili veya bölgesel ilişkilerine karışılamaz."* biçiminde ifade edilen ilkeye şu cümle eklenmelidir: *"İçişlerine karışmama ilkesi partiler ve örgütler arasında açık, gerektiğinde kamuoyu önünde yürütülecek tartışma ve eleştirileri dıştalamaz."*

Gerekçe: Görüşümüze göre marksist-leninistler arasında açık ve kamuoyu önünde

tartışma, kendi saflarında da ideolojik mücadele ml partilerin gelişme yasasıdır. Bu yüzden içişlerine karışmama ilkesinin örgütler araşında açık ve kamuoyu önünde tartışma ve eleştiriyi dıştalamadığının vurgulanması çok önemlidir.

— "Kararlarda oydaşma (kararların oybirliği ile alınmasına kadar tartışma / ÇN)**" ilkesi şu şekilde değiştirilmelidir:** "Kararlarda mümkün olduğunca oydaşma sağlanmaya çalışılır. Yürütülen açık tartışmaya rağmen oydaşma sağlanamadığı hallerde 2/3 çoğunlukla karar alınmalıdır. Bu halde de karara katılmayan azınlığın karara katılmama gerekçelerini kamuoyuna açıklama hakkı vardır."

Gerekçe: Tabii ki eğer bir konferans bir kararı oydaşma içinde alabiliyorsa bu istenen, iyi bir şeydir. Fakat oydaşma karar almak için ilke haline getirilirse, bu durumda çok küçük bir azınlık, hatta tek bir örgüt bile karar alınmasını engelleyebilir, ya da oydaşma adına çok kötü uzlaşmalar temelinde hiç bir şey söylemeyen kararlar çıkabilir. Dışarıya karşı gerçekte olmayan bir birliğin yanıltıcı resmi yansıtılır. Bu nedenle bu ilkenin değiştirilmesi gereklidir. Diğer yandan fakat çoğunluk kararı alınan yerde, azınlığın çoğunluk kararına karşı gerekçelerinden kamu oyu tarafından da bilinmesi önemlidir. Ancak bu şekilde biz kendi gerçekliğimizi olduğu gibi yansıtabiliriz.

— *"Birliğin adım adım sağlanması, parti ve örgütler arasında ilkesel tartışma ve işbirliği, bir parti ve örgütün kamuoyu önünde diğer parti ve örgütlere saldırıda bulunmaması"* ilkesine şu cümle eklenmelidir: *"Kamuoyu önünde yürütülecek ideolojik tartışma ve karşılıklı eleştiriler "saldırı"olarak kavranmaz."*

Gerekçe: Biz; eğer "İlkeler"e bu noktada önerdiğimiz biçimde bir ek yapılmazsa, MLPÖUK üyesi örgütler arasında kamuoyu önünde yürütülecek her türlü ideolojik mücadelenin UK'ın ilkelerine aykırı olarak adlandırılıp reddedilebileceği görüşündeyiz.

30.04.2007"

KONFERANS KARARLARI

Konferansta yürüyen tartışmalar ertesinde alınan kararlar şöyledir…

1 NO'LU KARAR

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası 9. Konferansının 1. No'lu kararı:

Emperyalist dünya sisteminin ekonomik ve siyasi gelişmesi

1) Proletarya 1956'dan beri Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde; daha sonra da Çin'de modern revizyonistlerin kapitalist restorasyonu gerçekleştirmesiyle bir yenilgi aldı. SSCB, 80'li yılların sonu, 90'lı yılların başında çökene dek Doğu Bloğu ülkelerini kontrol altında tutan sosyal emperyalist bir güç haline geldi. Bu çöküş, her ne kadar sosyalizmin çöküşü gibi gösterilmiş olsa da, gerçekte kapitalizmin krizi içinde bir çöküş oldu. Bu çöküş birleşik kapitalist pazarın büyük çapta genişlemesini beraberinde getirdi.

2) Üretimin enternasyonalleşmesi ve tekelerde yoğunlaşma güçlendi. 500'e yakın büyük emperyalist tekel bugün dünya üretiminin büyük bir bölümünü kontrol ediyor. Bir zamanların sosyalist ülkelerinde kapitalizmin restorasyonunun ardından gelen emperyalizmin saldırısı bütün dünyada işçilerin kazanımlarının geri alınması ve ezilen ülkelerin sömürülmesinin arttırılması anlamına geldi.

Üretimin enternasyonalleşmesinin etkileri altında yeni sömürge ve bağımlı ülkelerdeki ulusal bağımsızlık projeleri de çöktü.

Bunun dışında sosyal koruyucu sistemler saldırıya uğradı, işsizlik ve eksik istihdam büyüdü.

Korumacılık ve ithal ikâmeciliği siyasetleri çökertildi. Emperyalist ülkeler kendi yatırımları önündeki tüm engelleri kaldırttılar ve sermayelerinin kazançlarının daha hızlı geri dönüşünü sağladılar. Büyük güçler ezilen ülkelerde koruyucu bütün engelleri kaldırtmaya çalışırken, kendi koruyucu duvarlarını ayakta tutuyorlar. Bunda iki ya da çok taraflı serbest ticaret anlaşmaları önemli bir rol oynuyor.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın birçok ülkesinde yabancı ülke yatırımları birçok halde tarıma akıyor. Bütün dünyada milyonlarca köylü ekonomik ve fiziksel olarak köklerinden koparıldı.

G8'ler Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın sermaye akımını hâlâ az çok kontrol eden az sayıda ülkesinde de serbest dolaşım için bastırıyor.

Tekellerin doyumsuz kâr hırsı sonucu oluşan çevre krizi global bir çevre felaketine dönüşme aşamasına vardı. G8'lerin çevre koruması bağlamındaki önerileri ya salt propagandadır, ya da çevre felaketinin yükünü emperyalizme bağımlı ve ezilen ülkelerin sırtına yıkmaya yöneliktir.

Finanskapital yatırımlarında Çin, Hindistan ve bir dizi ezilen ülkeye yöneldiğinde amacı buralardaki düşük ücretlerden dana fazla kâr için yararlanmak ve hammadde ve tahviller üzerinden spekülasyon yapmaktır.

Bir çokları bu süreci emperyalist globalizasyon olarak adlandırıyor. Fakat ulusal devletlerin önemi hiçbir şekilde azalmıyor. Ulusal devletlerin işlevlerinin altı oyuluyor ve bunlar enternasyonal tekellerin hizmet vericileri olarak işlev görüyorlar. Ulusal devletler fakat hâlâ kapitalizmin iktidar aracı ve örgütlenme biçimi olarak vazgeçilemezliklerin koruyor. Her emperyalist ülke kendi tekellerinin çıkarlarını savunur, bunun için kendi bürokrasisine, kendi askeri– ve baskı aygıtına ihtiyacı vardır.

3) Kapitalist emperyalist sistem bütünlük içinde ele alındığında son yıllarda bir büyüme dönemi içinde bulunuyor. 2003'ten bu yana dünya üretimi yılda ortalama % 4,8 oranında büyüdü. Ülkelerin büyük bölümündü brüt yurtiçi ürün büyüdü. Fakat bu büyüme hiçbir şekilde işçi sınıfının ve halkların durumunda bir düzelme anlamına gelmedi. Ekonomik büyümenin ve yatırımların artmasının herkes için avantajlar getireceği yönündeki emperyalist propagandanın bütün çizgi boyunca bir yalan olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Bir kez daha görüldü ki, bu ekonomik büyüme işgücünün daha aşırı sömürülmesi sonucu sağlanıyor. İşçi sınıfı ve ezilen halkların yaşama şartları bir bütün olarak ele alındığında, düzelme yerine daha da kötüleşti.

Konjonktürel büyüme sistemin istikrar kazanmasını beraberinde getirmiyor, çünkü bu büyüme üretim sürecinde bir enternasyonal yoketme muharebesi boyutlarına ulaşan uluslararası bir yapısal krizle bağ içindedir.

Bu yüzden kapitalist ekonomide her zaman olduğu gibi daha şimdiden bu büyümenin yavaşladığını gösteren ve yeni bir krizin başlangıcını gösteren işaretler var. Örneğin ABD'deki taşınamaz mal balonunun sönmesi ve Şangay borsasındaki bütün dünya finans pazarlarında

etkisini gösteren çöküş bu gibi işaretlerdir.

4) Geçen üç yıl içinde, çoktan bir borçlu ülkeye dönüşmüş olan ABD ekonomisi vergi açığını kapamak için artan dolar emisyonları tarafından belirlendi. Bu gelişme doların enternasyonal dolaşım aracı olarak çökmesi ihtimalini beraberinde getiriyor. Rusya petrol, altın ve elmas fiyatlarının yükselmesi sonucu olarak da içinde bulunduğu büyük ekonomik krizden çıktı. 2006 yılında Çin ekonomisi yine % 10,5'luk bir büyüme gösterdi. Çin bugün en hızlı gelişen emperyalist güç durumunda. Avrupa Birliği 2006 yığlında % 3,5 büyüme gösterdi ve ekonomik olarak ABD'nin önemli bir rakibi durumunda.

5) Biz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında bulunuyoruz. Bugünün dünyasında gelişen çelişmeler şunlardır: a) Emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme. b) Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme. c) emperyalistler arası çelişmeler. Bütün bu çelişmeler karşılıklı olarak birbirlerini etkilemektedir ve birinci çelişme diğer ikisini daha güçlü etkileyen en keskin çelişme durumundadır.

6) Bütün bu çelişmeler değişik aşamaları ile kapitalizmin sonuna dek sürecek olan kapitalizmin genel krizini keskinleştirmektedir. Bu (kapitalizmin genel krizi ÇN) kapitalist toplum sisteminin bir krizidir, onun çürümesinin bir ifadesidir, onun ekonomik, politik, ideolojik güçlerinin içinin boşalmasının bir ifadesidir. Objektif olarak sosyalizmin maddi hazırlığı tamamlanmaktadır.

Bu sorunda değişik bir pozisyon, Lenin'in kapitalizmin genel krizi kavramını sosyalist bir kampın varlığı ile bağ içinde kullandığı, Stalin'in de bu kavramı aynı bağlam içinde geliştirdiği görüşünü savunuyor. Bu görüşe göre, bugün bir zamanlar sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonunun gerçekleştirilmiş olduğu şartlarda kapitalizmin genel kriz içinde bulunduğunu söylemek yanlıştır. Bugün kriz sorununa aşırı üretim devrevi krizleri bağlamında yaklaşılmalıdır. Emperyalist/kapitalist dünya sisteminin istikrarsızlığını beraberinde getiren bu devrevi aşırı üretim krizleridir.

Üretimin toplumsal karakteri ile, mülk edinmenin özel karakteri arasındaki çelişmenin sistemin krizlerinin arka planını oluşturduğu konusunda fikir birliği vardır.

7) Emperyalist güçler ve tekeller dünyanın paylaşılması için dalaşmaktadır. ABD; Irak, Afganistan ve Ortadoğu'da batağa saplanmıştır.

İçinde bulunduğu ekonomik krizi aşmak, petrol akımını garantiye almak ve stratejik öneme sahip bölgeleri işgal etme hırsı, ABD ve müttefiklerini Afganistan ve Irak'ı işgale sürükledi. Fakat Irak halklarının, güçlü bir dünya barış ve dayanışma hareketi tarafından desteklenen, yiğitçe direnişi bunların işgal amaçlarını gerçekleştirebilmesini engelledi.

Bu batağa saplanma olayı bugün Irak'ta ABD ve müttefiklerinin yenilgisi olarak görünüyor.

Amerikan emperyalizminin Irak petrollerine el koyma, daha sonra İran, Kafkasya ve Merkezi Asya petrollerini ele geçirme, ve 2050 yılına kadar petrol akımının tekelci kontrolünü sağlama ve sonuçta Rusya ve Çin'i askeri açıdan çevirerek 21. yüzyılda dünya egemenliğini garanti altına alma hedefleri boşa çıkmıştır.

Afganistan'da NATO ve AB gelişen bir direnişle karşı karşıyadır.

Bush hükümeti Gaza ve Lübnan'a karşı İsrail saldırısının da arkasında duran güçtür. Fakat burada da yenilgi almıştır.

Bütün bu gelişmeler Bush'un seçim yenilgisinde etkileyici olmuştur.

Ancak tarihi deneyimler bize emperyalist güçlerin saldırgan siyasetlerini yenilgilere, başarısızlıklara rağmen sürdürebileceğini, geliştirebileceğini öğretiyor.

Kuzey Amerika emperyalizmi güncel olarak askeri, ekonomik ve siyasi biricik emperyalist süper güçtür. Fakat dünya çok kutupludur ve emperyalist güçler aktif çatışmalar içindedirler.

Kuzey Amerika emperyalizmi Afrika'ya sızmakta ve Fransız emperyalizminin bu kıtadaki geleneksel etkisini geriletmeye çalışmaktadır. Çin de şimdi ekonomik yatırımlar açısından Afrika'da çok aktiftir.

Lübnan ve Afganistan'a BM müdahale gücü çerçevesinde asker gönderen Alman emperyalizmi dış politikada gerici dönüşümünü sürdürüyor.

8) Füzeler ve askeri birliklerle Rusya, İran ve Çin'i çember içine alan ABD Emperyalizminin saldırganlığı bu ülkeler arasında ekonomik, siyasi ve askeri bir ittifak oluşturulmasının şartlarını olgunlaştırıyor. Rusya Çin'e silah, gaz ve petrol veriyor, Çin ise Rusya'ya mali gücü ve metaları ile destek veriyor. İki ülkenin ekonomisi böylelikle birbirlerini tamamlıyor. İran'ın sahip bulunduğu jeostratejik konumla birlikte bu gurubun gücü artıyor. Çin, Rusya, Kazakistan, Özbekistan, Tacikistan, ve Kırgızistan'dan oluşan "Şanghay Grubu" da, şimdilik çekingen ve çelişmeli bir tarzda da olsa ABD emperyalizminin yayılmacı siyasetine eleştirici bir karşı çıkış sergiliyor.

9) ABD emperyalizminin Polonya ve Çek Cumhuriyetinde NATO üzerinden bir füze savunma sistemi yerleştirme kararı ABD ile Rusya arasında var olan çelişmeleri derinleştirdi.

Sosyal emperyalist Sovyetler Birliği Afgan halkının direnişi sonucu önemli bir yenilgi aldıktan sonra ve 1991 de SSCB nin çöküşü dağılmasından sonra gerileyen Rus Emperyalizmi şimdi kendini yeniden toparlamış durumda. Petrol, gaz, altın, elmas ve diğer bir dizi yer altı zenginliği, ham madde bu toparlanmada önemli rol oynadı. Rusya bu arada yeni güze denemeleri yaptı, ve elindekileri de modernleştirdi. Rusya ekonomik zayıflıklarına rağmen askeri gücünü hep korudu ve geliştirdi.

10) AB anayasa taslağına Fransa ve Hollanda referandumlarında çıkan HAYIR ve Luksemburg'ta da büyük bir karşı çıkış oranı, birleşme sürecine ve bu arada işçilerin haklarına karşı ve göçmenlere karşı alınan önlemlere, saldırılara karşı büyük bir darbe vurdu.

Avrupa Birliği ekonomik olarak güçlendi, fakat AB içinde eski ve yeni üyeler arasında var olan ayrılıklar hâlâ çok önemlidir.

11) ABD ve AB birlikte "antiterör yasaları" çıkardılar ve şimdi bu yasaları uyguluyorlar. Onlar bu yasaları diğer ülkelere de dikte etmek istiyorlar. Ve bunda başarılı da oluyorlar. Bu yasalar gerçekte halkların, devrimci işçi hareketinin ve halkların antiemperyalist mücadelesinin ezilmesi için önlemlerden başka bir şey değildir.

12) Latin Amerika'da Küba ABD emperyalizmine karşı çatışmaçı tavrını sürdürüyor. Venezuela'da Chavez, Bolivya'da Morales hükümetleri gibi, ABD emperyalizminin planlarına karşı çıkan, ulusal egemenliği savunan, halk lehine kimi önlemler alan hükümetler kuruldu. Bolivya'da emperyalizm ve oligarşi ülkeyi bölünmeye sürüklüyor, bu gelişme ülkeyi iç savaş ortamına sürükleyebilir.

Başka emperyalist güçlerin varlığına –ki buna Çin'in artan sızması da dahildir– ABD emperyalistleri egemendir ve bunun ötesinde onlar Latin Amerikanın stratejik düşmandırlar.

13) Biz egemen sınıfların eski devletleri parçalanmaksızın devrim olmayacağını biliyoruz. Halklarımızın mücadele deneyimleri iktidar sorununun barışçıl yolla, veya seçimlerle çözülemeyeceğini, tersine egemen sınıfların devlet aygıtı tarafından uygulanan gerici şiddetin, halkın silahlı devrimci mücadelesi ile ezilmek zorunda olduğunu gösteriyor. Bu özsel sorun marksist-leninistlerle, revizyonistler ve reformistler arasındaki ayrım çizgisini oluşturuyor."

2 NO'LU KARAR

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası 9. Konferansının 2. No'lu kararı:

Uluslararası işçi sınıfının mücadelesi, halkların antiemperyalist mücadeleleri ve marksist-leninist parti inşası

SSCB ve sonra da Çin'de kapitalizmin restorasyonu ile işçi hareketi tarihinin en ağır yenilgisini aldı. Bu yenilgi konusunda takınılacak tavır ve kitleler içinde yayılan sosyalizmin sonunun geldiği yönündeki propagandanın sonuçlarının nasıl aşılacağı belirleyici bir soru haline geldi. Gelinen yerde bu çerçevede varılmış olan dip noktadan çıkılmıştır ve bu yenilginin deneyimlerinin değerlendirilmesi temelinde emperyalist "globalleşme" siyasetine karşı direniş içinde işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelelerinde enternasyonal boyutlarda belirgin bir yükselme yaşanmaktadır.

Reformistler, revizyonistler ve yeni revizyonistler onların gözünde "dizginsiz olan emperyalizm" önünde diz çökmüş olduklarından onlar yalnızca emperyalistlerin işçilere ve halk yığınlarına karşı saldırılarını görüyorlar, aynı saldırıların işçilerin ve kitlelerin direnişini tetiklediğini görmüyorlar.

Modern revizyonizmin ağır bir yenilgiye uğramış olması, fakat aynı zamanda –ki gelecek açısından belirleyici olan da budur- bize aynı zamanda bu yenilgiden sosyalizmi nasıl daha iyi inşa edebiliriz konusunda dersler çıkarmamız için fırsat sunuyor.

Biz harekette görülen bir yükselmeden sözederken ne marksist-leninist hareketin zaaflarını, ne de derinleşen sınıf çelişmeleri ile proleter sınıfı bilincinin sübjektif durumunun geriliği arasındaki hâlâ büyük olan mesafeyi gözden kaçırıyoruz. Fakat biz marksist-leninistler açısından yeni olan henüz zayıf ve hatta yer yer henüz yeni filizlenmiş bile olsa gelişme yönünün belirleyici olduğu görüşündeyiz:

- Yönünü şaşırmışlığın, örgütten örgütlenmeden kaçışın ve moral bozukluğunun yerini şimdi bir dizi yeni marksist-leninist parti ve gurubun ve grubun oluşması ve inşası alıyor.
- Bölünmelerin ve kendini diğerlerinden ayırmanın yerini şimdi uluslararası işbirliğinin ilerletilmesi ve yoğunlaştırılması alıyor.
- Kitle hareketleri içinde marksist-leninistlere karşı gözle görülür bir açılma yaşanıyor; ki bu hareketlerin gerçek bir antiemperyalist yönelim kazanabilmesi için ve sonuçta yeni demokratik ya da sosyalist devrimin hazırlanması amacına sahip toplumu değiştirici bir nitelik kazanması için ML'lerin bu hareketlerin önderliğini fethetmesi zorunludur.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz

ABD emperyalizminin Irak ve Ortadoğu'da aldığı darbeler ve ufukta görülen yenilgi, onu dünya çapında zayıflatıyor ve ezilen halkların ve emperyalist ülkelerde işçi sınıfının uluslararası mücadelesi için büyük umut ve esin kaynağı oluyor. Irak halkının direnişi kırılamadı. Afganistan'da işgale karşı mücadele büyüyor. ABD Emperyalizminin emperyalist saldırganlığına karşı dünya çapında gelişen protesto hareketi savaş kışkırtıcılarının morallerini bozuyor ve işgale karşı antiemperyalist direniş savaşına destek oluyor. Lübnan halkının işgale karşı silahlı direnişi ve bu direnişin dünya çapında kazandığı destek karşısında İsrail rejimi askerlerini Lübnan'dan

geri çekmek zorunda kaldı.

Aynı zamanda emperyalistler arasındaki eşitsiz gelişme dünyanın yeniden paylaşılması konusunda yeni bir dönem açtı ve bu savaş tehlikesini olağanüstü boyutlarda arttırdı. Çin ve Rusya gibi diğer emperyalist güçlerle de çelişmeler derinleşiyor. ABD emperyalizminin doğu Avrupa'ya bir ABD füze koruyucu sistemi yerleştirerek gerçekleştirdiği saldırgan genişlemeye Rus emperyalizminin verdiği cevap yeni bir silahlanma yarışı başlatmak oldu. Marksist-leninist ve işçi hareketi bu yeni meydan okumalar karşısında kendini konumlandırmayı bilmelidir. Özgürlük hareketini dağıtmak ve devrimci kurtuluş mücadelesinden alıkoymak için bir "terörizm" hayaleti kol gezdiriliyor. Emperyalistlerin uluslararası alanda koordine ettikleri önlemler fakat öncelikle devrimci hareketlere karşı yöneliyor.

Odak noktalarındaki mücadelelerin durumu

Latin Amerika'da işçi ve halk kitlelerinin, indigen halkların ve köylülerin mücadelelerinde büyük bir yükseliş var. Latin Amerika devrimci bir kaynayış süreci yaşıyor.

Iraklıların ve diğer halkların direnişi ve emperyalistler arası çelişmeler George W. Bush'un Latin Amerika konusundaki planlarını uygulamasını zora soktu. Özellikle Amerikan Ülkeleri Serbest Ticaret Bölgesi (ALCA) ve Kolombiya ve Ekvador ile yapılması planlanan serbest ticaret anlaşmaları konusunda bu yaşandı. Aynı şekilde yerli oligarşilerle birlikte Küba, Chavez'in önderliğindeki Venezuela, Evo Morales önderliğindeki Bolivya ve Correa'nın başında bulunduğu Ekvador hükümetlerine karşı geliştirilen saldırgan emperyalist planların uygulanması da zora girdi. Bu gelişmeler karşısında ABD emperyalizmi şimdi karşı darbeye hazırlanıyor ve bunda da Kolombiya'da Uribe'ye, Peru'da Alan Garcia'ya, Meksika'da PAN Partisine dayanıyor.

Sözünü eteğimiz ülkelerde şartlar oldukça karmaşıktır ve fakat Meksika'da Oaxaca haltının yiğit mücadelesinin, Peru, Brezilya, Kolombiya ve Ekvador'daki büyük kitle gösterilerinin gösterdiği gibi kitle mücadelelerinde bir yükselme vardır. Aynı zamanda Bolivya'da emperyalistler ve gericiler ülkeyi bölme girişiminde bulunuyorlar;ki bu ülkede bir iç savaş tehlikesini beraberinde getiriyor. Emperyalistler ve gericiler antiemperyalist hükümeti, devrimci hareketi ve orta Amerika'da serbest ticaret anlaşmasına karşı gelişen hareketi yoketmek istiyorlar. Rusya, Çin, İspanya'dan emperyalistler ve AB ülkelerindeki diğer emperyalist güçler de Latin Amerika'yı kendi denetimlerine almak istiyor. Bu çelişmeler bir dizi ekonomik ve siyasi değişmeyi beraberinde getiriyor ve devrimci halk hareketi için daha iyi şartların oluşmasını sağlıyor.

Nepal'de kralın devrilmiş olması ve devrimci dönüşümün sağlanmış olduğu anlamına gelmiyor, fakat sosyalist perspektife sahip yeni demokratik bir düzenin kurulabilmesi için şartları iyileştirdi.

Filipinler'de devrimci kurtuluş mücadelesine ve Yeni Halk Ordusu'nun yürüttüğü Halk Savaşı'na ve geniş kitle hareketlerine karşı, karşı-devrimin saldırılarında 2001'den bu yana 850 ilerici ve devrimci insan katledildi.

Bengladeş'te 2006'nın Mayıs/Haziran aylarında tarihi olarak şimdiye kadarki en büyük tekstil işçileri ayaklanması yüzbinlerce işçinin katılımı ile yaşandı. 2006 Ağustosunda Bengladeş'in kuzeyindeki Fulbari bölgesinde gerçekleşen bir halk ayaklanması bölgede yeni bulunan kömür madenlerinin hükümet tarafından bir İngiliz firmasına peşkeş çekilmesini engelledi. Hükümet sözkonusu firma ile yapılan anlaşmayı iptal etmek zorunda kaldı.

Hindistan'da enternasyonal tekellere serbest bölge yaratılması için gerçekleştirilmek istenen

arazi alımlarına ve özelleştirmelerin felaketli sonuçlarına karşı kitle mücadeleleri artıyor. Grevler, limanlar ve demiryolları gibi stratejik öneme sahip işletmelerde blokajlar, Taşeron işçilik anlaşmalarına karşı eylemler artıyor.

Enternasyonal sanayi işçilerinin büyük bölümünün bulunduğu Çin'de her yıl onbinlerce yürüyüş, grev, ayaklanmalar oluyor.

Güney Afrika'da Kamu Çalışanları Birleşik Sendikası önderliğinde, % 10 ücret artışı talebini gerçekleştirmek için 19 gün süren bin grev eylemi yaşandı.

Avrupa'da işçi sınıfının önemli ilerlemeleri

Emperyalizmin merkezlerinde sınıf bilincinin geniş cephede uyanışı yaşanıyor. Almanya'da marksist-leninistlerin etkisi altında işçilerin kendilerinin örgütlediği 2004'teki Opel grevi işçi saldırısına geçişin başlangıcının işaretini verdi. Avrupa'da görece ekonomik canlanmaya rağmen sınırları aşan işçi mücadelelerinde artış sürdü.

"Port Pacakage II"ye karşı liman işçilerinin mücadelesinde ve Bolkestein yönergesinde öngörülen ücret düşüşlerine ve işçiler arasındaki rekabetin körüklenmesine karşı mücadelelerde görüldüğü gibi Avrupa çapında koordine edilen grevler oldu.

Bundan takriben 10 yıl kadar önce başlayan ülke sınırlarını aşan Avrupa çapında işletme mücadeleleri, reformist işyerini ülkede tutma politikaları, bölme manevraları, rekabet, moral bozukluğu, enternasyonal dev tekellere karşı bir şey yapılamaz düşüncesi vb. aşıldığı ölçüde yaygınlaşıyor. Bu mücadelelerin şimdiye kadarki zirvesi 2004 yılındaki işletme işgali, kapıların tutulması vb. ile tamamlanan Bochum'daki GM grevi ve 2007'deki Avrupa çapındaki ortak Airbus grevi oldu.

Enternasyonal Otomobil İşçileri Danışma Toplantısında 8 GM işletmesinden ve 14 VW işletmesinden delegasyonlar bağlayıcı dayanışma şartnamesi açıklaması yaptılar.

Halk direnişinde yeni bir nitelik

Emperyalist gelişmenin içinde bulunduğu bugünkü durumda enternasyonal sınıf mücadelesinin tüm unsurları, işçi ve halk hareketleri, sosyal ve ulusal kurtuluş için hareketler, emperyalist savaşa karşı hareket, kadın, gençlik, köylü, çevre hareketi ve antifaşist hareket uluslararası koordinasyonu sağlama için adımlar atmaya başladılar. Bu temelde halk direnişi yeni bir niteliğe kavuştu. Bunun sağlamlığı işçi hareketi ile ne kadar iç içe olduğuna ve işçilerin bu hareketlerin sağlam omurgasını oluşturup oluşturmadıklarına bağlıdır.

Halk direnişinin yeni niteliği şu noktalarda kendini göstermektedir:

- G 8, UPF, DTÖ ve emperyalist ülkelerin diğer ortak örgütlerine karşı mücadeleler
- Bu mücadelelerde marksist-leninistlere karşı büyüyen açıklık ve antikomünist önyargıların gerilemesi
- Tek tek ülkelerde ve uluslar arası alanda mücadelelerin koordinasyonuna başlama
- Kitlelerin başrol oynamasını güvence altına alan, doğrudan demokrasi biçimlerinin kullanılması
- Latin Amerika'da "Multisektoryaller" ve Almanya'da "Pazartesi Gösterileri"nde görüldüğü gibi ülke çapında koordinasyonu sağlamanın seçilmiş yapılarının oluşturulması

Kendiliğindenlik ve bilinçliliğin diyalektiği

Üretici güçlerin devrimci gelişmesi ve bir avuç asalağın utanmazca sömürü zenginliği insan-

lığın sömürüsüz, zulümsüz, sefaletin, çevrenin mahvedilmesinin ve savaşın olmadığı bir toplum yönünde devrimci isteğini körüklüyor. Kitleler kapitalist barbarlık içinde çöküşü istemiyorlar.

Bugün bu yönde mücadeleler sıkça kendiliğinden ya da şaşırtıcı bir biçimde patlamalarına rağmen, bunlar yine de marksist-leninistlerin çalışmaları ile doğrudan ya da dolaylı bağ içinde olan belirli bir kavrayış sürecinin sonucudurlar ve bunlar kitlelerin öncelikle de işçi sınıfının büyüyen olgunluğunun ifadesidirler.

Bu mücadeleler bugün çoğunlukla reformist önderlik altında yürüse de, devrimciler bu gerçek kitle hareketleri içine girmek ve bunlara berrak bir yönelim vermek yükümlülüğüne sahiptirler.

Bu sosyalist devrimle bağlarını koparmış, emperyalizme karşı mücadelenin yerine neoliberalizme karşı mücadeleyi geçirmiş olan ve "demokratik ve sosyal bir yüze sahip olan" emperyalizm hayalini yayan reformist, revizyonist, troçkist güçlere karşı mücadele içinde, onların kitleler içindeki etkisini kırmaya yönelik mücadele içinde gerçekleşecektir.

Marksist-leninist partilerin inşasının güçlendirilmesi ve teşvik edilmesi

Emperyalist dünya sistemine karşı sosyalizm için gerçek bir üstün güç oluşturmak için değişik hareketler arasında kalıcı birlikler sağlanmak, bunların birbirleri ile karşılıklı etkileme ilişkisi içine girmeleri sağlanmak zorundadır. Bütün ülkelerde kitlelerin kendi yaşamsal çıkarları için mücadeleleri temelinde yükselen bir dizi öz örgütlenmeleri ile karşılıklı etkileşim içinde bulunan güçlü marksist-leninist partilerin inşası ve bunların birbirlerini sınıfı mücadelesi ve parti inşasında karşılıklı desteklemeleri belirleyicidir.

Marksist-leninist partiler mücadelelerin koordine edilmesinde, sınıf mücadelesinin devrimcileştirilmesinde ve antiemperyalist birleşik cephenin inşasında önder unsur olmalıdır. Onlar aynı zamanda emperyalist ve bağımlı ülkelerde sınıf mücadelesine önderlik ederek emperyalizmin ve onun gerici yamaklarının işçi sınıfı ve ezilen halklar tarafından devrilmesi için ortak mücadeleye tayin edici katkıda bulunmaktadırlar.

Değişik partiler daha şimdiden işçi, köylü, öğrenci hareketlerinde önemli ya da öncü güç haline gelmiş durumdadır. Bunun yanında, özellikle doğu Avrupa'da inşaları bütün güçle desteklemesi gereken bir dizi yeni parti oluşmaktadır.

Emperyalizmin iktisadi ve siyasi önlemleri sonucu Afrika halklarının yaşam koşullarının kötüleşmesi ve mahvolması karşısında bu alanın marksist-leninist partilerinin parti inşasında acil desteğe ihtiyaçları vardır.

Modern revizyonizmin yaratmış olduğu olağanüstü ideolojik-siyasi karmaşa karşısında, kitlelere marksist-leninist partilerin yardımı ile dünyadaki büyük değişiklikleri kavraması için zaman tanınmalıdır.

Ulusal örgütlenmiş özerk partiler ile enternasyonal işbirliğinin biçimleri arasındaki diyalektik ilişkiler

Emperyalizmdeki uluslararası üretimin yeni örgütlenmesi temelindeki önemli gelişmeler bütün marksist-leninist partilerden kendi ülkelerindeki somut durumun bağımsız somut tahlilini ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin (M-L-MZD) kendi ülkesinin strateji ve taktiğine diyalektik tarzda uygulanmasını talep etmektedir. Dogmatizmin etkisi altında bu somut tahlilin reddedildiği hallerde sağ oportünist veya sol sekter hata ve sapmalar gündeme gelir.

Tek tek ülkelerde halk savaşının önemi reddedilmeksizin, halk savaşının M-L-MZD'nin evrensel geçerliliğe sahip bir yasası olmadığı tespit edildi. Evrensel yasa olan burjuva devlet

aygıtının parçalanması ve siyasi iktidarın ele geçirilmesi için karşıdevrimci şiddete karşı, devrimci şiddetin gerekliliğidir. Devrimci şiddetin hangi biçiminin amaca uygun olduğu tek tek ülkelerin ve partilerin içinde bulunduğu somut şartlara göre belirlenir.

Mücadelelerin enternasyonal koordinasyonu ve devrimcileştirilmesinin ortaya çıkışı, seviyesi ve başarısı proleter enternasyonalizminin biricik temsilcisi olan marksist-leninist partilere bağlıdır. Gerekli olan enternasyonal işbirliğinde sözkonusu olanların tek tek ülkelerde bu ülkelerin strateji ve taktiklerini kendileri belirleyen değişik özerk partiler olduğu ve iç işlerine karışılmaması gerektiği göz önünde bulundurulmalıdır.

MLPÖUK ideolojik-siyasi birliği ilerletme ve marksist-leninist parti ve örgütler arasındaki birliği daha yüksek seviyeye çıkarma görevine sahiptir.

3 NO'LU KARAR

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası 9. Konferansının 3. No'lu kararı:

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası 9. Konferansı'nın gelişmesi ve 10. Uluslararası Konferansın hazırlığı hakkında

1) 9. Uluslararası Konferans gayet başarılı bir şekilde hazırlandı ve gerçekleştirildi.

Asya, Afrika, Amerika ve Avrupa'dan 25 örgüt ile geniş bir yelpazede katılım sağlandı. Bunun dışında 13 örgüt daha konferansın hazırlıklarında yer aldı, fakat konferansa katılamadı. İstisnasız tüm katılımcıların yer aldığı tartışmalar yürütüldü ve gayet verimli bir karşılıklı deneyim aktarımı gerçekleştirildi. Katılan tüm örgütler arasında ilkesel bir temel üzerinde dostça, açık ve canlı tartışmalar yürütüldü. Değişik görüşler ve yaklaşımlar birlik ve uluslararası konferansın geliştirilerek sürdürülmesi amacıyla tartışıldı. Karşılıklı anlayışın ve işbirliğinin derinleştirilmesi ve daha yüksek bir seviyeye çıkartılması noktasında var olan ortak irade ile tutulan yolda yürünmeye devam edilmesi isteği güçlendirildi. Katılımcılar çok taraflı hazırlık konseptinin altını çizdiler. Bu daha fazla kolektif sorumluluk alınmasını beraberinde getirdi ve konferansın finanse edilmesinde de daha iyi bir sonuca varıldı. Konferans bu bağlamda 3. Konferans'ın, her örgütün imkânları ölçüsünde konferansın yürüyen işlerinin finanse edilmesine katkıda bulunması, üye gelirlerinin % 0,5'lik bir bölümünü bunun için ayırması yönündeki tavsiyesini yineledi.

Konferansta tartışılan gündem maddelerinde varılan birliği ifade eden 3 karar ve üç dayanışma kararı alındı:

- Emperyalist Dünya sisteminin ekonomik ve siyasi gelişmesi
- Enternasyonal işçi sınıfının mücadelesi, halkların antiemperyalist mücadelesi ve marksist-leninist parti inşası
- MLPÖ 9. UKH'nın gelişmesi ve 10. Uluslararası Konferansın hazırlanması hakkında
- Nepal halkıyla dayanışma kararı
- Bolivya işçileri ve halk yığınları ile dayanışma kararı
- José Maria Sison'la dayanışma kararı

"Enternasyonal İşbirliğinin Örgütlenmesinin Biçimleri – Tarih – Bugün ve Gelecek" başlıklı

5. özel gündem maddesi seminer biçiminde ele alındı. Burada bağımsız devrimci parti ve örgütler arasında enternasyonal mücadelenin koordinasyonu, deneyimlerin aktarımı ve parti inşasının desteklenmesi için daha sıkı bir işbirliğinin gerekliliğinin altını çizen kapsamlı tartışmalar yürütüldü.

Ekim Devriminin 90. yıldönümü dolayısıyla MLPÖUK başka devrimci güçlerle de birlikte geniş kitlelerin anlayabileceği kısa bir açıklama yapacak. Uluslararası Konferans bir enternasyonal inisiyatif başlatacak ve bunda Ekim Devriminin gündeme getirdiği sorular ve Ekim Devriminin tarihsel önemi hatırlatılacak, "komünizm sonrası dünya"nın dünya çapında işçiler ve halk yığınları açısından bir cehennem olduğunun altı çizilecek. Ortak bir belge temelinde oluşturulacak enternasyonal inisiyatif bütün dünyada toplantılar, tartışmalar, kutlamalar vb. örgütlenmesi biçimlerine bürünebilir. Eylemler eğer bu pratik olarak mümkün olursa, bütün dünyada aynı anda 7 Ekim tarihinde gerçekleştirilmeye çalışılacak.

Konferans başka devrimci, antiemperyalist, pasifist, antiglobalizasyoncu vb. güçlerle birlikte Mart 2008'de Irak ve Afganistan'daki işgale karşı, ve bu arada yeni emperyalist saldırganlıklar olursa bunlara karşı da büyük kitlesel gösteriler gerçekleştirilmesi için elinden geleni yapacaktır.

2. Ortak Koordinasyon Grubu (JCG) Konferansı işbirliğinin ilkelerine uygun olarak iyi hazırlamıştır

JCG katılımcılara 9. Enternasyonal Konferansın hazırlığı konusunda çok yanlı ve sistematik olarak bilgi vermiş ve bu konuda demokratik bir görüş alış-verişini sağlamıştır.

Konferansa 23 ülke raporunun da içinde bulunduğu toplum 93 yazılı katkı gelmiştir. Tüm bu materyaller katılımcıların konferans ertesinde de kullanabilecekleri zengin deneyim ve çözümlemeleri içermektedir.

JCG 9. Konferansı Uluslararası Konferans'ın kuralları temelinde ve Konferansın pratik örgütlenme işini üzerlenen Çok Taraflı Örgütleme Konseyi'nin (MOS) yardımıyla başarıyla hazırlamıştır. MOS'nin yapısı Uluslararası Konferans'ın büyük kolektif niteliğinin de bir yansıması olmuştur. MOS'nin çalışmalarına 11 örgütten çok sayıda yoldaş katılmış ve bunlar Konferansın aksaklık olmaksızın gerçekleştirilmesini güvence altına almıştır.

Konferans JCG'nin Faaliyet Raporu'nu kabul etmiştir.

8. UK'ın ML örgütlerin işbirliği konusunda karara bağladığı İlkeler Konferans İlkeleri olarak hizmet görmüş, bunlar 9. Konferans için de İlkeler olarak kabul edilmiştir.

3) 9. Uluslararası Konferans iki-üç yıllık bir zaman dilimi içinde 10. Uluslararası Konferans hazırlamayı ve gerçekleştirmeyi karara bağlamıştır

Hazırlık için 6'sı sürekli, biri sürekli olmayan toplam 7 parti ve örgüt temsilcisinden oluşan 7 kişilik yeni bir JCG kurulmuştur. JCG Konferans üyesi partilerin 10. Uluslararası Konferans'ın hazırlıklarına katılabilmesi için değişik biçimler bulma görevine sahiptir.

9. Konferans JCG'ye enternasyonal gelişmeler karşısında acil tavır takınmak gerekliliği ortaya çıkan durumlarda katılımcılara açıklama yapma ve pratik öneriler getirme yetkisini vermiştir.

JCG'nin esas sorumlusunun rotasyon usulüyle değişmesi ilkesi korunacaktır. Bu uygulama JCG adına 9. Konferansa verilen raporda da belirtildiği gibi konferans katılımcılarının kolektif sorumluluğunu teşvik edici bir rol oynamıştır. 8. ve 9. Konferans arasındaki dönemde esas sorumluluk fakat yalnızca iki parti arasında el değiştirmiştir. Bu dönüşümlü sorumluluk üzerlenme işinin daha fazla parti tarafından üzerlenilmesi hedeflenmelidir. Aynı zamanda esas

sorumluluk görevini yerine getirenin başka görevleri nedeniyle geçici olarak bu sorumluluğunu yerine getiremedi hallerde, görevin başka bir JCG üyesine devredilme imkanı da vardır.

Esas koordinatör JCG toplantılarını hazırlama, bunlara çağrı yapma ve yürüyen işleri koordine etme görevine sahiptir.

JCG 9. Konferans'taki değişik örgütlerin inisiyatifi doğrultusunda hem bilgi alışverişi hem de pratik sorunlarda işbirliğini iyileştirmek için çaba sarf edecektir.

Bunun gerçekleştirilmesi için katılımcı örgütler de JCG' yi eylemler hakkında bilgilendirme konusunda sorumluluk taşımaktadır. Bu bağlamda Enternasyonal Basın Haberleri (IPK) ve MLPÖUK internet sitesine öncelik verilecektir; bunlarda eylem haberleri ve geneli ilgilendiren konulardaki yazılar yayınlanacaktır. 9. Konferans IPK ve internet sitesi için bir redaksiyon oluşturulmasını önermektedir. IPK her altı ayda bir dört konferans dilinde yayınlanmalıdır.

9. Uluslararası Konferans tüm marksist-leninist parti ve örgütleri 10. Uluslararası Konferans'ın hazırlıklarına ve gerçekleştirilmesine katılmaya çağırır.

Enternasyonal Konferans marksist-leninist parti ve örgütlerin bir forumudur.

Konferansa katılımın temel kıstasları şunlardır:

— Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi'ni savunmak ve her ülkede sınıf mücadelesinin yürütülmesinde bunu yaratıcı bir şekilde uygulamak.

— Modern revizyonizme karşı mücadele ve Stalin ve Mao'ya karşı olumlu yaklaşım.

— Şu değişiklikle birlikte Konferans kurallarının kabul edilmesi:

Konferans'ın temelleri ilerletilmekte, genişletilmektedir ve bunlar önümüzdeki dönemde pratik işbirliği sorunlarını da kapsayacaktır. Konferans kararları genelde oydaşma ile alınmalıdır, ve fakat eğer formülasyonda ayrılıklar varsa, bunlar katılan örgütlerin % 75'inin oylaması halinde Konferans kararı haline gelir. Herhangi bir örgütün katılmadığı formülasyon bölümü o örgüt için bağlayıcı olmaz.

4) Konferans katılımcı ML Parti ve Örgütler arasındaki işbirliğinin üzerinde yükseleceği ilkeler olarak şunları belirlemiştir, bunlar 9. Konferans tarafından da onaylanmıştır:

— Bağımsızlık ve eşit haklar, karşılıklı saygı, destek ve işbirliği.

— Bir partinin veya örgütün ne içişlerine, ne de diğer parti ve örgütlerle olan ikili veya bölgesel ilişkilerine karışılamaz. Her örgüt çıkaracağı sonuçlar konusunda egemendir.

— Karar alınmada tam anlayış birliği ve oybirliği.

— Birliğin adım adım sağlanması; parti ve örgütler arasında ilkelere dayalı tartışma ve işbirliği, bir parti veya örgütün diğerlerine kamu oyu önünde saldırısı olamaz.

— Bütün katılımcı örgütler için 10. Enternasyonal Konferansın hazırlıklarına imkânları ölçüsünde katılma yükümlülüğü.

— Mali bağımsızlık ve ortak işlerin imkanlar ölçüsünde kendi kendini finanse etmesi.

Konferansta karara bağlanan üç dayanışma mesajı da şöyledir:

Nepal ile ilgili dayanışma kararı

MLPÖUK Nepal'de gelişen devrimci mücadeleye enternasyonalist dayanışma ve destek verilmesini önemli bulmaktadır.

NKP (Maoist) önderliğinde verilen, 10 yıldır süren Halk Savaşı, 2006'da, Nepal'in bir çok marksist-leninist, devrimci ve ilerici partisinin monarşiye son verme, burjuva-demokratik

bir anayasa yapma programı temelinde bir cephe ve geçici bir hükümet oluşturma anlaşması yapmasına götürdü. Devrimci süreç içte gericiliği destekleyen ve Nepal'de demokratik devrimi ezmek isteyen yabancı askeri güçlerin saldırısına uğrayabilir.

Biz bütün devrimci ve ilerici güçleri Nepal halkının bu haklı mücadelesini desteklemeye çağırıyoruz.

Bolivya işçileri ve halk yığınları ile dayanışma kararı

Mao Zedung Düşüncesini savunan MLPÖ'nün 9. Uluslararası Konferansı Bolivya işçi sınıfı, ezilen halkları ve ulusları tarafından ilerletilen Bolivya'daki köklü yapısal değişiklik süreci ile tam bir dayanışma içinde olduğunu ve bu süreci moralman ve maddi olarak desteklediğini açıklar. Bolivya işçi sınıfı, ezilen halkları ve ulusları çok uluslu yeni demokratik bir devletin anayasasını hedeflemekte ve Kuzey Amerika emperyalistlerinin ve faşist karakterdeki yerli oligarşinin, emperyalistlerin ve uluslarüstü işletmelerin lanetli çıkarları için ülkeyi bölme çabalarını geri çevirmektedir.

Prof. Jose Maria Sison'un desteklenmesi konusunda karar

MLPÖ'nün 9.Uluslararası Konferansı, ABD hükümetinin ve AB Komisyonu'nun Prof. José Maria Sison'u "terörist" olarak listeye almasına ve haksız takibata uğratmasına karşı ona destek verdiğini açıklar.

Avrupa Yüksek Mahkemesi'nin 11 Temmuz 2007'de birinci merci olarak aldığı kararla AB Komisyonu'nun Prof. Sison'u "terörist" olarak listeye alma önlemini kaldırmasını, Prof. Sison'un ve onun bütün dünyadaki destekçilerinin bir zaferi olarak selamlıyoruz.

Prof. Sison'un AB Komisyonu tarafından bu listeye alınmasının temelinde aynı komisyonun 2006 Ocağında aldığı, komünizmi terörizmin kaynağı olarak gösteren bir başka kararı yatmaktadır. Biz bu kararları reddediyoruz. Biz gerek Filipin gerekse Hollanda hükümet sözcülerinin ve Avrupa Komisyonu sözcülerinin açıklamalarından, bunların Avrupa Yüksek Mahkemesinin aldığı olumlu kararı dikkate almayacakları kaygısını taşıyoruz. Biz Komisyonu Avrupa Yüksek Mahkemesinin kararının sözüne ve özüne uygun davranmaya ve Prof. Sison'un adını AB Komisyonu'nun "terör' listesinden çıkarmaya çağırıyoruz.

KONFERANS KARARLARI KONUSUNDA ŞERHLERİMİZ

Kararlara Konferans sırasında çoğunluk olarak son biçimi verildikten sonra, kararlar bir kez daha katılımcalara gönderilmiştir. Her katılımcı örgütün kararlara itirazı varsa bunları yazılı olarak ortaya koyma hakkı vardır. Biz bu kararlara nasıl katıldığımızı, itirazlarımızın ne olduğunu aşağıda yayınladığımız yazıyla JCG'ye bildirdik.

"*Ortak Koordinasyon Grubu'na (JCG) mektup:*

Kararların son biçimi hakkında tavrımız:

Değerli kadın ve erkek yoldaşlar;

Aşağıda size 9. Konferansın Kararlarının son biçimi hakkında tavrımızı iletiyoruz:

1 No'lu Karar hakkında:
Bu kararı **itirazımız olan şu noktalar dışta tutulmak kaydıyla** imzalıyoruz:

— Kararın 3. maddesinin beşinci cümlesinde; "***Konjonktürel büyüme sistemin istikrar kazanmasını beraberinde getirmiyor, çünkü bu büyüme üretim sürecinde bir enternasyonal yok etme muharebesi boyutlarına ulaşan uluslar arası bir yapısal krizle bağ içindedir***." denen yere itiraz ediyor, imzalamıyoruz.

Gerekçemiz: Konjunktürel büyümenin sistemin istikrar kazanmasını beraberinde getirmeme olgusunun burda yapıldığı gibi gerekçelendirilmesi yanlıştır. Emperyalizmde hiçbir konjonktürel büyüme sistemi istikrarlı hale getirmez. Bu büyüme "uluslararası bir yapısal" krizle bağ içinde olmayan bir büyüme olsa bile, sistemin istikrar kazanması sonucunu vermez. "İstikrar içinde emperyalizm" yoktur.

— 5. noktanın son yarım cümlesini; "…***birinci çelişme diğer ikisini daha güçlü etkileyen en keskin çelişme durumundadır***." denen yeri yanlış buluyor, imzalamıyoruz.

Gerekçemiz: Böyle bir tespit ile "uluslararası alanda baş çelişme" tespitinin kapısı açılmaktadır. Uluslararası alanda baş çelişme tespiti yapmak yanlıştır.

— 7. noktanın 11. cümlesini; "***Kuzey Amerika emperyalizmi güncel olarak askeri, ekonomik ve siyasi biricik emperyalist süper güçtür***." denen yeri imzalamıyoruz.

Gerekçe: Görüşümüzie göre ABD emperyalizminin biricik "süper güç" olarak nitelendirilmesi yanlıştır ve bu üç dünya teorisinin bir kalıntısıdır. ABD emperyalizmi bir "süper güç" değil, yalnızca aktüel olarak en kuvvetli emperyalist büyük güçtür. Diğer yandan, hem ABD emperyalizmini biricik süper güç olarak adlandırmak, hem de onudan sonra gelen ilk cümlede dünyanın çok kutuplu olduğunu söylemek kendi içinde çelişkili, tutarsız bir tavırdır.

2 No'lu Karar'da
Bu kararı aşağıdaki şu noktalar dışta tutulmak kaydıyla imzalıyoruz:

— "Avrupa'da işçi sınıfının önemli ilerlemeleri " başlığı altındaki ilk iki cümle; "***Emperyalizmin merkezlerinde sınıf bilincinin geniş cephede uyanışı yaşanıyor. Almanya'da marksist-leninistlerin etkisi altında işçilerin kendilerinin örgütlediği 2004'teki Opel grevi işçi saldırısına geçişin başlangıcının işaretini verdi***." denen yeri imzalamıyoruz. Bugünkü şartlarda emperyalizmin merkezlerinde "sınıf bilincininin **geniş cephede** uyanışı"ndan ve Almanya'da "işçi saldırısına geçişin başlangıcı"ndan söz etmek, görüşümüzce yanlış bir değerledirme ve abartmadır.

— "Ulusal örgütlenmiş özerk partiler ile enternasyonal işbirliğinin biçimleri arasındaki diyalektik ilişkiler**"** başlıklı bölümün girişinde yer alan ilk cümle; "***Emperyalizmdeki uluslararası üretimin yeni örgütlenmesi temelindeki önemli gelişmeler bütün marksist-leninist partilerden kendi ülkelerindeki somut durumun bağımsız somut tahlilini ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin kendi ülkesinin strateji ve taktiğine diyalektik tarzda uygulanmasını talep etmektedir***." denen yeri imzalamıyoruz.

Gerekçemiz:
> "Somut durumun bağımsız somut tahlili" **her zaman** için mutlak gerekliliktir ve bu "önemli

gelişmeler"le vb. açıklanıp gerekçelendirilemez. Somut durumun somut tahlili ML'nin en temel ilkelerinden ve taleplerinden biridir.

> "Emperyalizmdeki **uluslararası üretimin yeni örgütlenmesi temelindeki önemli gelişmeler**" tespitini de yanıltıcı bir tespit olarak görüyoruz, çünkü böyle bir tespit emperyalist sistemde sanki nitel değişiklikler varmış gibi bir düşünceyi içinde barındırmaktadır; ki bu bizce doğru değildir.

> Biz "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını kullanmayı reddediyoruz. Çünkü bu kavram "Mao Zedung Düşüncesi"ni "emperyalizmin toptan çöküşe gittiği, sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği çağın Marksizm-Leninizmi" (Bkz. ÇKP 9. PK'de kabul edilen ÇKP Tüzüğü, Madde I) olarak adlandıran ÇKP 9. PK'nin tanımına dayanmaktadır. Bu kavram, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı dışında yeni bir çağ yaratılmasına dayandırılmış olan bir kavramdır.

— Aynı başlık altında yer alan "içişlere karışmama" ile ilgili; "***Gerekli olan enternasyonal işbirliğinde söz konusu olanların tek tek ülkelerde bu ülkelerin strateji ve taktiklerini kendileri belirleyen değişik özerk partiler olduğu ve iç işlerine karışılmaması gerektiği göz önünde bulundurulmalıdır***." denen yeri imzalamıyoruz.

Gerekçemiz: Her ülkede devrimin strateji ve taktiğinin o ülkenin ML Partisi tarafından ML ilkelere dayanarak ve somut durumun somut ML tahlili temelinde belirleneceği gayet tabiidir. Fakat şu da bilinmelidir ki, "ulusal Marksizm" yoktur. Her marksist-leninist parti, her ülkenin her marksist-leninisti tabii ki herhangi bir başka ülkedeki devrimle de ilgilenebilir, "başka" ülkelerdeki devrim strateji ve taktiklerini inceleyebilir ve bu konuda kendi görüşünü açıkça ve kamuoyu önünde ortaya koyabilir. O anlamda bir başka ülkenin devriminin içişlerine karışmış olur! "İçişlerine karışmama" görüşümüzce proleter enternasyonalizmi ilkesiyle kökten ve derinden çelişme içinde olan bir tavırdır.

3 No'lu Karar'da

Bu kararı

— "***Mao Zedung Düşüncesi***"kavramının geçtiği ve " ***içişlere karışmama***"nın savunulduğu yerler **dışta tutulmak kaydıyla** imzalıyoruz.

Gerekçe: Reddettiğimiz bu kavramlar bağlamında ve bu kararda yer alan kimi başka konularda biz düzeltme önerilerimizi Konferans öncesinde ve Konferans'a yazılı olarak sunduk. 9. Konferans'a bu konuda sunduğumuz karar tasarısında kısaca gerekçelendirmelerimiz de vardır. "Mao Zedung Düşüncesi"bağlamında önümüzdeki dönemde ayrıca Enternasyonal Basın Haberleri (INL) de yayınlanmak için bir yazı hazırlayıp, sunacağız.

Nepal hakkında dayanışma kararı ile, J.M. Sison'la dayanışma kararını olduğu gibi imzalıyoruz. Bolivya ile ilgili dayanışma kararı bağlamında tavrımız şöyledir:

Biz Bolivya işçi sınıfının, ezilen halkları ve uluslarının devrimci mücadelesini yürekten selamlıyor ve destekliyoruz, bu mücadeleyle dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyoruz. Fakat bu karar tasarısını bu biçimiyle imzalamıyoruz. Biz Mao Zedung Düşüncesi kavramını reddediyoruz, kendimizi Mao Zedung Düşüncesini savunan bir parti olarak değil, marksist-leninist bolşevik bir parti olarak tanımlıyoruz.

Devrimci selamlarla…

BP (KK–T) MK a."

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) ve Bolşevik İnisiyatif (Almanya)'nın Ekim Devrimi'nin 90. yıldönümü dolayısıyla yaptığı ortak açıklama

DÜNYAYA YENİ EKİMLER GEREK!
BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ 90 YAŞINDA!

Ekim Devrimi enternasyonal işçi sınıfı ve ezilen halklara devrim çağrısıdır!

Smolni,
daha aynı saatte
çoşkunun yankısıyla birlikte,
fişekler yükseliyor göğe-
mutlu haber böyle ateşleniyor,
ateşin halelerinde
şarkılar yanıyor.
Ve binlerce ses
tek bir ses oluyor
ve sanki yepyeni imiş gibi
ve sanki ilk kez söyleniyormuş gibi
eski,
güçlü marş yükseliyor:
"Uyan artık uykundan uyan,
Uyan ey esirler dünyası!"
Doğuda
Gece
yola koyulmuş…
Gün
ışıklı ellerini kaldırıyor.

("İyi ve Güzel!" Wladmir Mayakovski'nin Bir Ekim şiirinden)

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 7 Kasım 2007'de 90. yaşında olacak! Rusya işçi ve köylülerinin Çarlık Sarayına saldırısı, çürümüş feodal emperyalist Rus imparatorluğunun temellerine yönelmiş bir saldırı idi. İşçilerin-köylülerin devrimin örgütleyicisi Komünist Partisi savaşçılarının önderliğindeki silahlı ayaklanması ile merkezi Çarlık devlet iktidarı yıkıldı, Çarlığın son kalesine proletaryanın kızıl bayrakları dikildi. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ilk kez bir ülkede proletarya iktidarı ele geçirdi. 1917 Ekim Devriminden Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği doğdu. **7 Kasım 1917 bütün insanlık tarihi açısından onurlu, insanlığın geleceğine ışık tutan, yol gösteren, çığır açan bir tarihtir.**

Bu "doğum günü" bugün burjuva ideologlar tarafından sosyalizme ve komünizme küfür etmek, bunları karalamak için kullanılıyor. Yalnızca açıkça burjuva ideologları değil, kimi sahte solcular da dünya tarihinin yaşadığı bu en güçlü emekçi ayaklanmasından kendilerini ayırmak için şu ya da bu "eleştiri"lere sarılacaklardır. Emekçi yığınların kendilerini ezen ve sömürenlere karşı kitlesel şiddeti, komünist partisinin devrimde oynadığı muazzam rol, burjuva ideolojisine karşı uzlaşmaz mücadele… gibi Ekim Devriminin zaferinin kimi temel unsurları bu burjuva "sol"cuları korkutuyor, onların "eleştiri"leri tam da bu temel unsurlara, yani sonuçta devrimin kendisine yöneliyor.

Biz komünistler açısından sorun açıktır: Ekim Devrimi bir bütün olarak sömürünün temellerine yönelik bir devrim olarak bütün insanlık tarihi açısından —kısa süren Paris Komünü deneyimi dışta tutulduğunda— yepyeni bir o zamana kadarki tüm devrimlerden özünde ayrı bir devrimdir. O tüm sömürüyü yok etme gibi muazzam bir görevi yerine getirmek için yola çıkan bir devrimdir. Bu devasa görevin çözülmesinde mutlaka hata ve eksiklikler de olacaktır, olmuştur. Fakat belirleyici olan şudur ki, bugün de Ekim Devriminin temel deneyimleri, onun enternasyonal önemi ve anlamı mücadele eden işçiler ve emekçiler için yol gösteren kutup yıldızıdır.

EKİM DEVRİMİ VE BURJUVAZİNİN KIŞKIRTICI YALANLARI

Yirminci yüzyılın 50'li yıllarının ikinci yarısındaki ve sonraki gelişmeler burjuvazinin Ekim Devrimine, onun şahsında sosyalizme–komünizme güncel saldırılarının da dayanak noktası oluyor. Sosyalizmin kalesi, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bu gelişmeler içinde devlet kapitalisti, bürokratik bir yapıya dönüştü, sosyalizm yıkıldı. 1950'li yılların ikinci yarısındaki bu dönüşüm gerçekte sosyalizm–komünizm davası açısından bir gerileme, ağır bir yenilgi idi. Fakat gerek Sovyetler Birliği'nde iktidarı elinde bulunduran Kruşçef'in başını çektiği modern revizyonist yeni çarlar, gerekse bütün dünyada emperyalist burjuvazinin propagandacıları Sovyetler Birliği'nin sosyalist olduğu, orada olanın "yaşayan sosyalizm" olduğu yalanını yaydılar. Sonunda 1980'li yılların sonunda, 1990'lı yılların başında, batı tipi özel sermayeli tekelci kapitalizm, Sovyetler Birliği ve "Doğu Bloku" adı verilen Sovyetler Birliği uydularındaki bürokratik tekelci devlet kapitalizmine üstün geldi, Doğu Bloku, sosyalemperyalist kamp çöktü. Emperyalist burjuvazinin intikamcı zaferi Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin isminin bile tarihe karışmasıyla perçinlendi. Sosyalemperyalist kampın çöküşünü dünya gericiliği ezilen ve sömürülen kitlelere "komünizmin ölümü" olarak tanıtmaya çalıştı, çalışıyor. Ellerindeki tüm medya gücüyle bir yalanı bilinçlere kazımaya çalıştılar, çalışıyorlar. Buna göre: Sosyalemperyalist kampın yıkılmasıyla ortaya çıkan tüm olumsuzlukların nedeni sosyalist–

komünist iktidardır. Yetmiş yıllık sosyalist –komünist iktidar, kendi iktidar alanındaki halkları ezmiş, demokrasiyi, insan haklarını vb. yoketmiş, üstüne üstlük ülkelerin ekonomik gelişmesini de engellemiş, sonunda tıkanıp kalmıştır. İnsan doğası ile uyuşmayan sosyalizm–komünizm yıkılmak zorunda idi, yıkılmıştır. Kapitalizmin ve onun üstyapısı burjuva demokrasisinin üstünlüğü sosyalizm–komünizmin çöküşü, ölümü ile ispatlanmıştır vb. vs. Bu büyük yalanın karşısında şu yalın gerçekler durmaktadır:

Yıkılan, çöken Sovyetler Birliği'nde hiçbir şekilde 70 yıllık bir "sosyalizm–komünizm" iktidarı yaşanmamıştır. Sovyetler Birliği'nde 1917'de kurulan sosyalist iktidar, proletarya diktatörlüğünün ömrü 1950'li yılların ortalarına kadar sürmüştür. Yani en fazla 35–40 yıllık bir sosyalizm inşa deneyimi sözkonusudur. Bu sosyalizm inşa deneyimi, düşünülebilecek en zor şartlar altında, emperyalist abluka altında, tek ülkede sosyalizm inşası deneyimidir.

Bu deneyimin yaşandığı ülke olan Rusya, batının emperyalist ülkeleriyle karşılaştırıldığında devrim öncesinde ekonomik olarak en geri durumda olan emperyalist güçtü. İktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesinin hemen ertesinde bu ilk işçi devleti emperyalist saldırı ve müdahalelerin hedefi oldu. İçte iktidarlarını yitiren burjuvazi ve toprak ağası sınıfları, kilise, tüm gericiler emperyalist güçlerin tam desteğinde ülkeyi kanlı bir iç savaşa sürüklediler. İç savaşın kızıl güçlerin zaferi ile bitmesinden ve emperyalist müdahale ordularının ülkeden kovulmasından sonra yaşanan, "barış içinde inşa" dönemi, gerçekte bir yandan emperyalist ambargo ve abluka şartlarında, diğer yandan burjuvaziye karşı sertleşen sınıf mücadelesi şartlarında yaşandı. 1935'ten itibaren Sovyetler Birliği proletarya diktatörlüğünü yeni bir askeri saldırıya karşı korumak savaş sanayisinin geliştirilmesine ağırlık vermek zorunda kaldı. Bir insan ömrü için bile kısacık denebilecek bir inşa döneminde, işçi ve emekçilerin gerçek bir sosyalist iktidar şartlarında neler başarabilecekleri görüldü. İkinci Dünya Savaşının yükünü Sovyet halkları taşıdı. Yirmi milyonun üstünde Sovyet emekçisi, en ön saflarda komünistler olmak üzere antifaşist savaşta hayatını yitirdi. Milyonlarcası sakat kaldı. Savaş dolayısıyla büyük kayıplara uğrayan Sovyet ekonomisini yeniden ayakları üzerine dikmek savaş sonrasında uzun yıllar aldı. Bu ikinci "barış içinde inşa" döneminde de emperyalistler "soğuk savaş" adı verilen ilan edilmemiş savaşla, Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist iktidarı yıkmak, Sovyetler Birliği çevresinde oluşan yeni demokratik–sosyalist halk iktidarlarını yıkmak için ellerinden geleni yaptılar. Bu ikinci dönem de l950'li yılların ortalarına dek sürdü ve modern revizyonist kapitalist yolcuların SBKP içinde ve devlette iktidarı tümüyle ele geçirmeleri ile kapandı.

Ondan sonra gelen 35 yıllık dönem (1956-1991) aslında bugün yaşayan kuşakların aklında olan dönemdir. Bugün büyük çoğunluğun bilincindeki "Sosyalist Sovyetler Birliği" resmi, bu dönemde belirlenmiş olan bir resimdir. Ancak bu resim yanlış bir resimdir. Çünkü bu dönemin Sovyetler Birliği'nin yalnızca ismi sosyalisttir. Gerçekte bu dönemin Sovyetler Birliği sosyalizm–komünizme ters, Ekim Devriminin ilkelerine zıt revizyonistlerin iktidar olduğu devlet kapitalisti, sosyalemperyalist bir ülkedir. Ekim Devrimi ile doğan Sosyalist Sovyetler Birliğinde SBKP ve devlet içinde yuvalanan burjuva yolcu revizyonistler 1956'da yapılan SBKP XX. Parti Kongresinde siyasi iktidarı bütünüyle ele geçirdiler. Onlar Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğünü adım adım tasfiye ettiler, Ekim Devriminin kazanımlarını birbiri ardına yok ettiler. Kruşçev revizyonizmi ve onun izleyicileri döneminde yaşanan yozlaşma ile Ekim Devriminden ve onun sosyalist kazanımlarından bir şey kalmadı geriye. Revizyonizmin iktidarının yeni tipte bir burjuvazinin iktidarı anlamına geldiği açıkça görüldü. Bir zamanların

sosyalist Sovyetler Birliği'nde kapitalizm yeniden egemen hale geldi. Ancak egemen olan kapitalizm parti ve devlette ve ekonomide egemen olan devlet işletmelerinde yönetici konumlarda olan revizyonist iktidar sahiplerinin halk adına, yer yer hatta işçi sınıfı adına konuştukları bürokratik devlet kapitalizmi idi. Bugün bu tip iktidarlar Demokratik Kore Cumhuriyeti'nde, Çin Halk Cumhuriyeti'nde hâlâ varlığını sürdürüyor.

Ekim devrimi, sonraki gelişmelere, geri dönüşe rağmen, kısacık sosyalist inşa döneminin muazzam kazanımları ile sömürüsüz bir yaşamın mümkün olduğunu, sömürü barbarlığının biricik **alternatif**inin sosyalizm olduğunu gösterdi. Ekim devrimi burjuvazinin egemenliğine proletaryanın ve emekçi yığınların silahlı devrimiyle, şiddete dayalı devrimle son verilebileceğini ve ancak bu yolla kapitalizm–emperyalizmin insanlığı barbarlık içinhde çöküşe götürmesinin engellenebileceğini gösterdi. Bugün de Ekim devriminden öğrenilecek çok şey vardır. Ekim Devriminin 90. yıldönümünde biz bugünkü ideolojik ve pratik mücadele açısından önemli gördüğümüz bazı noktaları vurgulamak istiyoruz:

EKİM DEVRİMİ –
İŞÇİLER VE EMEKÇİLER İÇİN EN GENİŞ HAKLAR

"Sovyet düzeni işçiler ve köylüler için demokratizmin en yükseğidir ve aynı zamanda burjuva demokratizmiyle kopuş ve yeni evrensel önemde yeni bir demokrasi tipinin, yani proleter demokratizmin ya da proletarya diktatörlüğünün doğuşu demektir.

Bırakın can çekişen burjuvazinin ve onun kuyruğunda giden küçükburjuva demokrasisinin köpekleri ve domuzları bizim Sovyet düzenimizi inşadaki başarısızlıklarımız ve hatalarımız yüzünden üstümüze küfür, beddua ve alay yağdırsınlar. Gerçekten birçok başarısızlıklarımız olduğunu ve hatalar yaptığımızı ve hâlâ yapmakta olduğumuzu bir an bile unutuyor değiliz. Sanki böylesine yeni, daha önce hiç görülmemiş bir *tip* devlet düzeninin yaratılması gibi tüm dünya tarihi için yeni bir eser, hiç başarısızlığa uğramadan ve hata yapmadan ortaya konabilirmiş gibi. Başarısızlıklarımızı ve hatalarımızı, Sovyet ilkelerini hayata uygulamada henüz mükemmel olmaktan son derece uzak halimizi düzeltmek için hiç şaşmadan mücadele edeceğiz. Fakat Sovyet devletinin kuruluşuna *başlamak* ve böylelikle dünya tarihinde yeni bir çağ, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni bir hayata, burjuvaziyi yenmeye, proletarya diktatörlüğünü, insanlığın sermayenin, emperyalist savaşların boyunduruğundan kurtuluşuna doğru ilerlediği *yeni* sınıfın hakimiyeti çağını *açmak* şansı bizim olduğu için de haklı bir gurur duyabiliriz ve duyuyoruz." (Lenin, Ekim Devriminin 4. Yıldönümü, Eserler Alm. Cilt 33, sayfa 31-39; Türkçesi H. Yeşil, Ekim Devrimi Üzerine, Dönüşüm Yayınları, sayfa 100-101)

Sovyet iktidarının ilk kararnamelerinde büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları mülksüzleştirilir. Onların mülklerine tazminatsız olarak devlet adına el konur. Proletarya diktatörlüğü topluma ait olanı topluma geri verir. Toplumsal üretimi doğrudan kendi eline alır. Kapitalist toplumun eski sömürücülerine karşı diktatörlük uygulanır. Onların iktidarlarını geri almak için tüm girişimleri acımasız bir şiddetle ezilir. Proletarya diktatörlüğü fakat aynı zamanda emekçiler için en geniş demokrasiyi güvence altına alır. Emekçi yığınlar, doğrudan demokrasinin örgütsel araçları İşçi-Köylü ve Asker Sovyetlerinde örgütlenerek ülkenin sosyalist inşası görevini en zor iç savaş ve emperyalist müdahale şartlarında bizzat kendi ellerine alırlar. Emekçilerin tüm yaşam alanlarında demokratik kolektif örgütlenmesi, kadın-erkek eşitliği ve

erkek egemenliğine karşı mücadele, çalışmanın hak haline gelmesi, 6 saatlik işgünü, iş güvenliği, herkes için yeterli tatil hakkı, emekçilere dinlenme ve tatil imkânı, hukukun halk hukuku haline getirilmesi, kültürün herkese açılması, çocuk hakları, çocuk eğitiminin toplumsallaştırılması, ev işinin toplumsallaştırılması herkese yaygın tıbbi hizmet sunumu, bütün siyasi-toplumsal sorunların çözümünde en geniş toplumsal tartışma… Daha 1930'lu yıllarda Sovyetler Birliği emekçilerin günlük hayatındaki kazanımlar açısından en gelişmiş kapitalist ülkeleri çoktan geçmişti. Sovyetler Birliği'ndeki politikanın temelinde çünkü kapitalist ülkelerdeki kâr ilkesinin tersine, emekçi yığınların sürekli yükselen maddi ve manevi ihtiyaçlarının en iyi biçimde tatmin edilmesi ilkesi yatıyordu. Kuşkusuz Sovyet iktidarının Çarlık Rusya'sından devraldığı geriliği bir anda ve bir vuruşta aşması mümkün değildi. Örneğin otuzlu yıllara gelindiğinde örneğin konut sorunu henüz tam olarak çözülememişti. Fakat büyük atılımlı gelişme temposu, gerçekleştirilen muazzam inşa kazanımları, emekçilerin yaşam şartlarında kısa sürede gelinen nokta vb. sosyalizmin üstünlüğünü herkese her gün yeniden kanıtlıyordu.

Burjuva propagandası Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmi lanetleme çalışmalarında tam da bu gerçeklerin üzerini bir kalemde çiziyor, bunları tartışmıyor, yok sayıyor. Çünkü bu bağlamda söyleyecek sözleri yoktur. Biz komünistlerin önünde tam da bu burjuvazi tarafından unutturulmaya çalışılan gerçekleri, Sovyetler Birliği'nde yeni bir toplum yaratma mücadelesinde kazanılan muazzam başarıları somut bilgiler temelinde, somut olarak ortaya koymak görevi duruyor. Bugünün dünyasında işçiler, emekçiler gerçekte var olandan, hayatlarından memnun değiller. Fakat var olanın alternatifleri konusundaki tartışmada yoğun medya bombardımanı ile burjuva propagandası bilinçleri ve yürekleri karartıyor. Bugün Rusya'daki devrimin derslerinin alternatifler tartışmasında bilinçlere çıkarılması, yeni bir dünya için mücadelede Rus devriminin olumlu, olumsuz derslerinden öğrenilmesi olağanüstü önemdedir.

EKİM DEVRİMİ –
ULUSAL BASKI YERİNE BÜTÜN ULUSLARA EŞİTLİK!

Emperyalizmin propagandacıları şimdi Gürcistan, Ukrayna, Kazakistan gibi bir zamanlar Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin üyesi olan devletlerde gelişen milliyetçi çatışmaları, savaşları sosyalizmin ulusal sorunu çözemediğine kanıt olarak gösteriyorlar. Onlar ulusal sorunun çözümünün "hür demokratik rejimler" olarak adlandırdıkları kapitalist dünyada mümkün olduğu yalanını yayıyorlar. Gerçekte bugün dünyanın birçok yerinde halkları birbirlerine karşı şovenizm ve ırkçılık temelinde kışkırtıyorlar. Ne yazık ki bunda başarılı da oluyorlar. Bir zamanların Yugoslavya'sı, Filistin, Afganistan, Irak emperyalist burjuvazinin ulusal sorunu nasıl ele alıp "çözdüğünün" yalnızca birkaç güncel örneğidir. Emperyalizmin ulusal sorundaki "çözüm"ü emperyalist boyunduruğu kabul etmeyen ulus ve milliyetleri silah zoruyla ezmek, kendisi ile "işbirliği" içinde olan ulus ve milliyetlerde ise güya onların ulusal haklarının savunucusu pozlarında onları kendi çıkarları için kullanmaktır.

Bu bağlamda amaç her zaman bir ve aynıdır:

Uluslar, milliyetler arasında düşmanlık ve nefret yaratıp, bundan kendi stratejik emperyalist çıkarları için yararlanmak.

Ekim Devrimi Çarlık döneminde tam bir "halklar hapishanesi" olan Rusya'da ezilen ulus ve milliyetlerin kurtuluşu yönünde muazzam adımlar attı. Burjuva milliyetçiliği ve şovenizmin yerine pratikte proleter enternasyonalizmi egemen kılındı. 1917 Ekim Devrimi ulusal

sorunda da çağ değiştiren bir adım oldu. Daha devrimin birinci günü, devrim hükümetinin ilk kararnamelerinden biri ulusların ayrı devlet kurmaya kadar varan kendi kaderini tayin hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini ilan etti. Sovyetler Birliği eşit haklara sahip ulus ve milliyetlerin eşit haklara sahip cumhuriyetler ve özerk bölgelerde gönüllü birliktelikleri temelinde kurulan ilk çok uluslu birlik devleti oldu. Finlandiya yapılan bir halk oylamasında ayrı devlet olarak yaşamaya karar verdiğinde, bolşevik devlet bu karara itirazsız saygı gösterdi. Günlük hayatta her milliyet kendi dilini, kültürünü serbestçe yaşıyor ve geliştiriyordu. Irkçılık, şovenizm ve antisemitizme karşı aktif mücadele yürütülüyordu. Ekim Devrimi emperyalizmin ırkçı şoven barbarlığının biricik alternatifinin sosyalizm olduğunu pratikte gösterdi. O ulusal sorunun gerçek çözümünün ancak proleter devrimle mümkün olacağını gösterdi.

Ekim devrimi şu gerçeği açıkça kanıtlamıştır:

“… sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar var oldukça, ulusların eşitliği güvence altına alınamaz; sermaye iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz.” (Stalin, “RKP(B) X. PK’ne Rapor’dan; Eserler Cilt 5, sayfa 41, İnter Yayınları)

Ekim Devriminin bugün güncel mücadele açısından çok önemli derslerinden biri, ulusal özgürlük mücadelesinin ancak sosyalizm için mücadeleye tabi kılındığında, ulusal mücadelenin önderliği işçi sınıfının elinde olduğunda gerçek kurtuluşa götüreceğidir. Bunun böyle olmadığı şartlarda ulusal mücadelenin kazanımlarının birer birer yitirileceği, yitirildiği emperyalist dünyanın yaşanan bir gerçeğidir. Geçen yüzyılın 50’li, 60’lı yıllarında sömürgeciliğin boyunduruğundan kurtulan bir dizi Afrika ülkesindeki gelişmeler bunu net olarak göstermektedir. Bugün dünyanın birçok yerinde yürüyen ulusal mücadeleler açısından bu ders hayati önemdedir.

EKİM DEVRİMİ –
DİNCİ GERİCİLİK YERİNE AYDINLANMA

Dünya gericiliği dinci fanatizmi işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı ustaca kullanıyor. Bugün salt milliyetçilik temelinde değil, din ve mezhep ayrılıkları nedeniyle de halklar birbirlerine karşı kışkırtılmakta ve kırdırılmaktadır. Sosyalemperyalist blokun 90’lı yılları başlarında çöküşü ile batılı ideologların vaat ettiği “sürekli barış çağı”na girilmedi. Burjuvazinin ideologları bu dönemde “sınıf savaşlarının” ve dolayısıyla da “tarihin sonu”nun geldiğini ilan ettiler. Artık mücadelenin “kültürler arası savaş” olarak yürüyeceğini ilan ettiler. “Kültürler arası savaş”tan onların anladıkları, bu kez öncelikle din adına, “**Batı**lı Hıristiyanlık”, “**Uzakdoğu**lu Hinduizm”, ve “**Ortadoğu**lu İslam” arasında yürütülecek iktidar, dünya hegemonyası mücadelesidir. 11 Eylül 2001’de New York’ta Dünya Ticaret Merkezi’nin ikiz kulelerine karşı yönelen saldırı harekâtını başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm batılı emperyalistler bütün dünyada “terörizme karşı enternasyonal savaş” ilanı için bir bahane olarak kullandılar. Terörizm dedikleri ise gerçekte kendi hegemonya planları önünde şu veya bu biçimde engel gördükleri tüm güçler, hangi motivasyon ve araçlarla olursa olsun emperyalizme karşı direnen herkestir. Şu anda, emperyalist metropollerde halk yığınlarını kendi emperyalist efendilerinin savaş siyasetlerinin ardında birleştirebilmek için “İslami terörizm” baş düşman ilan edilmiştir.

“Sınıf mücadeleleri döneminin kapandığı” teorisi, aynı Doğu Bloku’nun çökmesi ardından

moda olan “sürekli barış çağı geldi” teorisi gibi boş laftır! Ezen ve ezilen sınıflar var olduğu sürece sınıf savaşı da var olacaktır! Bu sınıf savaşında egemenler tarafından din de bir araç, bir silah olarak kullanılmaktadır. Irkçılık ve milliyetçiliğin yanı sıra dincilik de bugün işçi ve emekçi kitlelerin kötü yaşamlarının, açlık, işsizlik ve sefaletlerinin gerçek nedenlerini görmelerini engelleyen bir işleve sahiptir. Bu nedenle de emperyalist burjuvazi ve dünya gericiliği tarafından dinci fanatizm olabildiğince körüklenmektedir. Dinin egemenlerin elinde bir araç, “ezilen kitlelerin afyonu” olarak onları uyutmak için bir araç olduğu gerçeği bir kez daha apaçık ortadadır. Hıristiyanlık, Müslümanlık, Hinduizm ve daha hangi din ya da mezhep olursa olsun bu noktada değişen bir şey yoktur. Bugün Rusya’da yalnızca Ortodoks kilise devlet yardımlarıyla semirtilmekle kalmıyor, bunun yanında antisemitizm de açık ve gizli biçimleriyle yeniden canlandırılıyor. Her ikisi de burjuvazinin elinde halk yığınlarını bölmek, birbirlerine karşı kışkırtmak ve ortak devrimci mücadeleden saptırmak için kullanılan önemli araçlardır.

Ekim Devriminden sonra proleter devlet dini bütünüyle “kişilere ait özel mesele” ilan etmiş, dinin gerçek işlevini ortaya koyan aydınlatma kampanyaları yürütmüş, dini kurumlarına karşı aktif mücadele yürütmüş, dini kurumların iktidarını yıkmış, buna paralel olarak da çeşitli din ve mezheplerin birbirlerine baskı yapmasını engellemiştir. Böylelikle o, din ve mezhep ayrılıklarının halkların barış içinde bir arada yaşamasının engeli haline getirilmesinin önünü almıştır.

Ekim devrimi, ulusal sorunun gerçek çözümünün proletarya önderliğindeki devrimle gerçekleşeceğini gösterdiği gibi, din konusunda da hiçbir burjuva devletin başaramadığını gerçekleştirmiş, din ve devlet işlerini birbirinden gerçekten ayırmış, dini gerçekten kişinin özel işi haline getirmiştir.

“Dini ya da kadınların haktan yoksunluğunu, ya da Rus olmayan milliyetlerin baskı altında tutulmasını ve hak eşitsizliğini alalım. Tüm bunlar burjuva demokratik devrimin sorunlarıdır. Küçük burjuva demokrasisinin filistenleri sekiz ay boyunca bunun üzerine gevezelik ettiler; dünyanın en ileri ülkeleri arasında bu sorunların burjuva demokratik yönde tamamıyla çözüldüğü tek ülke yoktur. Bizde bunlar Ekim devriminin yasamasıyla tamamıyla çözülmüştür. Dine karşı gerçekten mücadele ettik ve ediyoruz.” (Lenin, “Ekim Devriminin 4. Yıldönümü”, Eserler Alm. Cilt. 33, S. 33, Türkçesi, H. Yeşil, Ekim Devrimi Üzerine, Dönüşüm Yayınları, s. 99)

EKİM DEVRİMİNİN ÖRGÜTÇÜSÜ - KOMÜNİST PARTİSİ

Emperyalist barbarlığı tarihe gömmek, proleter devrimi gerçekleştirmek ve sosyalizmi inşa etmek için günün en önemli görevi ixçi ve emekçileri kendi önderliğinde birleştiren **bolşevik parti**lerin yaratılmasıdır.

“Ancak son taarruzda halkı yönetebilecek kadar cesur ve hedefe giden yolda en ufak bir engele takılmayacak kadar temkinli olan Bolşevik Partisi gibi bir parti, barış için genel demokratik hareket, malikane topraklarının ele geçirilmesi için yapılan köylü demokratik hareketi, ezilen ulusların milli bağımsızlık ve milli eşitlik hareketi ve burjuvaziyi devirerek proletarya diktatörlüğünü kurmaya yönelen sosyalist proletarya hareketi gibi birbirinden ayrı devrimci hareketleri tek bir ortak devrimci akımda bu

denli ustaca kaynaştırabilirdi.” (SBKP(B) Tarihi – Kısa Ders, Stalin, Eserler Cilt 15, İnter Yayınları, s. 262)

Böylesi bir parti şüphesiz 1917 Ekiminde birdenbire ortaya çıkmadı. O, uluslararası alanda İkinci Enternasyonal oportünizminin reformist-legalist geleneğine karşı amansız ideolojik mücadele içinde işçi sınıfının öncü müfrezesi olarak inşa edildi. O, devrim öncesi Rusya’sındaki işçi sınıfı mücadelesi içinde, bu mücadele temeli üzerinde gelişti. O, en başından itibaren işçi sınıfı hareketini sosyalizmle birleştirmeyi önüne temel görev olarak koyan marksistlerin bilinçli siyasi faaliyetinin ürünü idi. O, en başından itibaren örgütsel olarak işçi sınıfı nerede ise, orada inşa edildi: Üretim içinde, fabrikalarda! Onun örgütsel yapısında temel fabrika–işletme hücreleri idi. Böylece bu parti gerçekte işçi sınıfının biricik gerçek sınıf partisi idi. Bolşevik Parti, işçi sınıfının ve emekçilerin düşmanlarına karşı devrimci mücadele içinde milyonlarca kitleyi Marksizm biliminin devrimci teorisiyle donatarak devrimci mevzilere çekti. O, berrak bir siyasi çizgiye sahipti ve proletarya diktatörlüğü döneminde sosyalizmin inşa çalışmasının her bir anında kitlelerin nabzını elinde tutmayı ve onları doğru bir şekilde yönlendirmeyi bildi.

Bugün Ekim Devriminin 90. yıldönümünde **proletarya dünya devrimi**nin zaferi için her şeyden önce böylesi bolşevik partilerin eksikliği kendisini dayatıyor. Proletaryanın kurtuluş davası her şeyden önce Lenin-Stalin döneminin bolşevik partisi gibi yeni tipte partilerin inşa edilmesi görevini bütün dünyada marksist-leninistlerin önüne acil görev olarak koyuyor. Emperyalist ideoloji bombardımanıyla bugün sosyalizm ve komünizmin “tükenmiş” olduğuna, “öldüğüne” inandırılan işçi ve emekçi kitleleri yeniden komünizme kazanabilmek için yeni Ekimler yolunda ilerleyebilecek komünist partiler gerekiyor. Marksist-leninist hareketin güncel zayıflığı sonucu bugün “bir başka dünya” isteyen, bunun mümkün olduğuna inanan bir çok genç insanın bir bölümü umutlarını milli burjuva hareketlere bağlıyor. Bir bölümü açıkça dini, Tanrıyı kendine referans gösteren bu hareketlerin bir bölümü hatta “21. yüzyılın sosyalizmi” olarak görülüp, gösteriliyor. Bir başka bölüm kapitalizmin yıkılacağına dair bütün umutlarını yitirmiş durumda “kendi” “demokrat” emperyalistlerinin kuyruğuna takılmış, onların demokrasi, insan hakları, batı uygarlığı taşıyıcısı olduğunu savunuyor. Diğer yandan fakat emperyalist sermayenin enternasyonalleşmesi şimdiye kadar görülmemiş boyutlara ulaşmış durumda, emperyalist kapitalizmin girmediği küçücük bir dünya köşesi bile kalmadı, finans kapitalin asalak niteliği yine görülmemiş boyutlara ulaştı, üretimin enternasyonal niteliği her zamankinden daha açık ve burjuvazi bütün dünyada işçi sınıfı ve emekçilerin haklarına karşı topyekûn saldırı içinde. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ulusal ve devlet sınırları ötesinde tüm sınıfı kardeşleri ile ortak bir proleter devrim cephesinde birleşmesinin objektif şartları her zamankinden daha olgun.

Sosyalizm ve komünizmin maddi temelleri açısından da gelinen yerde şartlar her zamankinden daha olgundur. Bugün objektif olarak dünya çapında “herkesin yeteneği ölçüsünde katkıda bulunduğu” ve herkesin “ihtiyacına göre aldığı” zenginlik kaynaklarının gürül gürül aktığı bir dünya ekonomisi kurmak mümkündür. Yapılacak tek şey vardır: Mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesi! Bütün temel üretim araçlarının toplumsallaştırılması, sömürünün insanlığın hayatından dışlanması. Topluma ait olanın topluma geri verilmesi! Kısacası yapılması gereken tek şey vardır: Sömürülen ve ezilenler Ekimin açtığı yolda yürüyüşe kalınan yerden devam etmelidir.

Objektif şartlar devrime çok uygun olduğu halde işçi ve emekçi yığınların büyük çoğunluğu

bugün kendi çıkarlarına ters hareket etmektedir.

Bu nedenle komünistlerin görevi sübjektif ögeyi objektif imkânların seviyesine çıkarmaktır. Bütün ülkelerde yılmadan,usanmadan komünist ajitasyon – propagandayla işçi sınıfı ve emekçi yığınları kendi kızıl bayrağı altında birleştiren komünist partilerin inşası için ve uluslararası alanda marksist-leninist güçlerin, ortak çabalarla yaratılacak bir marksist-leninist platform temelinde yeniden birleşmesi için çalışmak! Marksist-leninistlerin önünde duran günün temel görevi budur.

Bu görevi başardığımızda, emperyalist barbarlık yeni ekimlerle tarihin çöplüğüne gömülecektir!

EKİM DEVRİMİ – 90 YIL ÖNCE DE, BUGÜN DE DÜŞMAN AYNI: EMPERYALİST SİSTEM

Burjuva ideologların sarıldığı bir başka safsata da "**globalizasyon**" ya da Türkçesi ile "**küreselleşme**"dir. Bu noktada da burjuvazi sanki yeni bir şey bulmuş edasına bürünüyor, kapitalizmin yepyeni bir döneme girdiğinin propagandasını yapıyor. Küreselleşme gerçekte yeni bir olgu değil, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmin karakteristik özelliklerinden biridir. Dünya topraklarının ve nüfuz alanlarının bir avuç emperyalist büyük güç arasında ekonomik, siyasi, ve askeri olarak bölüşülmesinden başka nedir "küreselleşme" denen şey?! Bugün "globalleşme" emperyalizmin işçi sınıfı ve ezilen halkları daha yoğun sömürüsünün üzerini örtmek için kullanılan bir moda kavramdır.

Fakat burjuva ideologların sarıldığı bu küreselleşme teorisi de, emperyalizmin gerçek yüzünü gizleyemiyor: Emperyalizm ırkçılıktır, şovenizmdir, faşizmdir, gericiliktir, erkek egemenliğidir, en azgın sömürüdür, doğanın talanıdır… Kısacası emperyalizm barbarlıktır. Öyle bir barbarlık ki, azami kâr hırsıyla bugün emperyalizm dünyayı, öncelikle en yoksullar için tam bir felâket anlamına gelen bir iklim değişikliği sınırına getirmiştir. Emperyalizm, eğer proletarya önderliğinde devrimlerle bu gidişe dur denemezse, bütün dünyayı barbarlık içinde çöküşe sürüklemektedir.

Emperyalist sistemi bütün olarak karşısına alan, bu sistemi en zayıf halkasında parçalayan Ekim Devrimi, emperyalist barbarlığın biricik alternatifinin proletarya önderliğinde devrimler olduğunu göstermiştir. Proletarya önderliğinde devrimler ve sosyalizmin inşası, bizim Ekim'den öğrendiğimiz çözümümüz budur! Ekim Devriminin 90. yıldönümünde bu gerçek öne çıkarılmak ve bunun mücadelesi verilmek zorundadır.

Evet, hepimiz mücadele etmeliyiz…

Daha kararlı, daha bilinçli, daha örgütlü, daha güçlü!

Emperyalist barbarlığa karşı sosyalizm mücadelesinde ileri!
Dünyaya yeni Ekimler gerek!
Ya yeni Ekimler ve sosyalizm; ya emperyalist barbarlık içinde çöküş!

Seçimler üzerine…

22 Temmuz Seçimleri bağlamında parti olarak tavrımız bir Merkez Komitesi açıklaması ile şöyle ortaya kondu:

EGEMENLERİN İKTİDAR DALAŞININ FİGÜRANLARI OLMAYACAĞIZ… TEK ÇÖZÜM DEVRİM! SEÇİMLERDE DEVRİMİ SEÇTİĞİMİZİ GÖSTERELİM!

İşçiler, Emekçi Arkadaşlar, Yoldaşlar…

Egemenler halkı 22 Temmuz'da yine sandık başına çağırıyorlar. Bir kez daha aralarındaki bütün çelişmeleri bir kenara bırakıp, bir konuda hep bir ağızdan koro halinde bize seçimlerin ne kadar önemli olduğunu anlatıyorlar. Ne olursa olsun, oyumuzu kime verirsek verelim, ama mutlaka sandık başına gitmemizi, oy kullanmamızı istiyorlar. Bize bunun vatandaşlık görevi olduğunu, demokrasi açısından çok önemli olduğunu vb. vs. anlatıyorlar.

Masal anlatıyorlar, yalan söylüyorlar, sahtekârlık yapıyorlar!

Burjuvazinin iktidarının en demokratik biçiminde bile seçimlerin gerçek anlamı sömürü düzenine meşruiyet kazandırmaktır!

Neden hepsi bu konuda birleşiyorlar? Neden, ne olursa olsun, kimi seçersek seçelim, gidip oy kullanmamızı istiyorlar? Bunun nedeni açık: Onlar için seçimler, en başta kendi sömürücü düzenlerine halka dayanma meşruiyeti kazandırmak için bir araçtır. Belli aralıklarla yaptıkları seçimlerin gerçek anlamı, halka "önümüzdeki dönemde sizi hangi kesimimizin siyasi önderliği altında sömürüp ezmemizi istersiniz?" sorusunu sormaktır. Daha sonra yaptıkları tüm melanetlere böylece bir demokratik görünüm vermek, meşruiyet kazandırmaktır amaçları. Burjuva düzenlerin en demokratiğinde bile seçimlerin gerçek anlamı budur. Verilecek her oy, kime verilirse verilsin, en başta var olan rejimin "seçime dayalı demokratik" meşruiyetinin bir dayanağıdır egemenler açısından. Seçimlerle ve seçimler üzerinden burjuvazinin en demokratik düzeninde bile işçiler-emekçiler lehine, ezilen halklar lehine özsel bir değişmenin mümkün olduğunu düşünmek ve savunmak, boş hayallerle uğraşmaktır.

Seçimler eğer gerçek anlamda işçiler emekçiler lehine özsel değişikliklere yol açacak olsa, seçimler yaptırılmazdı!

Burjuva düzeninde, sömürücülerin egemen olduğu bir düzende seçimler bağlamında her zaman akılda tutmamız gereken ilk gerçek budur.

Seçimlere hiç katılınmaz mı?

Gerçek durum bu olduğu halde ve bu gerçek durumun bilincinde, Komünistler, sınıf bilinçli

işçiler **belli şartlar altında** evet seçimlere de katılabilir. Seçimlere komünistler kendi bağımsız siyasetleri ile, açık, devrimci-komünist programlarının işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde daha geniş tanıtılması imkanlarından yararlanmak için ve işçi ve emekçilere parlamenter yolla gerçek hiçbir değişikliğin mümkün olmadığını gösterebilmek için katılabilirler. Katıldıkları şartlarda da temel amaçları burjuva parlamentolarının gerçekte karşı devrimin gevezelik organları olduğunu, devrimle dağıtılmaları gerektiğini gösterebilmektir. Katılma halinde hiçbir sahtekârlık yapmadan, parlamenter hayaller yaymadan, seçimlere ne için katıldıklarını halka bütün açıklığı ve çıplaklığı ile anlatırlar. Katılma halinde de burjuva düzeninde seçimler, en fazla işçi sınıfının olgunluğunun bir ölçeğidir. Hiçbir zaman bundan daha ileri bir niteliğe sahip olamazlar.

Türkiye'de seçimler ve parlamento gerçekte ve esas olarak militarist-faşist düzene maske geçirmenin bir aracı olagelmişlerdir!

Ülkelerimizde gerçekte Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bu yana, belli kısa dönemler dışta tutulursa, bürokratik-militarist- faşist bir düzen süregelmiştir. 1946' ya gelene dek yapılan seçimler zaten halkın önüne tek seçenek sunularak yapılan göstermelik olarak bile burjuva demokrasisinden uzak seçimlerdir. "Çok Partili Düzen"e geçilen 1946'dan bu yana yapılan seçimlerde de halkın önüne sunulan alternatifler hep ama hep esasta kırk katır mı/kırk satır mı tercihleri olmuş, seçimlerden çıkan sonuçlar da, eğer egemen bürokratik militarist faşist düzen ve onun en temel kurumu ordunun işine gelmediği her zaman önce tehditler, provokasyonlar, satın almalar, kitlelerin kışkırtılması vb. yollarla, bunun yetmediği yerde askeri darbelerle, muhtıralarla vb. iptal edilmiştir! İşte 27 Mayıs 1960, işte 12 Mart 1971, işte 12 Eylül 1980, işte 28 Şubat 1997 ve işte 27 Nisan 2007! Burjuva düzeninin en demokratiğinde bile gerçek iktidar organı olmayan, fonksiyonu düzene demokrasi görünümü vermek olan parlamento, Türkiye'de faşizme demokrasi maskesi geçirmenin aracı olagelmiştir.

Egemenlerin iktidar dalaşında gelinen yer…

Türkiye'de egemen sınıfların iktidar dalaşında gelinen yerde sırtını uluslararası büyük sermayeye de dayamış olan özel sermayeli Türk büyük burjuvazisi, TC'nin bugüne kadarki yapısının değiştirilmesini, bürokrasinin egemenliğine son verilmesini, ordunun sivil yönetimin denetimine girmesini, kısacası Batı Avrupa'dakine, ABD'dekine benzer gerici burjuva demokrasisinin yerleştirilmesini talep etmektedir. Parlamentoda bu taleplere sahip çıkan AKP çoğunluğunun attığı devlet iktidarını ele geçirme adımları, egemen devlet bürokrat burjuvazisini rahatsız etmiştir. İki kanat Nisan ayı ortasında başlayan Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinde doğrudan karşı karşıya gelmiş, geçerli Anayasaya göre Meclis'te kendi belirlediği bir adayı seçebilecek durumda olan AKP'nin cumhurbaşkanı adayının cumhurbaşkanı seçilmesi, Ordunun-Yargının- Parlamentodaki "sivil" darbeci muhalefetin ve milliyetçi kışkırtmalarla, gerçek dışı korkularla sokağa sürülen kitlelerin koordineli eylemleri ile ve fakat tabii sonuçta en başta ordunun 27 Nisan'daki gece yarısı e-muhtırası, açık darbe tehdidiyle engellenmiştir. Türkiye'de Parlamentoda nerde ise üçte iki çoğunluğa sahip bir partiye, ordunun onayını almayan bir cumhurbaşkanı seçtirilmeyeceği gösterilerek, parlamentonun "millet iradesi"nin en yüksek temsilcilik kurumu olduğu laflarının boş laf olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır.Var olan gerici Anayasa metninin gerçekte hiçbir şey olmadığı, gerçek iktidar sahibi olan bürokrat burjuvazinin en yüksek yargı kurumlarının gerektiğinde kanun metinlerini kendi iktidarlarını koruyacak biçimde yorumlayıp dayattıkları, hukuk üstünlüğü laflarının ülkemizde hukukla

alay olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır. Böyle bir ortamda yapılıyor bu parlamento seçimleri. Burjuvazi arasındaki dalaşta egemen bürokratik devletçi kanat açıkça, onun temel direği ordu üzerinden "Siz kimi seçerseniz seçin, parlamentodaki çoğunluk ne olursa olsun sonuçta benim iktidarımı tehdit edecek bir karar o parlamentodan çıkmaz, çıkarsa bunu vatan hainliği ilan eder gereğini yaparım" diyor. Sonra da bizden yeni bir parlamento seçimi için oy isteniyor! Bu şartlarda yapılan böyle bir seçime katılmanın "demokratik vatandaşlık görevi" vb. olduğunu savunmak, en büyük sahtekârlıktır.

Seçecek kim ve ne var?

Bu seçimlerde bizden oy ve onay isteyerek karşımıza çıkanlar açık halk düşmanları içinde esas itibarıyla iki cephede toplanıyor. Daha doğrusu gerçek iktidar alternatifi olan ve kendileri için onay isteyen iki cephe var.

Birinci cephe kendini "Cumhuriyet Cephesi" olarak, "laikliğin koruyucusu" cephe olarak adlandırıyor. Emekçi kitleleri şeriat öcüsüyle korkutup, var olan TC'yi olduğu gibi savunma yönünde oy kullanmaya çağırıyor. Gerçekte bu cephe egemen bürokrat-militarist-faşist düzenin olduğu gibi sürdürülmesinden yanadır. Bu cephenin başını çekenler kendileri de emperyalizmle işbirliği yanlısı oldukları halde, kitleleri kandırmak için antiemperyalist bir maske de takınmaktadırlar. Azgın ırkçılar, azgın şovenistler, azgın savaş yanlıları bu cephe içindedir. Cephenin önde gelen ve seçimlerde oy isteyen partileri DSP'yi de seçim ittifakı içine alan CHP, ANAP ve DYP'nin birleştirilmesinden oluşturulan DP, ordu devlet savunuculuğu azgın milliyetçilik alanında birbiri ile yarışan İP ve MHP ve tescilli dolandırıcı Uzan'ın Genç Partisidir.

İkinci cephe kendini "Demokrasi" savunucusu, bürokrasiye karşı sivilleşme savunucusu olarak gösteren cephedir. Bu cephenin işçilere emekçilere "demokrasi" programı olarak tanıtıp yutturmaya çalıştığı program, gerçekte işçi ve emekçi yığınların şimdikinden daha demokratik bir görünüm altında ezilip, daha yoğun sömürülmesi programıdır. Bu cephe söylemde diğerlerine göre daha demokratiktir. Fakat en uç noktada da savundukları iyice gericileşmiş olan burjuvazi demokrasisinin sınırlarını aşmaz. Bunlar bize Batı Avrupa'daki, ABD'deki demokrasiyi gerçek demokrasi olarak gösterirler. Bu cephede aslında nerde ise tek başına AKP var. Şeriatçı bir gelenekten gelenlerin kurduğu bu parti, gelinen yerde esası itibarıyla şeriat programından uzaklaşmış olmasına rağmen, hem kökeni ve hem de içinde hala belli ölçüde şeriatçı bir azınlığı barındırması ve din söylemlerine diğerlerine göre daha fazla yer vermesi nedeniyle karşı cephenin şeriat öcüsü için yeter malzeme sunmaktadır.

Sonuç olarak bu iki cepheden herhangi birine verilen her oy, gerçekte işçilerin emekçilerin sömürülmesine, ezilmesine verilen bir onaydır.

Bu iki cephenin bileşenlerinin kendi aralarındaki iktidar dalaşı açısından tabii ki bunların hangisinin daha çok oy aldığı önemlidir. İşçiler emekçiler açısından fakat bunlar arasında bir tercih veba ile kolera arasında bir tercihtir. Birinin ötekine göre daha kötü olması, birinin ötekine tercih edilmesinin nedeni olamaz. İşçiler ve emekçiler kötüler arasında daha az kötü olanı veya öyle görüneni seçmek zorunda değillerdir. Bu koyunun kendini kesecek kasabı seçmesine benzer bir "seçim" olur.

Bunlara işçilerin emekçilerin vereceği bir tek oy olmamalıdır!

Hepinize, topunuza hayır! Halk düşmanı, işçi düşmanı, emekçi düşmanı hiçbir partiye ve adaya tek oy yok!

demeliyiz! Bunlar karşısında doğru tavır budur.

Üçüncü Cephe?

Bunlar dışında fakat seçilecek kimse yok mu? Seçimlere katılıp, halkın çıkarlarını savunacak birilerine oy versek nasıl olur?

Bu soruya önce kendi açımızdan, Komünistler,sınıf bilinçli işçiler,özel olarak Bolşevik Partimiz açısından cevap verelim:

Kuşkusuz bu düzenin ve onların partilerinin tek gerçek alternatifi devrim ve sosyalizm, devrim ve sosyalizm davasının öncü, önder gücü işçi sınıfı, onun bilinçli öncüleri Komünistler,onların örgütü olan Bolşevik Partimizdir. Bu anlamda alternatif Bolşevik Partidir. Alternatif işçi sınıfıdır. Gerçek "üçünçü cephe" gerçek Alternatif biziz ve bizimle birlikte hareket etmeye hazır devrimci güçlerdir.

Ancak ne yazık ki, bugün işçi sınıfımız henüz kendi bağımsız sınıf örgütü ile, kendi bağımsız siyaseti ile bu seçimlere katılıp müdahale edecek, kendi gerçek temsilcilerini kendi sınıf davasının temsilcileri olarak burjuvazinin gevezelik alanı olan parlamentoya, o parlamentonun dağıtılması gerektiğini ispat için, o parlamento kürsüsünü devrim, sosyalizm, komünizm davasının kürsüsü olarak kullanmak için gönderecek bilinç ve örgütlenme seviyesine gelmiş durumda değil.

Biz Bolşevik Parti olarak bugün henüz işçi sınıfı içinde yeterli bir örgütlenmeyi, işçi sınıfının gerçek temsilcilerinin kendi bağımsız siyasetleri ile Partili veya bağımsız aday olarak seçimlere komünist bir program ve propagandayla katıldıklarında, işçi sınıfının ilerici kesimlerinin dikkate alınabilecek bir desteğini alabilecek düzeyde gerçekleştirmiş durumda değiliz. Buraya varmadıkça, Parlamento seçimlerine kendimizin kendi adaylarımızla doğrudan katılma durumumuz yok. Yani bu seçimlerde sınıf bilinçli işçilere, "şu insanı" seçin diyebileceğimiz komünist bir alternatif yok.

Dışımızda devrim adına, demokrasi adına, özgürlük adına, sosyalizm adına, ilericilik adına konuşan ve bu seçimlerde işçilerin emekçilerin karşısına değişik biçimlerde (kimi parti olarak katılıyor, kimi bağımsız adaylarla katılıyor) çıkıp oy isteyen kimi güçler var. Bunlar içinde kuşkusuz gerçek anlamda kitlesel tabanı olan ve bugün göstereceği bağımsız adayların bir bölümünü parlamentoya da taşıma imkanı olan güç DTP'dir. Kürt ulusal Kurtuluş Mücadelesine dayanan, bu açıdan demokratik bir muhtevaya da sahip olan, Kürt ulusunun milli haklarını savunan, bunun yanında Türkiye genelinde de Barışı, halkların kardeşliğini ve emekçilerin haklarını savunduğunu söyleyen DTP ve onun dışındaki yukarda saydığımız güçler üçüncü bir cephe oluşturma iddiasındadırlar. Kuşkusuz bu kesimin parti ve adayları ilk iki cephe gibi doğrudan egemen sınıfların parti ve adayları değildir. Fakat bunlar da üçüncü cephe olduklarını söyledikleri halde, sömürü sistemini, Türkiye Cumhuriyeti devletini kökten reddeden konumda bir seçim kampanyası yürütmemektedirler. Bunlar Seçimlere ve Parlamentoya onlarda olmayan bir önem atfetmekte, kitlelere bugünün Türkiye şartlarında Parlamento içinde ve Parlamento üzerinden işçilerin emekçilerin haklarının savunulmasının mümkün olduğunu anlatmakta, bunun için destek ve oy istemektedirler. Bu partilerin ve adayların bugünkü şartlarda bu seçimlere ve bu propagandalarla katılması –niyetlerinden bağımsız olarak- egemenlerin demokrasi sahtekârlığını teşhir etmeye yaramamaktadır. Tam tersine onlara demokratik seçimler yaptıkları, herkesin aynı kurallar içinde, bu anlamda eşit şartlarda yarışa katıldığı, sonuçta halkın hür iradesinin bu seçimler sayesinde tam olarak yansıdığı yalanını yaymaya fırsat sunmaktadır. Biz bu yüzden bu partilere ve adaylara yapmaları gerekenin bu seçimlerden toptan çekilmek, egemenleri yalnız bırakmak olduğunu söylüyoruz. Bugünkü şartlarda bütün gerçek demokratların, ilericilerin, devrimcilerin bu açık sahtekârlığa verecekleri tek tutarlı cevap **BOYKOT**tur. "Sizin iktidar

dalaşınızın figüranı olmayacağız" demektir! Seçimlerden çekilmek, BOYKOT, kimilerinin göstermeye çalıştığı gibi, bir şey yapmamak, pasif davranmak, seçimlere müdahale etmemek demek değildir. Tersine, seçimleri, onların yarattığı siyasi tartışma ortamını **DEVRİM** düşüncesinin en yoğun propagandası, işçilerle birleşmenin bir aracı olarak en yoğun biçimde kullanmak kendine devrimci diyen, demokrat diyen herkesin görevidir.

İşçiler, Emekçiler;

Sizi oy deposu olarak görenlere, kendi aralarındaki iktidar dalaşında kendilerine dayanak yapmaya çalışanlara, "Bizi seçin!" diye size gelenlere…

"**BİZ SEÇİMİMİZİ YAPTIK; DEVRİMİ SEÇTİK! HEPİNİZE TOPUNUZA HAYIR! SEÇİM SAHTEKÂRLIĞININ FİGÜRANLARI OLMAYACAĞIZ!"** deyin!

Kurtuluş seçimde değil devrimde!

Burjuvazinin parlamento ahırının hak ettiği tek şey devrimle dağıtılmaktır!

Devrim için Bolşevik Parti saflarında örgütlenin!

YA SOSYALİZM, YA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ!

28 Mayıs 2007

BOLŞEVİK PARTİ MERKEZ KOMİTESİ

Seçimlerin hemen ertesinde de şu değerlendirmeyi yaptık:

Seçimler yapıldı. Halk için değişen bir şey yok.
Seçim sonrasında da:
İŞÇİLER ve EMEKÇİLER İÇİN TEK KURTULUŞ YOLU DEVRİM! TEK ALTERNATİF: YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

Gürültülü, bol pislikli, demagoji, yalan, palavra, boş vaatler ve küfür dolu bir seçim kampanyası ertesinde yapılan seçimlerin sonucu belli oldu:

AKP tek başına hükümet kuracak bir çoğunluğu, oyunu ve oy oranını büyük çapta arttırarak kazandı.

Meclise bu kez CHP'nin yanında MHP de girdi. Geçen dönemin iki partili meclisi yerine üç partili Meclis oluştu. Seçimlerde aynı ırkçı/Türkçü kulvarda yarışan ve "tek başına iktidar" iddiasını ileri süren bu iki partinin oyu ve kazandığı milletvekili sayısı bırakalım tek başına iktidarı, CHP–MHP koalisyonu ile bile hükümet olmak için gerekli salt çoğunluğun çok uzağında.

Seçimlere yine "tek başına iktidar" iddiası ile giren DP, Genç Parti gibi partiler sandığa gömüldüler.

Seçimlere "Bin Umut Adayları" ile katılan DTP, geçen genel seçimlerde DEHAP'ın aldığı oylardan daha az oy aldı ve fakat Mecliste grup kurabilecek sayıda bağımsızı Meclise sokma başarısını gösterdi. Bu durumda yeni Mecliste DTP, dördüncü parti olarak yer alacak.

Seçim sonuçlarının belli olmasının ertesinde burjuva siyasetçileri ve medya, çeşitli burjuva kurum ve kuruluşları açıklamalar, değerlendirmeler yaptılar. Fakat hepsinin üzerinde birleştiği bir nokta vardı: DEMOKRASİ kazanmıştı! % 85 civarında bir katılımla ve bağımsızların da Meclise girmesiyle % 10 barajına rağmen mecliste temsiliyet, dolayısıyla meşruiyet sorunu çözülmüştü. Artık herkes bu sonuçlara saygılı olmalıydı!

GERÇEKTE OLAN NE?

Gerçekten de görünürde halka gidilmiş, halk da iradesini serbest seçimlerde belirlemiş, kendini önümüzdeki dönemde yönetecek olanlara yetkiyi vermiştir. Görünürde demokrasi kazanmıştır.

Gerçek durum bu mudur?

Gerçekten de halkın özgür iradesi mi yansımıştır sandığa?

Kazandığı söylenen demokrasi nasıl bir şeydir?

Hep söyledik. Şimdi seçim sonuçları belli olduktan sonra bir kez daha söylüyoruz:

Burjuvazinin, sömürücülerin egemen olduğu bir düzende, bu düzenin "en demokratiği"nde yapılacak "en demokratik" seçimlerde bile, seçimin işlevi işçileri emekçileri kandırmak, onlara sanki onların oylarıyla kendi kaderlerini belirleyebilecekleri duygusunu vermektir. Burjuvazi çeşitli aralıklarla işçilere köylülere emekçilere "Sizi önümüzdeki dönemde hangi partimizin hükümeti altında soymamızı-ezmemizi istersiniz?" diye sorar. Bu düzende seçimlerin gerçek anlamı budur. Ve bu hiç değişmez. Seçimlerin bu anlam dışında bir anlama büründüğünü gördüğü anda burjuvazi seçim filan yapmaz! Gerçek anlamı bu olan seçimlere işçi sınıfının, emekçilerin gerçek devrimci temsilcilerinin, komünistlerin katılması, yalnızca bir anlama sahip olabilir: İşçi ve emekçi yığınların siyasi olgunluk seviyesinin bu yolla ölçülmesi. Burjuvazinin egemen olduğu şartlarda, halkın özgür iradesinin sandığa yansıdığı vb. iddiaları boş iddialardır. Burjuvazinin egemen olduğu şartlarda işçilerin-emekçilerin iradesi özgür değildir, esaret altındadır. Burjuvazi elindeki tüm araçlarla işçilerin-emekçilerin iradesini kuşatır, esir alır, bilincini çarpıtır, burjuvazinin çeşitli kesimlerinin çıkarlarını işçilerin-emekçilerin çıkarı imiş gibi gösterir. 22 Temmuz seçimlerinde de böyle olmuştur.

22 TEMMUZDA ÇATIŞAN İKİ CEPHE

Emekçi yığınlar esasta her ikisi de işçilere-emekçilere düşman olan, her ikisi de sömürücü olan, her ikisi de Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkına ve Türk olmayan milliyetler için tam hak eşitliğine karşı olan "Tek ülke, tek bayrak, tek devlet"çi olan, her ikisi de demokrasiden burjuvazinin işçiler ve emekçiler üzerindeki diktatoryasını anlayan, her ikisi de erkek egemen, her ikisi de dini kullanan iki cephe arasında tercihe zorlanmıştır. Bu cephelerden biri siyasi arenada AKP tarafından temsil edilmiş ve bunlar halkın karşısına "siyasi ve ekonomik istikrar" "Türkiye'de atanmışların egemenliğine son vermek", "Türkiye'yi demokratikleştirmek" adına, "tutuculuğa karşı yenilikçilik" adına çıkmış bu demagojilerle oy istemiştir. Başını CHP'nin çektiği diğer kesim ise, halktan "şeriat tehdit ve tehlikesi" altında olduğunu iddia ettiği

“Atatürkçü laik cumhuriyeti” ve AKP tarafından satışa çıkarıldığını iddia ettikleri “vatan”ı ve “bağımsızlığı” korumak için oy istemiştir. Darbeci/faşist ordunun sivil sözcüleri olarak çıkmıştır bu kesim ortaya. Aslında ne birinciler gerçek anlamda demokrat, ne ikinciler gerçek anlamda laik, bağımsızlıkçı vb. dir.

Geçerli oy kullananların hemen hemen yarısı, tüm seçmenlerin hemen hemen yüzde kırkı birinci cepheye oy vererek, tercihini sahte laikçi cepheye karşı sahte demokrat cepheden yana yapmıştır. Bu tabii ki egemen sınıfların kendi içlerindeki iktidar dalaşı için önemlidir. Fakat işçiler ve emekçiler açısından fazla bir önemi yoktur.

DEĞİŞECEK OLAN NE?

Bu sonuçlarla (başka sonuçlarla da) işçilerin emekçilerin sömürülmesi bırakalım ortadan kalkmayı, azalmayacaktır. Bu sonuçlarla (başka sonuçlarla da) işçilerin emekçilerin yaşamında bırakalım köklü iyileştirmeleri bir yana, herhangi bir iyileşme olmayacaktır. Seçim sonuçları işçilerin emekçilerin hayatında olumlu ya da olumsuz bir şey değiştirmeyecektir. Çünkü egemen sınıfların partilerinin seçimlerde işçiler emekçiler lehine yaptıkları program açıklamalarının,ver dikleri sözlerin, bunların üzerine yazıldığı kağıt kadar değeri olmadığı tecrübeyle sabittir.

NE YAPILMALIYDI?

Diğer yandan içinde bulunulan somut koşullar ve güç dengesinde, işçi ve emekçi yığınlar içinde anda gerçek sosyalizm-komünizmin etkisi(-zliği), güç(süzlüğ)ü gerçekçi bir şekilde değerlendirildiğinde, bu seçimlere “işçi ve emekçilerin siyasi olgunluk düzeyi”ni görmek, seçimin konusu olan kuruma ,o kurumun dağıtılması gerekliliğini pratikte göstermek amacıyla işçi sınıfının gerçek temsilcilerini sokmaya çalışmak için katılmanın da bir anlamı yoktu. Bu yüzden biz bu seçim sahtekarlığına katılmayı red ettik, işçi ve emekçilere de verecekleri her oyun sonuçta kendilerine karşı verilmiş oy olacağını açıklayarak, oy vermeyin çağrısı yaptık.

BAĞIMSIZLARIN İŞLEVİ

22 Temmuz seçimlerine bilindiği gibi kendilerinin iktidar için dalaşan egemen sınıf cepheleri dışında oldukları iddiası ile katılan bağımsızlar da vardı. Seçim sonuçlarının egemen sınıf sözcüleri ve medyası tarafından yorumları, bunlara da biçilen rolün ne olduğunu aslında net olarak gösteriyor. Burjuvazi bir bütün olarak alındığında bu bağımsızların meclise girmesinden rahatsız değil. Tam tersine, bunların da Meclise girmiş olmasından memnun, hoşnut. Böylece Mecliste “temsilde adalet” konusundaki çarpıklığın ortadan kalkmış olduğunu söylüyorlar. DTP’lilerin eğer bu kez “akıllı” davranırlarsa, Türkiye’nin birlik ve beraberliğini sağlama konusunda büyük yararlılıkları olacağını söylüyorlar! Ufuk Uras’ın ve Baskın Oran’ın Meclise girmesi için burjuva medyasının verdiği destek büyük boyutlarda idi. Reformist ÖDP’li Ufuk Uras’ı, hem de “sol”un temsilcisi!!! olarak Meclise taşımayı bize bu Meclisin meşruiyetinin bir başka işareti olarak satıyorlar. Sol’un bir başka temsilcisi olarak sunulan reformist liberal Baskın Oran’ın, DTP’nin aynı bölgede bir başka bağımsız aday göstermesi sonucu seçilememesinden bir dizi burjuva köşe yazarı en az Baskın Oran ve DTP kadar üzgün! Bunu yaptığı için DTP il örgütü ayıplanıyor! Burjuvazinin bu değerlendirme ve övgülerinden bağımsız milletvekillerinin nasıl bir ders çıkaracaklarını göreceğiz. Fakat onlar nasıl ders çıkarırsa çıkarsın, işçi ve emekçiler açısından bu bağımsızların bu meclisin sahte meşruiyetinin payandası oldukları objektif gerçeği değişmeyecektir.

YENİ OYALAMA ARAÇLARI

Şimdi seçimler bitti. Şimdi karşımıza yeni oyalama araçlarıyla gelecekler. Gündemimizi şimdi de önce Meclis Başkanlığı, ardından cumhurbaşkanlığı seçimi, ardından Anayasa değişikliği referandumu vb. ile belirlemeye çalışacaklar. Egemen sınıfların iki kesimi arasındaki iktidar dalaşı açısından seçimler yalnızca bir raundtu. Bu raundu AKP nin temsil ettiği kesim kazandı. Fakat maç bitmedi, sürüyor. Bu maçta egemen sınıfların çatışan kesimleri şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da bizi kendi kuyruklarına takmak için ellerinden geleni yapacak. Şunu kavramamız lazım: İşçiler-emekçiler kendi gerçek sınıf çıkarlarının ne olduğunu kavrayıp, kendi sınıf örgütlerinde örgütlenip, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda burjuvaziden bağımsız, kendi mücadelelerini yürütmedikçe, bu bağımsız sınıf mücadelesi yoluyla burjuvazinin iktidarını yıkmadıkça, işçi sınıfı ve emekçiler burjuvazinin iktidar dalaşının figüranları olarak kullanılacak ve bu sömürü düzeni sürüp gidecektir.

NE YAPILMALI?

Yapılması gereken bellidir: İşçi sınıfı ve emekçi yığınların gündeminin burjuvazi tarafından belirlenmesine son verilmelidir. İşçi ve emekçiler açısından örneğin bir büyük işletmedeki bir grev, bugünkü şartlarda burjuvazinin büyük gürültüyle gerçekleştirdiği seçim tantanasından çok daha önemlidir. İşçilerin emekçilerin yürüttüğü somut bir hak mücadelesi, burjuvazinin parlamento ahırındaki itiş kakıştan çok daha önemlidir. Fabrika örgütlenmesi sokak eyleminden, sokak eylemi parlamentoda olanlardan önemlidir. Sorun işçi ve emekçi yığınlara bunun kavratılmasında, işçi ve emekçi yığınların bunu kavramasındadır.

Ve bu seçimler bu bağlamda komünistlerin ve devrimcilerin önünde duran görevlerin ne kadar büyük olduğunu, daha ne kadar mesafe kat edilmesi gerektiğini bir kez daha göstermiştir.

Bir kez daha görülmüştür ki, gerçek komünist düşünceler işçi ve emekçiler arasında ne yazık ki hâlâ çok az bir etkiye sahiptir, işçi ve emekçi yığınlar arasında komünist örgütlenmemiz ne yazık ki hâlâ çok geridir. O halde görevimiz bu geriliği aşmak, bütün enerjimizi işçi sınıfının öncü örgütü bolşevik partilerimizin inşasını derinleştirmektir. Bu inşa çalışmasında örgütlenmenin fabrika hücreleri temeline oturtulması, örgütsel inşada kavradığımız temel halkadır.

Dünya komünist hareketinin tüm tecrübelerinin gösterdiği gerçek, fabrika hücreleri temeline dayanmayan örgütlerin gerçek anlamda sınıfı örgütleyip, harekete geçiremediğidir.

Bu tecrübeler ışığında, ve seçimlerin da bir kez daha gösterdiği gerçekler temelinde biz bolşevikler 8. Kongremizin önümüze koyduğu görevlere daha sıkı sarılacağız.

Biliyoruz ki, işçi sınıfı ve emekçilerin kendi iktidarı kurulmadan kurtuluş yoktur.

Biliyoruz ki, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarının kurulması parlamentarist oyunlarla olmaz, iktidarın yolu örgütlü işçilerin ve emekçilerin şiddete dayalı devriminden geçer.

Biliyoruz ki, dünyayı barbarlığa sürükleyen kapitalizmin tek gerçek alternatifi sosyalizmdir.

Ve biliyoruz ki, örgütsüz işçi sınıfı hiç, örgütlü işçi sınıfı her şeydir! Bolşevizmle silahlanmış, Bolşevik Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfını ve emekçileri yenecek hiçbir güç yoktur!

Görev Bolşevik Partimizi güçlendirmek, fabrikaları kalelerimiz haline getirmektir!

Herkes görev başına!

BOLŞEVİK PARTİ

24 Temmuz 2007

Seçimlerde yürüttüğümüz çalışmalar bağlamında, bunların yeterli olup olmadığı konusunda tartışmalar yürütüldü. Boykot taktiğimizin seçimler sırasında oluşan ortamdan yeterince yararlanama konusunda olumsuz bir rol oynayıp oynamadığı da tartışıldı. Hemen her seçim ertesinde yaşadığımız tartışmalar bu seçim ertesinde da yaşandı, ilerde de yaşanacak. Bu bağlamda bir dahaki yıl önümüzde yerel seçimler var. Biz tartışmaya katkı olması açısından bu sayımızda gelen bir okuyucu mektubunu yayınlıyoruz.

SEÇİM ÇALIŞMALARI İLE İLGİLİ TAVIR ve ÖNERİ

MK'mizin 11.toplantı sonuçlarında seçimlerle ilgili yazılı tavrımızda, *"...Hangi tavır içinde bulunulan somut durumda işçi ve emekçilerin bilinçlenmesine ve örgütlenmesine en büyük katkıyı yapar, komünist örgütlenmenin ilerlemesine en büyük katkıyı yapar sorusu, bu taktik soruya verilecek somut cevapta belirleyici çıkış noktası olmak zorundadır."* şeklinde doğru bir tavır takındık. Bu tavrımızın açımlamasında da, *"Eğer birileri ortaya çıkıp, bana bu parlamentonun gerçekte burjuvazinin gevezelik alanı, dağıtılması gereken bir ahır olduğunu, işçilerin emekçilerin durumunda köklü olumlu değişiklik yaratacak bir kararın bu parlamentodan çıkamayacağını, bizzat bu parlamento içinden göstermek için beni parlamentoya gönderin, ben o kürsüye devrimin gerekliliğinin, gelecek için tek alternatifin sosyalizm komünizm olduğunu savunmak için gitmek istiyorum, bana bunun için oy verin diyen bir aday olursa ve bunu ciddiye alırsak böyle bir adayın desteklenmesinin engeli yoktur. Genel boykot şu veya bu somutta şu veya bu adayın desteklenmesi ile çelişmez. Bu bağlamda yerel örgütlerimiz inisiyatife sahiptir."* dedik.

İlk alıntıladığımız görüşte çok net olarak, *"...Hangi tavır içinde bulunulan somut durumda işçi ve emekçilerin bilinçlenmesine ve örgütlenmesine en büyük katkıyı yapar, komünist örgütlenmenin ilerlemesine en büyük katkıyı yapar sorusu, bu taktik soruya verilecek somut cevapta belirleyici çıkış noktası olmak zorundadır."* şeklinde ki soruya "boykot" taktiğinin daha yararlı olacağı, komünist örgütlenmenin ilerlemesine en büyük katkıyı bu taktikle yapabileceğimizi, işçi ve emekçi yığınların bu taktikle daha iyi bir şekilde bilinçlenmesine ve örgütlenmesine yardımcı olacağımızı savunmuş olduk.

Bu genel tavrımızın ötesinde savunduğumuz ikinci alıntıda ise, genel olarak devrimci bir programla seçime girmeyenlerin burjuva partilerin dışında seçimlere katılması muhtemel olan devrimci örgütlerin, devrim propagandasını merkeze koydukları koşullarda genel boykot tavrının, şu veya bu somutta yerel örgütlerimizin inisiyatif kullanarak bu adayı/adayları destekleme yönünde tavır takınmasının engeli olmadığı ortaya konmaktadır.

Biz bu seçimler sürecinde bu iki noktada da bölgemizdeki çalışma içerisinde yeterli bir tavır takınamadığımızı tespit ediyoruz.

Birincisi,

Gerek legal alanın ve gerekse illegal alanın yaptığı çalışmaların, *". içinde bulunulan somut durumda işçi ve emekçilerin bilinçlenmesine ve örgütlenmesine en büyük katkıyı yapma..."* noktasında bir çalışma olmadığını gördük.

Tabii ki yetersiz olsa da bir çalışma yürütüldü. Ama bir dizi devrimci örgütün yaptığı gibi ne basın açıklaması, ne miting, ne kahve çalışması ne de işyeri önlerinde bildiri dağıtarak boykota çağrı ve devrim için örgütlenme çalışmaları yapılmadı.

Ne legal alan, ne de illegal alan bu konuda yapacaklarının, yapmaları gerekenin, yapabileceklerinin maksimumunu değil, minimum bir çalışma yaparak üzerlerine düşen görevi yerine tam olarak getiremediler. Örneğin her iki alanda afiş çalışması yapabilirdi, ama bu yapılmadı.

İkincisi,

Devrimci adayların ortaya çıkması durumunda da, özellikle legal alan bu adayların seçim programını ele alıp değerlendirmede bulunmadı. En azından biz böyle bir değerlendirmeye rastlamadık. Halbuki bu adayların programları ele alınmalı değerlendirilmeli ve destek veriyorsak neden destek verdiğimizi, destek vermiyorsak neden destek vermediğimizi kamuoyuna açıklamalıydık. Bu tavır bizim çevremizin eğitilmesi açısından da gerekliydi. Bizim çevremizde belirli sayıda insan "Bin Umut Adayları" adı takılan Kürt ulusal hareketindeki reformistleri ve küçük burjuva reformistlerinin adaylarının desteklenmesinin iyi olacağı görüşündeydi.

Bizim neden bunları ve diğerlerini desteklemediğimizi açıklamamız gerekiyordu.

Bir başka nokta ise,

Bizim gücümüzün olduğu yerlerde, devrimci örgütlere devrimci bir programla gidip ortak aday çıkarmak için bir çalışma yapmış olmamamızdır.

Bu nokta her ne kadar bir netlik kazanmış değilse de, devrimci örgütlerin adaylarının, "Eğer birileri ortaya çıkıp, bana bu parlamentonun gerçekte burjuvazinin gevezelik alanı, dağıtılması gereken bir ahır olduğunu, işçilerin emekçilerin durumunda köklü olumlu değişiklik yaratacak bir kararın bu parlamentodan çıkamayacağını, bizzat bu parlamento içinden göstermek için beni parlamentoya gönderin, ben o kürsüye devrimin gerekliliğinin, gelecek için tek alternatifin sosyalizm komünizm olduğunu savunmak için gitmek istiyorum, bana bunun için oy verin diyen bir aday olursa ve bunu ciddiye alırsak böyle bir adayın desteklenmesinin engeli yoktur..." bu temelde desteklenmesi mümkün görülüyorsa, ki bu doğrudur, o zaman böylesi bir programla bizim onları zorlamamız ve ortak aday çıkarmaya çalışmamız gerekliydi.

Bu somut tespitlerden hareket ederek şunu belirlemek istiyorum:

Biz –bunu en azından kendi somutumda söyleyebilirim– bu boykot taktiğimizle istediğimiz gibi bir komünist propaganda örgütleyemedik. Biz çok daha aktif bir propaganda çalışmasını, gücümüzün olduğu bölgelerde seçime aday göstererek yapsaydık, ya da ortak adayların devrimci programları temelinde ve kendi komünist propagandamızla tamamlasaydık, bugünkünden çok daha fazla, çok daha üstün bir aktivite geliştirirdik. Daha çok insana gidebilirdik, yeni ilişki geliştirirdik, yeni insanları saflara katmaya çabalardık. Boykot tavrımız, gücümüzün olduğu yerlerde pasif durmamızın da bir nedeni olmuştur.

Sonuç olarak da daha güçlü bir komünist çalışma yapmış olurduk. Bu noktada problemin esası bölge örgütlerimizin inisiyatifli olmamasındandır. Çünkü MK bu konuda inisiyatif tanımıştır, kimsenin önünü tıkamamıştır.

Kendimizi bu hatalardan arındırmalı ve geleceğe hazırlık yapmalıyız.

Yaklaşık 1,5 yıl sonra yerel yönetimlerin seçilmesi gündeme gelecektir.

Geçmişin eksik ve hatalarından ders çıkararak, gelecekte daha güçlü bir çalışmanın hazırlığını şimdiden yapmalıyız.

Demet, 1 Eylül 2007

Parti yaşamımızın kimi sorunları üzerine

Bu yazımızla, parti çalışmaları içerisinde bu dönem yaşadığımız kimi sorunlara açıklık getirmek istiyoruz. Her partili ve taraftarımız yazımızda konu edinilen noktalarda kendi çalışmalarını süzgeçten geçirmeli, geleceğe dönük daha sağlıklı adımlarla ilerlemenin olanaklarını yaratmalıdır.

Partimiz uzun yıllar boyunca gizli çalışmanın kuralları üzerine yazdı, çizdi ve uzun tartışmalar yürüttük. Örgütlerimizin çalışmalarında nelere dikkat etmesi gerektiği, neyi yapması gerektiği ve ama neleri yapmaması gerektiği üzerine makaleler yazıldı ve bunlar üzerine eğitimler de yapıldı. Ama gelinen yerde, hem yeni insanların kazanılmış olması ve hem de yeni süreçte ortaya çıkan kimi sorunlar karşısında bir kez daha bazı noktalarda tavır takınmak bir zorunluluk olarak kendisini hissettirmektedir.

Yaptığımız son kongremizde, hakim sınıfların geldiği noktadaki durumu ve muhtemel gelişmeler üzerine de tartışılarak kararlar alındı. Çalışma kuralları açısından büyük önem arz eden, Kuzey Kürdistan–Türkiye'de faşizmin çözülme sürecine girdiği tespitinin kongrede genel bir eğilim olarak benimsenmesi sonucu yeni seçilen Merkez Komitesinin örgütlenme alanı ile doğrudan bağıntılı aldığı kararlar ve bunların uygulanması sonucunda da bazı sorunlar yaşandı, yaşanıyor. Özellikle legal alanda çalışan yoldaşlarımızın neyi nerede nasıl yapmaları gerektiği üzerine bazı eleştiriler ve öneriler geldi. Yine bu dönem içerisinde illegal alanda çalışma yapan yoldaşlarımızın yaşadığı bazı sorunlar var. Biz bu yazımızda mümkün olduğu kadar özsel olarak bu noktalar üzerinde durmak istiyoruz. Tüm yoldaşlarımızın kendi çalışmalarını gözden geçirmesini ve çalışmalarını yeniden şekillendirmelerini istiyoruz.

Partimiz illegal bir partidir!

Sermaye sınıfına karşı mücadele eden bir Bolşevik Parti, örgütlenmesinin esasını illegal örgütlenme üzerinden yürütmek zorundadır. Burjuvazinin kısmi demokratik düzen şartlarında, bu burjuva demokratik döneme aldanıp kendi çalışmasını esas olarak legalde yürüten partiler ya iflah olmaz legalistlerdir ya da intihara kalkışan hayalperestlerdir. Biz, bugün de, esas olarak illegal temelde çalışma ve bu illegal parti aygıtını büyüterek büyük hedeflere varmak için sağlam temeller üzerinde yürümeyi önümüze görev olarak koyduk. Bunun gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Bunun içinde partinin illegal alanı ile legal alanını birbirine

karıştırmamayı savunduk ve buna özen gösterdik, gösteriyoruz. Geçmişte bu konuda yeteri özeni gösteremediğimiz yerlerde zarar gördük. Bugün bunlardan ders çıkarmaya çalışıyoruz. Ama her yeni dönemde farklı biçimlerde de olsa bu alanların birbirine karışma, karıştırma tehlikesiyle de yüz yüze olduğumuzun bilincindeyiz.

Bu iki alanı birbirine karıştırma, esas olarak disiplinsiz çalışmaktan kaynaklanan bir tutum olmaktadır. Biz tüm yoldaşlarımıza herkes kendi alanına baksın ve alanları karıştırmayın dediğimizde, hiç kimse dolaysız şekilde buna karşı çıkmamakta ve fakat uygulamada yeryer farkında olarak ya da olmayarak işler birbirine karıştırılmaktadır. Tüm yoldaşların bu konuda daha sorumlu ve daha titiz davranması bir görevdir. Bu konudaki her ihlal, her yanlışlık karşı tarafın işini kolaylaştırmaktadır.

Bu konuda devrimci bir örgüt olan MLKP'nin yaşadıkları bizlere de ders olmalıdır. Her iki alan birbirine karıştırıldığında sermaye güçlerinin ve onların güvenlik birimlerinin işleri o denli kolaylaştırılmış olacaktır. Çalışma tarzı böyle yürütüldüğünde her iki alandaki örgüt üyelerinin izlenmesi ve bunun sonucu ülke çapında operasyonların yaşanması her zaman olasılıklar dahilinde olabilir. Buna fırsat verilmemelidir. Bu bağlamda dünya komünist hareketinin geçmiş deneyimleri zengin derslerle doludur. Bunlardan da öğrenmesini bilmeliyiz.

Parti örgütlerinin toplantıları sağlıklı mekânlarda yapılmalıdır!

Partimiz içerisinden gelen bilgilerden bir çok alanda Parti birimlerimizin düzenli hücre toplantıları yapmak için sağlam ev bulamadıklarını ve bunun için de toplantıların kısa süreli ve sağlıksız yerlerde yapıldığını öğreniyoruz. Bu kabul edilebilecek bir durum değildir!

Partimiz, bugünkü güçlerimiz itibariyle her bölgede, bazı istisnalar hariç, sağlam ev/evler bulabilecek durumdadır.Burada insiyatif, çevremizdeki insanlardan fedakarlık talebi önemlidir. Bir çok halde çevremizdeki insanlara talep getirmekte konusunda çekingen davranılmaktadır. Yaptığımız iş onurlu bir iştir. Çevremizdeki insanlara somut talepler getirmek, onları da çalışmalara doğrudan katmak için bir araçtır da aynı zamanda. Ayrıca bize bizim kiminle nereye kadar gidebileceğimiz konusunda da bilgi verici olur. Bölgelerdeki parti örgütlerimiz, kendi güçlerini çalışma alanına sokarken başından itibaren bu perspektifle hareket etmelidirler.

Hangi yoldaş ya da yoldaşlardan bizler neler bekliyoruz ve kime hangi işi vererek parti çalışmalarını en iyi şekilde ve en garantili şekilde yapacağımızı hesaba katarak görevlendirmelerde bulunmalıyız. Her çalışma alanında hücrelerin toplantılarını yapacakları sağlam/güvenli evler ayarlamak tüm yoldaşların en öncelikli görevidir. Ya kendi yoldaşlarımızın evlerinde ya da bizi hakim sınıflara karşı koruyacağını düşündüğümüz sınıf dostlarımızın evlerinde günlük toplantılar örgütlenebilir, örgütlenmelidir.

Bu evlerin korunması, deşifre edilmemesi çok önemlidir. Bunun için de bölgelerdeki yoldaşlar kimlerin evine gidilip gidilmeyeceğini tespit etmelidirler.

Hücre toplantıları parti için yaşamsal öneme sahiptir!

Bu toplantılarda parti içerisindeki iç yazılar, raporlar ele alınmalı, eğitimi yapılmalı ve değerlendirilmelidir. Eleştiri ve öneriler raporlara alınarak sorumlu kademelere uygun yollarla ulaştırılmalıdır. Bu toplantılarda parti yayınları üzerine, seçilmiş makaleler üzerine tartışmalar yürütülmelidir. Bu toplantılarda kimin hangi konuda hangi yayın organımıza yazı

yazması gerektiği tartışılmalı görevlendirmelerde bulunulmalıdır. Yapılan bu görevlendirmelerin denetlenerek görevlerin yerine getirilip getirilmediği güvenceye alınmalıdır. Bu toplantılarda herkes kendi alanındaki çalışmaları ele almalı, değerlendirmelerde bulunulmalı, geleceğe dönük yeni planlar yapılarak yaşama geçirilmelidir.

Partinin bölgedeki mali kaynakları konuşulmalı ve bunların genişletilmesi için kararlar alınıp uygulanmalıdır. Gerçek parti yaşamı için bunlar en temel noktalardır.

Kitle örgütlerinde çalışmalarımızın sorunları

Partili yoldaşların bölgedeki işleri sansürsüz değerlendirecekleri birbirini yoldaşça açıkça eleştirecekleri yer parti hücreleridir. Burada tartışılması gereken konular buranın dışında tartışılmamalıdır. Buranın dışında içerisinde çalıştığımız demokratik kitle örgütleri vb. yerlerde konuşulacaklar da esasen burada konuşulup karar altına alınmalı ve oralara taşınmalıdır. İçinde çalıştığımız kitle örgütlerinde de partili yoldaşlarımız "bir insan" gibi davranmayı öğrenmelidir. Parti üyeleri demokratik kurumların yapısı gereği yapabilecekleri işlerle ilgili önerilerini getirmeli, tüm partililer parti dışı kitleyi parti önerileri doğrultusunda eğitip ikna etmeye çalışmalı ve uzun vadede bu çalışmaları istediğimiz şekilde etkilemelidirler.

Bizim parti yaşamımızı ilgilendiren örgütsel konuları dernek, kültür merkezleri gibi yerlerde tartışmak doğru değildir!

Partililerle ilgili alınacak ya da alınan kararları derneklerde vb. kurumlarda tartışmak yanlıştır. Derneklerde dernek yönetim kurulları dernek üyeleri arasında seçilen ve derneğin ya da bir başka legal kurumun tüzük ve programı çerçevesinde iş yapan kurullarla parti işleri birbirine karıştırılmamalıdır. Dernek yönetim kurulları kendi üyelerine karşı sorumludurlar.

Tabii ki buralarda bizler de çalışıyorsak, bu derneklerin program ve tüzüklerini ciddiye almalı, çalışmalarımızı ona göre şekillendirmeliyiz. Buralarda yapılacak çalışmalarda da eğer partililer etkin rol oynuyorsa, bu partililer öncelikle kendi parti hücrelerinde bu dernek ve kurumlarda yapacakları çalışmaları konuşmalı ve birlikte de bu plan çerçevesinde derneklerde kolektif olarak iş yapmalıdırlar. Bizim olduğumuz yerlerde, gücümüzün olduğu yerlerde "dernek yönetimi alınacak kararları belirler" söyleminin arkasına gizlenemeyiz. Tabii ki dernek ya da başka kurum yönetimleri bizim dışımızda insanlardan oluşuyorsa, tabii ki biz ona saygı duyarız. Ama yanlış kararlarını da eleştirir ve düzeltilmesi için mücadele veririz. Bu alınan kararın o an uygulanmasının engellenmesi anlamına gelmez. Sorun uzun vadede bizim oralarda ne yapmak ve nereye varmak istediğimizle bağıntılıdır. Biz olduğumuz her yeri sınıf mücadelesine hizmet verecek bir yer haline getirmekle görevliyiz ve onuz gereklerini bulunduğumuz parti örgütlerinde tartışarak planlayıp uygulamalıyız.

Belirleyici olan, bizim partili olarak yapmamız gereken çalışmalardır!

Legal alanda yaptığımız her şey bizim uzun vadeli çıkarlarımıza hizmet edecek şekilde düzenlenmelidir!

Bizim legal alanda belli çalışmaları yapmamız legalizme teslim olacağımız anlamına gelmemelidir. Bu alanda çalışan yoldaşlarımız, bizim görüşlerimizi dışa taşıyan, burjuva

yasallığından mümkün olduğu kadar yararlanan yoldaşlarımızdır. Bu ama yaptıkları her işi açık yapmak zorunda oldukları anlamına gelmiyor. Bu yoldaşlarımız yaptıkları her çalışmada ortaya çıkmaları gerektiği kadar insan çıkarmalıdırlar. Bir panelde adımıza konuşması gereken kaç kişi ise o kadar çıkıp konuşmalıdır. Bizi dışarıda resmen temsil eden insan sayısı ihtiyacımıza uygun olmalıdır. İhtiyacımızı aşan düzeyde insan açığa çıkarmamalıyız.

Yazdığımız, çizdiğimiz yazıların kim tarafından nerede yazıldığını mümkün olduğu kadar gizli tutmamız lazımdır.

Örneğin bizim önderliğimizde çıkan şu ya da bu legal yayında Yazı Kurulunun kimlerden oluştuğunun bilinmesi gerekmiyor. Yazı kurulu üyelerimizin hangi şehirlerden yaşadığı ve kimler olduğunun bilinmesi gerekmiyor. Yasallık için bilinmesi gereken, ilan edilmesi gereken ne ise , onunla yetinilmesi doğru olan tavırdır.

Birbirimizi cep telefonlarından aramamız gerekmiyor. Cep telefonlarının dinlemeye alındığı düşünülerek, kimin kimi nereden aradığının mümkün olduğunca gizlenmesi gerekir. "Legal alanda çalışıyoruz neyi gizliyoruz" denmemelidir.

Yoldaşlar kendi telefonları üzerinden birbirini mümkün olduğunca aramamalıdırlar. Böyle yapıldığında kimin kimle ilişkili olduğu ve istenirse kimin ne konuştuğu rahatlıkla ortaya çıkarılabilinir. Bunun engellemek lazım.Mümkün olduğunca telefonlardan arama yapma yerine, elektronik posta üzerinden belirlenmiş belirli aralıklarla haberleşmek daha doğrudur. Bu postalar üzerinden de mümkün olduğunca dikkat etmek, ama yapmamız gereken işleri yine yapmak en doğru olanıdır.

Yaptığımız basın açıklamaları, miting ve yürüyüşlerde, "nasıl olsa legaldeyiz, açık seçik olmamızda sorun yok" dememeliyiz! Tabii ki resmi olarak açıkta olan kimi yoldaşlarımızın "giz"lenmesine gerek yok. Ama yürüyüş kortejinde yürüyen yoldaşlarımızın, taraftarlarımızın kendilerini belli bir çapta kamufle etmelerinde yarar var ve bu mutlaka yapılmalıdır. Dikkat çekmeyecek bir kamuflaj, değişik araçlarla liegal eylemlerde de yoldaşların kendilerini gizlemeye çalışmaları bizim uzun vadeli çıkarlarımız açısından gereklidir. Bu tür önlemler aynı zamanda burjuva devletin işlerini de zorlaştırmaktadır.

Eylemler sırasında "nasıl olsa legaldeyiz, bir sorun yok" dercesine fotoğraflar çekmek, çektirmek de doğru değildir. Eylemlerde özel fotoğraflar çekilmemelidir.

Eylem sırasında görevli bir yoldaşımız bu işi yapmalıdır. Bu yoldaş da özel fotoğraflar değil, eylemin kendisini fotoğraflayan ve bu resimleri yayın organlarımızda kullanmak için çekmelidir. Bu fotoğrafçının da yine kortejimizi çekerken, ya da eylemi fotoğraflarken kimleri kare içerisine alıp almayacağı önceden kendisiyle konuşulmalıdır.

Bugün pek sorun olmayan bir fotoğraf, yarın fotoğrafı çekilen yoldaşımızın başına gereksiz yere sorunlar açabilir. Burjuva devlet bu fotoğrafları "gerekçe" olarak kullanabilir. Bizim buna olanak sunmamamız gerekir.

Günümüz koşullarında kısmi burjuva demokratik ortama kanmamamız lazımdır.

Legal alanda çalışan yoldaşların birbirini ziyaretini de, herkesin herkesi ziyaret etmesi şeklinde olmamalıdır.

Burada da bu gibi ilişkiler olması gerekenin ötesine taşırılmamalıdır.

Birbirine gitmesi gerekmeyenler birbirine gitmemelidir. Kimin kime gideceğini, ya da neden gitmesi gerektiğini içerisinde çalışma yürüten organ belirlemelidir. Bu gibi ziyaretler üzerinden gereksiz bir dizi bilgi yükü ile yüklenilmektedir. Bunun uzun vadede bir dizi zarar verebileceği unutulmamalıdır.

Eleştirilerini eleştiri getirdiğin kişiye yap, örgüt içi işleyiş yollarını kullan!

Çalışma döneminde yeniden ortaya çıkan sorunlardan bir tanesi de değişik alanlardaki yoldaşların birbirleri hakkında getirdikleri eleştirilerde kullandıkları yöntem meselesidir.

Bazı yoldaşlar, bir başka yoldaşı hakkında, yoldaşın kendisine derdini açma ve onunla tartışma yerine, üçüncü bir yoldaşla konuşma, içini dökme yolunu seçmektedir. Bu yanlıştır.

Her yoldaşımız, çalıştığı yoldaşı ile ilgili olarak bir eleştirisi varsa, öncelikle o yoldaşına eleştirisini getirmelidir. Birbirini ikna etme olanağı olmazsa, o zaman ilgili parti örgütü üzerinden üst kurumlara eleştiri götürülmelidir. Hiçbir kurumsal ilişkisi olmayan yoldaşlara bilgi aktarmak, ya da birileri hakkında eleştirilerde bulunmak doğru bir yöntem değildir. Bu noktada da, ”Kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söyleme. İçini dökme eğilimini yen, susmasını bil!” dememiz lazım ve bu kuralı bu alanda da işletmeliyiz.

Eleştiride sınırı iyi belirlemeliyiz!

Yer yer eleştirilerde uç noktalara kadar gidilmektedir. Herkes kendi eleştirilerinde objektif olmalı, ispatlanması mümkün olmayan eleştirilerde bulunmamalıdır. Bir kolektif içerisinde olduğumuzu ve eleştirilerimizde sorumlu davranmakla yükümlü olduğumuzun bilincinde hareket etmeliyiz. Eleştirilerimizin yoldaşları ve örgütü ilerleten eleştiriler olması gerektiğini bilmeliyiz.

Eleştiride yapıcı olmak bir sorumluluk gereğidir. Haksız, yıkıcı eleştirilerin gelişmemize katkısı olamaz. Eleştirdiğimiz noktalarda alternatifini sunma, yanlışın yerine doğruyu önerme ve o doğruları kendi alanımızda da sahiplenerek uygulama bizim görevimiz olmalıdır. Karşısındakine keskin eleştiride bulunmak, ama kendisine geldiğinde en zararsız şekilde eleştiri beklemek bizim tavrımız değildir. Her yoldaşımız, kendisinin bulunduğu alanda partimizin görüşleri temelinde ne kadar örgütlenme yaptığını, ne kadar yaratıcı olduğunu, partinin sorunlarını çözmede ne kadar gönüllü, bilinçli bir sorumluluk aldığını kendisine sormalıdır.

Her yoldaş, “ben partiyim” özlü söze ne kadar bağlı kaldığını sorgulamalıdır.

Partinin görüşlerinin propagandasını yaparak partiyi büyütme konularında bölgelerdeki zaafların üzerine fazla gitmeyen ve fakat yoldaşlar arası bir dizi özel ilişkide ortaya çıkan sorunlarda ne kadar sekter, yanlış eleştiriler getirilebildiğini biliyoruz.

Eleştirilerimizin odağında parti çalışmasının temel sorunları durmalıdır. Her yoldaş, önce kendisinin bu konuda ne kadar sorumlu davrandığını kendisine sormalı ve kendisini düzeltmelidir. Bunun ardından ancak diğer yoldaşlarının bu alandaki eksik ve yanlışlarını yoldaşça düzeltme çalışmasına gitmelidir.

“Özel” meseleler, aşk ilişkileri her zaman bir dizi sorunu içerisinde barındıracaktır. Bu sınıflı toplumda bunlar çok daha fazla olacaktır. Ama bizler sınıfsız ve sömürüsüz topluma doğru giden yolda sermaye sınıfına karşı verdiğimiz mücadelede, üzerimize düşen görevleri en iyi şekilde yerine getirmeye çalışmakla görevliyiz! Bizim kendi aramızdaki eleştirilerimizin odağında, bu görevi ne kadar iyi şekilde yerine getirdiğimizi ya da getiremediğimizi ve nasıl bunu örgütlememiz gerektiği sorunu durmalıdır!

Bu görevi en iyi şekilde yerine getirmek için kendi aramızda sosyalist yarış içerisine girmeliyiz!

Bu yarış, onurlu bir yarıştır!

2007'nin Haziran ayında G8 haydutları Almanya'da yıllık toplantılarını yaptılar. Emperyalistlerarası dünyayı paylaşma pazarlıklarının bu arenasına karşı oldukça militan eylemlilikler oldu. Almanya'daki kardeş örgütümüz Bolşevik İnisiyatif de bu eylemlilikler içinde yer aldı. Bu sayımızda bilgi olması açısından Bolşevik İnisiyatif'in eylemler sırasında dağıttığı özel sayısını yayınlıyoruz.

G 8'e karşı mücadele edelim! Emperyalizmi yok edelim!

En büyük sekiz haydut gücün hükümet ve devlet şefleri bir kere daha zirve topluyor. Baltık denizi bölgesindeki Heiligendamm'da yapılacak olan zirveye bu yıl Almanya ev sahipliği yapacak.

G 8 nedir, kimdir?

Sekizler Grubu (G8) bir avuç emperyalist büyük güçten oluşuyor: Almanya, Fransa, Büyük Britanya, İtalya, Japonya, Kanada, Rusya ve ABD. G8 ülkelerinde dünya nüfusunun sadece yaklaşık %13'ü yaşıyor, fakat bunlar dünya ticaretinin % 50'sini gerçekleştiriyor. Ve bu ülkelerde dünya brüt gelirinin nerdeyse üçte ikisi yoğunlaşmış durumdadır. Bu devletler dünya ekonomik düzenini istedikleri gibi yönlendirme hakkını ellerinde tutuyorlar. Dünya ekonomisini bu sekiz güç yönetiyor. En önemli hammadde kaynaklarına, doğal kaynaklara, pazarlara ve taşımacılık trafiğine bunlar hakimler. Nerede neyin nasıl üretileceğine bunlar karar veriyorlar. Bu bir

avuç büyük güç dünya çapında bağımlı ülkelerin halklarını köleleştiriyor ve yağmalıyorlar. Bu ülkelerin insanlarının, özellikle de kadınların ve çocukların sömürüsünü "ucuz" işgücü olarak katlanılmaz derecede artırıyorlar. Kendi devletlerinde yaşayan emekçiler giderek artan derecede sömürülüyor ve işsizliğe sürükleniyor.

Bu sekiz haydutun gücü salt ekonomik alanla sınırlı değil. Dünyanın tüm ekonomik ve politik alanlardaki kararlarını verenler bu güçler oluyor. Ezilen ülkeleri yarı sömürge bağımlılık konumunda tutuyorlar, oralarda istedikleri gibi hükümetleri deviriyor ya da başa geçiriyorlar ve halklar arasına ulusal, dini ve etnik nifak tohumları saçıyorlar. Fakat bunlar kendi aralarında birlik olan bir blok da değiller. Kendi aralarında keskin rekabet var ve birbirlerinin nüfuz alanlarını gaspetmeye çalışıyorlar. Çelişkiler arttığında "insanlık icabı" bahanesiyle askeri müdahalelerde bulunuyorlar, örneğin Kongo ve Haiti'de olduğu gibi. Onyıllar boyu ülkeleri işgal altında tutuyor ve kendi himayelerinde yönetimler kuruyorlar, örneğin Bosna-Hersek'de olduğu gibi.

G8 büyük güçlerin dünyayı bütün araçlarla yeniden paylaşımında bir mücadele alanıdır. Bu emperyalizmin temel karakteridir.

Globalleşme nedir?

Son onyılların moda kavramı "globalleşme" ya da "küreselleşme" emperyalizm denilen vahşetin yeni adıdır. 19. yüzyılın sonunda sahneye çıkan kapitalist emperyalizm, sanayileşmede en güçlü ülkelerin finanskapitalistlerinin (bunlar bugün G8 grubudur) dünyayı kendi nüfuz alanlarına bölerek paylaşmaları ve dünya çapında işgücü ve yeraltı zenginliklerini sömürmeleri şeklinde işlemektedir. Bu noktada onların dürtüsü kapitalist azami kardan başka bir şey değildir. Emperyalist devletler ve "global oyuncular"'ın en yüksek kâr için birbirleriyle rekabeti hep yeniden savaşlara yolaçmaktadır. Finanskapital yerkürenin etrafında tur atmakta ve hep daha karlı yatırım alanları peşinde koşmaktadır.

Globalizm denen şey işte budur! Globalizm emperyalizmden başka bir şey değildir!

Biz, mücadelemizde ana hedef olarak kendi ülkemizdeki emperyalizmi, yani Alman emperyalizmini seçerek, dünya çapındaki emperyalizme karşı mücadele ediyoruz. Alman emperyalizmi öne çıkan büyük güçlerden biridir. Emperyalist birlik olan AB içinde Alman emperyalizmi ve onun müttefiki Fransız emperyalizmi hakim güçlerdir. AB emperyalizmi giderek artan ölçüde ABD emperyalizmine kafa tutmaktadır.

Kimin cebinden çıkıyor?

G8 2007 zirvesi denilen şov 110 milyon euroya, belki de daha fazlasına malolacak. Zirvenin yapılacağı alanın etrafını çevirme masraflarından, lüks otellere ve devasa güvenlik tedbirlerine kadar bütün masraflar emekçilerin ödediği vergilerden çıkarılacak. Böylece bir kere daha siyasetçiler sınıfı paraya ne için önem verdiklerini gösteriyorlar: Almanya'nın dünya hegemonyası için dalaşımı ve tekellerin kârı için!

Halkın gündeminde ise, kitleler halinde işten atılmak, rasyonalleşme (işgücü kıyımı), sosyal hakların tırpanlanması ve tüm alanlarda yasaların sertleşmesi duruyor. Bu süreçte en fazla zarar görenler kadınlar, sığınmacılar ve göçmenler oluyor. Resmi istatistiklere göre Almanya'da 1,5 milyon çocuk fakirlik içinde büyüyor.

Bu nedenle emperyalist globalleşmeye karşı yönelen yüzlerce farklı inisyatifin kendiliğindenci hareketi de giderek artıyor.

... iç faşistleşme?

Dünya Bankası, IMF (Uluslararası Para Fonu), DEF (Dünya Ekonomik Forumu) ve G8 gibi uluslararası kuruluşların konferansları bugün ancak demokratik hakların ciddi biçimde sınırlanması ve protesto eden halk kitlelerine karşı vahşi saldırı eşliğinde yapılabiliyor. Alman devleti G8 zirvesi öncesinde demokratik hakları kısıtlıyor ve duvarlar örüyor. Demokratik ve devrimci birey ve örgütler üzerinde baskılar artıyor ve bunlar suçlu olarak damgalanmaya çalışılıyor. Yoğun sınır kontrolleri, giriş-çıkış yasakları, alana yaklaşma yasakları, özel fişlemeler ve polise anda bulunulan yerin bildirimi için başvuru zorunluluğu konularındaki artan baskılar Heiligendamm'da yapılacak olan G8'e karşı eylemlilikler öncesinde gündemde duruyor. Bunlar Alman devlet mekanizmasının iç faşistleşmesinde yeni adımlardan başka bir şey değildir. Bütün bunlar planlanmış olan yeni bir "güvenlik paketi"nin bir parçası olarak şimdiden uygulamaya sokuluyor. Bu "güvenlik paketi"nin içinde, örneğin askeri gücün içte de kullanılması ve polis ve gizli servisin birleştirilmesi gibi korkutucu tedbirler de yeralıyor.

G8 2007 Zirvesinde neler görüşülecek?

Geçen yıllarda olduğu gibi bu zirvede de hükümet başkanları kulağa hoş gelen açıklamalarla kendilerinin insanlığın geleceği ve refahından başka hiçbir çıkarlarının olmadığı sözlerini verecekler.

Ve şimdi yeni bir konu buldular: İklimi koruma!

G8 zirvesinin bu yılki ana teması "Büyüme ve Sorumluluk". Merkezi bir gündem maddesi de Afrika politikası. Yüzyıllardan beri batılı sömürgeciler tarafından yağmalanan kıta, büyük güçlerin ve yerli kukla rejimlerin yeni sömürgeci paylaşım dalaşında yeniden gündeme geliyor. Afrika'nın dünya ticaretine katkısı son 20 yılda yarıdan fazla bir düşüş gösteriyor. Sudan, Somali, Kongo gibi devletler sarsılıyorlar. Afrika'nın büyük hammadde kaynakları için savaş yürütülüyor: Batı Afrika'da Fildişi Sahili, Nijerya ve Angola'da, Kuzey Afrika'da Cezayir ve Libya'daki petrol yatakları için, Zimbabwe'deki platin ve nikel madenleri için, Sudan ve Gine'deki altın madeni için, Nijer'deki madenler ve uran için. Demokratik Kongo Cumhuriyeti hammadde zengini olan ülkelerden biri: Pırlanta, petrol, uran, kobalt, altın ve koltan madenlerine sahip. Büyük güçler bu hammaddelere sahip olma hırsıyla yerel savaşları kışkırtıyorlar.

Afrika'nın en fakir ülkeleri için düşünülen "borç silinmesi" onlarla dalga geçmekten başka birşey değildir. Çünkü onlara, bunun karşılığında devlet şirketlerinin özelleştirilmesini dayatmaya çalışıyorlar. Yine, söz konusu ülkelerde dış ticaretteki gümrüklerin kaldırılmasını talep ediyorlar. Bu türden "Afrika yardımı"nın gerçek anlamı, batılı hammadde avcılarına ve yatırımcılara sınırların sonuna kadar açılmasıdır.

G8, dünya çapında savaş kışkırtıcıları ve silahlanma şampiyonlarının zirvesidir.

Dünya çapındaki silah ihracatının % 90'ı G 8 devletlerinin hanesine yazılıdır. Güncel olarak 40 yerde yürütülen savaşlarda bu silahlar yüzbinlerce insanın katledilmesinde kullanılmaktadır. Emperyalist ülkelerdeki eşitsiz gelişmeye bağlı olarak bunlar arasında kaçınılmaz olarak savaşlar gündeme gelmektedir. Bugün gündemde duran uşaklar arasındaki savaştır, yarın yeniden dünya savaşları gündeme gelecektir. Bunun ardında, yeni pazarlar, daha büyük nüfuz alanları, hammadde kaynaklarının ve taşımacılık yollarının güvence altına alınması gibi emperyalist çıkarlar durmaktadır. Ve dünya hegemonyası için dalaşım durmaktadır!

G8 = Çevre katilleri

Tekellerin çıkarlarını güden G8'lerin politikasının çevre açısından vahim sonuçları var: Türkiye ve Hindistan'da olduğu gibi, binlerce insanı yurtlarından sürülerek inşa edilen devasa baraj projeleri, ABD ve Çek Cumhuriyeti'nde olduğu gibi yeni atom santralleri inşası bunlara örnek. G8 ülkeleri sera efekti ve dolayısıyla küresel iklim ısınmasına sebep olan atmosfere karbondioksit salan ülkeler arasında birinci sırada geliyorlar. Salt ABD toplam karbondioksit salımının dörtte birinden sorumlu. Ve bunun kaynağı devasa sanayi üretim merkezleri. Bütün bunlar susuzluğa, çölleşmeye, ozon tabakasının delinmesine, bitki ve hayvan cinslerinin yokolmasına, sellere, tornado ve tsunamilere yolaçıyor ve bütün bunlar bütün şiddetiyle ve öncelikle bağımlı ülke halklarını vuruyor. Bu gerçek BM iklim raporunda da teslim edilmek zorunda kalındı. İnsanlığın yaşam temelleri kar için sistemli ve bilinçli olarak yokediliyor. Ve bütün bunlar, hızla gelişen teknoloji insan ve doğanın uyum içerisinde yaşamasına bambaşka olanaklar sunabilecek durumda olmasına rağmen oluyor. G8 zirvesinde kendisini iklim kurtarıcısı olarak sunmaya hazırlanan Merkel-inisyatifinden daha büyük sahtekârlık olamaz. Karbondioksit salımının azaltılmasına ilişkin verilen sözler gayriciddidir ve devede kulak misalidir. İklim politikasında köklü bir değişim kesinlikle değildir. Böyle birşey G8 haydutlarıyla mümkün değildir!

G8= mültecilere karşı korunan bir kale!

2006 yılında 12 milyon insan yurtlarını terketmek zorunda kaldı (Dünya Mülteci Raporu). Hiçbir insan isteyerek yurdundan kaçmaz! G8'lerin politikası, ekonomik nedenlerle, siyasi baskılar ve zorla göçettirme nedenleriyle veya savaşlar sonucunda insanları mülteci olmaya sürüklüyor. G8 ülkelerinin sınırlarında mülteciler sıkı gümrük kontrolleriyle, suçlu durumuna düşürülmeyle yüzyüze geliyorlar ve birçok durumda yaşamlarını yitiriyorlar. Diğer taraftan metropollerde "kâğıtsız" insanlar köle işçiler durumunda kullanılıyor ve bunların korumasız ucuz işgücünün sömürülmesinden ekstra karlar elde ediliyor. Finans kapital ve metalar, egemen politikacılar ve finans hokkabazları dünya çapında sınırsız hareket özgürlüğünün tadını çıkarırken, ezilen ve yoksul insanlar için, özellikle bağımlı ülkelerdeki işçiler, hizmetliler, köylüler için aşılmaz sınırların varlığı sözkonusu. Ve bunlara hergün yenileri ekleniyor.

G8 ülkeleri bile artık şu gerçekleri gizleyemiyorlar...

— Kendi politikalarının Asya, Afrika ve Latin Amerikanın bağımlı ülkelerinin tümünde yoksuluk, işsizlik, sefalet, açlık, kitlesel fuhuş, düşük ücretler, zorunlu göç, 'en ucuz' kadın ve çocuk emeği, gençlik için geleceksizlik ve savaş anlamına geldiğini,

— Bu ülkelerdeki ezilen kitlelerin kendilerine dayatılan koşulları artık kolayca kabul etmediklerini, buna karşı örgütlendiklerini ve mücadele ettiklerini,

— Bu ülkelerin egemen sınıflarının kitlelerin iş, ücret, daha iyi çalışma koşulları, insana layık konut, eşit işe eşit ücret taleplerine cevap vermediklerini, sadece ve sadece kendi ceplerini doldurduklarını ve emekçi kitlelere şiddet uyguladıklarını,

— Bu ülkelerdeki politikalarının hep kendilerine uygun düşen hükümetler oluşturmak olduğunu. Bu olmadığında savaş, askeri darbe ve faşist diktatörlükleri gündeme getirdiklerini artık gizleyemiyorlar.

Bağımlı ülkelerde direniş var!

Filipinler'de, Nepal'de, Kolombiya'da, Filistin'de, Batı Sahra'da, uzun zamandan beri silahlı

kurtuluş hareketleri yerli iktidar sahiplerinin terörüne ve onları destekleyen büyük güçlere karşı mücadele ediyorlar. Bu mücadeleler bize cesaret veriyor! Emperyalist metropollerde de giderek banka ve tekellerin politikasına karşı çeşitlilik gösteren protesto yükseliyor.

Küreselleşme karşıtı hareketin bize sunduğu nedir?

Federal Almanya'da G8 zirvesine karşı çeşitli eylembirlikleri mevcut. Bunlar reformizmden tutun devrimci ve komünist taleplere kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyor. PDS, Attac ve Sosyal Forum'un belli kesimleri gibi emperyalist sistemin reformist temsilcileri bize "daha iyi" kredi, "daha adil" vergilendirme sistemi ve daha fazla "kalkınma yardımı"nın, yani " daha demokratik" sömürü ve baskının, bugünkü sisteme alternatif olacağını anlatmaya çalışıyorlar. Örneğin Attac, "yeni bir dünya için, tabandan dayanışma"yı savunuyor. Ana talepleri, spekülasyon gelirlerinin özel olarak vergilendirilmesi (Tobin vergisi) yoluyla uluslararası finans pazarlarının düzenlenmesi, sermayenin daha güçlü bir şekilde vergilendirilmesi ve vergi kaçırmalarının önlenmesidir. Ayrıca "Dünyanın en yoksul ülkeleri için borç silinmesi"ni talep ediyorlar. Böylelikle Attac, silinmesi istenen borçların kime ait olduğunu, bağımlı ülkelerde kimin siyasi iktidara egemen olduğunu perdeliyor. Mevcut egemenlik koşullarında böylesi taleplerle kökten değişikliklerin, düzelmelerin olabileceğine inanmak safça hayaller peşinde koşmaktan başka bir şey değildir. Reformist hareketlerin öncü eylemcilerinin ufku mevcut düzen içi iyileştirmeler için mücadele etmekle sınırlıdır.

Biz komünistler, halkların mücadelesinin ürünü olduğu ve devrimci hareketi ileri taşıdığı ölçüde ve kapitalist-emperyalist sistemin dayanağına dönüşmediği sürece reformlara karşı değiliz. Tam tersine, bizler kitle hareketleri içinde reformlar için mücadeleyi de mücadeleyi kararlılıkla yürütüyoruz. Bizler ama bütün kararlılığımızla, emperyalist sistemin bir parçası olan ve reformları kapitalist sistemin ayakta tutulmasına hizmet olarak gören reformistlere ve reformizme karşıyız.

Neyi istemiyoruz?

Pastadan bir kırıntı istemiyoruz. Daha "az" sömürü, daha "yumuşak" baskı da istemiyoruz ve daha "az şiddetli", "daha insani" savaşlar da istemiyoruz!

Gerçek değişiklik ancak emperyalist dünya sisteminin yerle bir edilmesiyle, evet devrimci şiddetle yerle bir edilmesiyle kazanılabilir. Ve bu sadece sosyalist devrimle mümkündür! Egemenlerin kendi iktidarlarını kendiliğinden terkedeceklerine inanan ancak saf olabilir. Gerçek budur – bunun dışındaki herşey yanılsamadır, kandırmacadır, boş hayaldir!

Böyle bir değişikliği gerçekleştirebilecek sınıf güçleri, kitle hareketleri, bundan 150 önce, kapitalizmin doğuşunda olduğu gibi bugün de çalışan sınıflardır, proletaryadır! Toplumun tüm zenginliklerini yaratan onların elleridir, buna el koyanlar ise bir avuçtur. "Öldü" denilen proletarya bugün dünya çapında herzamankinden daha büyük bir sayıya sahiptir ve kendi gücünün bilincine vardığında emperyalizmin kaleleri düşecektir.

Emperyalizm görüldüğü kadar güçlü değildir. Onun gücü bizim güçsüzlüğümüzden gelmektedir. Ve biz güçsüzlüğümüzü komünist partisinde örgütlenmeyle aşabiliriz. O zaman tüm emperyalist sisteme kendi gücümüzü dayatabiliriz!

Kapitalist globalleşmeye karşı bizim kızıl alternatifimiz şudur:

"**Kendi" burjuvazimizi devirmek için mücadele ve aynı zamanda tüm diğer ülkelerdeki devrimci hareketleri ortak düşmanımıza karşı mücadelede desteklemek.**

Bütün ülkelerin proleterleri ve ezilen halklar emperyalizme karşı birleşin! Baskıya, sömürüye ve emekçilerin yaşam temellerinin yokedilmesine karşı mücadele!

Sosyalist devrim hülyası bugün ne kadar uzak olursa olsun, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht'in bu hülyaları tek gerçek alternatiftir!

Bizler hayal etme ve mücadele etme cesaretine sahibiz ve bizler zafer kazanmaya cüret edeceğiz... Bizimle birlikte bu alternatif için mücadele edin! Komünizm için mücadele edin!

Emperyalizmi yokedelim! Örgüt olmadan devrim olmaz! Anti Amerikanizm Alman emperyalizminin işine yarıyor! Baş düşman kendi ülkendedir!

"Afganistan'da Alman mühendis kurşunlandı, Köhler Irak'taki Alman esirler için devrede, ülkemize karşı terör tehditleri, Afganistan'da Tornado harekâtı". Bunlar son zamanlardaki medya manşetlerinden bazıları. Egemenler bizi artık militarist bir dışpolitikaya alıştırmış durumda ve buna karşı kayda değer bir direnişle karşılaşmıyorlar.

Alman emperyalizmi ve onun siyasi sorumluları her geçen gün biraz daha arsızlaşarak, halkı kandırmak ve emperyalist egemenliğin ve savaşların gerçek sebeplerini ve arka planını gözlerden gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Kötü Amerikalılar ve iyiliksever Almanlar mı?

Nüfusun çoğunluğunun kafasında Alman ordusu hakkında gittiği yerde insanlara yardım eden, ülke dışında yoksul ve zarar görmüş insanların yardımına koşan bir "iyilik ordusu" resmi oluşmuş durumda. Afganistan'da Almanlar tarafından su kuyuları açılıyor, Alman ordusu kendi hastahanelerini yerli halkın tıbbi hizmetine açıyor. Amerikalıların tersine Almanlar sivil halk için inşa çalışmasında bulunuyor. Savaş sanatından başka bir şey tanımayan, insan haklarını çiğneyen ve Abu Ghraib'de olduğu gibi suçsuzlara işkence uygulayan kötü Amerikalılar imajı Alman hükümetinden tutun sol cephedeki barış harekatı ve Attac'a kadar pompalanıyor. Bunun karşısında Almanya ve Alman ordusu Afganistan'da ezilen kadınlar için ve Kongo'da demokrasinin sağlanması için güya sivil inşa çalışması yürütüyor.

Kötü Amerikalı ve "iyilik meleği" Almanlar resmi ne kadar doğrudur? Eğer öyleyse, Afganistan'da Almanlar neden istenmemekte, Irak'ta Almanlar neden rehin alınmakta ve bomba tehditleri yapılmaktadır?

Dün Hindukuş'ta sadece üç ay kalacağız denmişti, şimdi bu on yıla çıktı. O dönemin SPD'li savaş bakanı Struck Hindukuş'ta Alman güvenliğinin savunulduğunu anlattığında Almanların çoğunluğu Hindikuş'un nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Bugün küçük ve büyük generaller kayda değer bir direnişle karşılaşmadan askeri operasyonlar planlıyor ve uygulamaya koyuyorlar. Örneğin Lübnan'da olduğu gibi... Kongo'ya asker göndermemiz lazım deniliyor... ve bu hay hay, hiç problemsiz gerçekleşiyor.

Bündnis 90/Yeşiller "barış partisi" olarak kendi kendilerini diskalifiye etmiş durumdalar: Israrla Sudan-Darfur'a asker gönderilmesini talep ediyorlar. Son olarak Yeşiller'in parti yönetimi Paskalya barış yürüyüşleriyle ilgili olarak, Alman ordusunun yurtdışına gönderilmesinin kökten reddedilmesinin tek yanlı ve yanlış olduğunu açıkladı.

Burjuva politikasına ve medyaya göre Almanların yeni dünya hegemonya duyguları şöyle olmalı: Dünya bizim önümüzde serili. Biz Papa'yız, çoktan beri ihracat şampiyonuyuz, hentbol şampiyonuyuz, futbolda ne yazıkki sadece üçüncü olabildik. Biz Almanlar her zaman birinciliği hedefledik, bu dünya halklarının zararınaymış bize ne. Alman postallarının olmadığı yerde,

hür demokratik toprak da yoktur. Gelecek rüyamız Sönke Wortmann'ın (Dünya şampiyonası filminin rejisörü) yaz rüyası değil, dünya hegemonyası olacak.

Savaş – "acılı" dış politika mı?

Biz, Amerikalılar gibi savaş yürütmüyoruz, biz onlardan daha iyisini yapıyoruz. Amerikalıların savaşları korkunç, akıllı değil, çok kanlı. Abu Ghraib'de işkenceden geçirilen Iraklıların resimleri bütün dünyada olduğu gibi burda da tepkiye yolaçtı. Amerikalıların güzelim Karibik adası Küba'daki işkencehanesi Guantanamo adaletsizlik ve en berbatından insan hakları ihlalinin adı oldu. Biz ise, Afganistan'da saygı görüyoruz ve Afrika'da hoş karşılanıyoruz, çünkü biz, sömürgeci İngiltere ve Fransa gibi kötü biçimde yağmalamadık.

Günümüzde artık liberal "Zeit" gazetesinde hiç çekinmeden Almanlar'a şu talep yöneltilebiliyor: "Jeopolitik hedefler uğruna yurtdışında kendi askerlerinin yaşamını kaybetmesini göze almak, başka insanları öldürmeye hazır olmak..." Dış politikanın acılı olabileceği henüz halkın bilincine çıkmamışmış. "Almanlar dış politikanın acılı olduğunu öğrenmek zorundadırlar." Bunu militarist dış politika olarak adlandırılanlar, teröristlerin işini kolaylaştırırmış. Bu, Almanya gibi bir ülkenin uluslararası sahnede sorumluluk almasıymış. Vatan için öldürmek ve ölmek, hentbol şampiyonu olmak kadar normalleşmeliymiş.

Şimdiki Alman savaş bakanı Dr. Jung şöyle diyor: "Alman ordusu tarihinin en büyük dönüşümünü yaptı (çok doğru!). Alman ordusu günümüzde ülkemizin çıkarları için Balkanlarda, Afganistan'da, Lübnan'da, Afrika'da ve Kafkasya'da hizmet veriyor. ... Askerlerimiz ve sivil elemanlarımız, Almanya'nın kendi çıkarlarını korumasının, uluslararası sorumluluklarını yerine getirmesinin ve böylece dünyada ülkemizin itibarının artmasının önkoşullarını yaratmaktadır. ("Almanya'nın güvenlik politikası ve Alman ordusunun geleceğine dair Beyaz Kitap"ın Önsöz'ünden, s. 4, Ekim 2006) İşte bu şekilde büyük güç Almanya'nın hedeflerini titizlikle ortaya koyuyor: Kaynaklar ve nüfuz alanları için mücadele. Ne kadar çok savaş yürütürsek, ülkemizin itibarı da o kadar artar! Ne de ikna edici bir savaş mantığı!

Federal Almanya bir savaş gücüdür – Irak'ta da!

Federal Almanya'nın Irak'taki rolüne ilişkin çizilen resim çok sahtekarcadır. Bir yanda ABD'nin başını çektiği ve savaş yürüten ve sivil projeler de yürüten Almanya'yı kendilerine örnek almayan "Gönüllüler Koalisyonu"nun askerleri duruyor. "Bush'un yeni savaş"ı Irak savaşının başlangıcında çok sevilen bir slogandı. ABD, SPD-Yeşiller'den Attac ve MLPD'ye kadar çeşitli grup ve partilerce doğru bir biçimde savaş kışkırtıcısı olarak mahkum edilirken, Almanya'nın savaş kışkırtıcısı rolü ya hiç konuşulmuyor, ya da sadece tali olarak ele alınıyordu. Halbuki Clausewitz, "savaş'ın siyasetin başka araçlarla devamı" olduğunu ortaya koymuştu. Dört yıl önce gerçekleştirilen Irak'a saldırı bütün büyük güçlerin ve onların BM'deki müttefiklerinin ortak politikasıydı. Alman emperyalizmi Irak savaşının hazırlığında aktif bir rol oynamıştı. Alman emperyalizmi daha SPD-Yeşiller hükümeti döneminde savaş tehditinden şantaja, ekonomik ambargodan gizli diplomatik manevralara kadar emperyalist büyük güç politikasının tüm araçlarını kullanmıştı.

Hafızamız geçmişte olanları unutmuşsa eğer: Merkel, Steinmeyer ve Jung bugün de İran'a karşı aynı emperyalist boyun eğdirme ve savaş tehditi politikasını uygulamaktadırlar. Bütün bunlar güçlülerin hegemonya oyunlarına örnektir.

Irak'a karşı tehditler savruldu ve Saddam'ın sözümona kitlesel imha silahları hakkında yalanlar yayıldı, halbuki Saddam'ın silah donanımı hakkında kesin bilgilere sahiptiler. Çünkü Saddam'ı silahlandıranlar bizzat kendileriydi. Almanya dünyanın en büyük silah tacirlerindendir. 2005'te 1,6 milyar euro tutarında silah ihraç edildi ve bu 2004 yılına göre % 40 oranında bir artış anlamına geliyordu. Ama bize, Alman silahlarının sadece sivil inşa için kullanıldığı anlatılıyor. "Ölüm, Almanya'da yetişen bir ustadır" sözü Almanya'nın uluslararası rolünü en isabetli şekilde anlatmaktadır. Eskiden, Soğuk Savaş döneminde Alman devleti silah satmakla ve diktatörleri desteklemekle yetiniyordu. Bugün giderek daha fazla silah satıyor –çünkü savaşların sayısı artıyor– ve artık Alman askerlerini de savaşa gönderiyor.

ABD ordusu Murat Kurnaz'ı kaçırarak Guantanamo'da işkenceden geçirirken, Alman Özel Komando Güçleri (KSK) ondan geri kalmıyor ve gidip orda sorguya çekiyor. Sonuçta bunlar, geçmişte Nazi ordusunun hayranları, eski özel komando güçlerinin kumandanları Günzel ve Wegener gibi kişiler tarafından yetiştirilmişlerdir.

Esirleri işkenceden geçirmek ve onları itiraflara zorlamak emperyalist hegemonyayı sağlamlaştırma ve savaş politikasının parçasıdır. Bush esirlere işkenceyi legalleştirdi, Alman özel güçleri ise bunu henüz gizli bir şekilde yapıyorlar. Burda işkence legalleşmediği sürece, bu kirli işi başka ülkelere yaptırıyorlar. BND (Alman İstihbarat Teşkilatı) ve BKA'nın (Federal Alman polis Teşkilatı) adamları Suriye ve Irak'lı gizli servislerin işkencelerine refakat ediyor ve işkence altında alınan itirafları buraya getiriyorlar.

Saddam Hüseyin'in Alman tekelleri ve politikacıları tarafından övüldüğü ve desteklendiği günlerin üzerinden henüz çok geçmedi. Halepçe'de Kürt halkının üzerine atılan ve birkaç saniye içinde 5000 insanın ölümüne yol açan zehirli bombalar Alman teknolojisinin damgasını taşıyordu. Alman üretim ustalığı, kitle katilleri ve diktatörler tarafından çok itibar görüyor. Saddam Hüseyin rejimi ambargo ve cezalara rağmen Irak egemenliğinin son kalıntılarından vazgeçmemek için direndiğinde, saldırıya uğradı. Irak savaşının dört yılında, Saddam Hüseyin'in 30 yıllık diktatörlüğü sırasında "başardığından" daha çok insan katledildi ve sakatlandı, evler ve altyapı harap edildi. Bize demokrasi ve hürriyet olarak satmaya çalıştıkları işte bu emperyalist barbarlıktır.

…Ve yarın bütün dünya mı?

Alman emperyalizmi hep ön saflardadır. Bazen Yugoslavya'nın bombalanması ve parçalanmasında olduğu gibi açık ve doğrudan, bazen de Irak savaşında olduğu gibi ustaca gizlenerek. ABD ile rekabet içinde Alman hükümeti şimdiye kadar saldırgan ve açık olarak savaş tarafı olma işini geçiştirmiştir. Her ne kadar Schröder/Fischer ikilisi barış meleği pozlarına büründülerse de, gerçekte onların döneminde de onlar kapalı olarak ABD nin askeri saldırısında destekçi taraftılar. Irak'a askeri saldırıda Almanya'daki Rammstein üssü ABD saldırılarının Avrupa'daki lojistik merkez durumunda idi. Deniz yoluyla yapılan taşımacılıkta da Almanya destek sundu. Almanya Irak'ta polis teşkilatının yeniden kurulmasında eğitim işini üzerlendi. Bunun yanında Alman firmaları yeniden inşada yağlı karlar getiren siparişler aldılar. Bunlar sayesinde Alman emperyalistleri kendilerini barış gücü olarak gösterebiliyorlar. Halka yansıyan ve gerçeklerle ilgisi olmayan resim şu: ABD yıkar, biz ise onların yıktığını yeniden inşa ederiz!

Kimi sol ve hatta devrimci gruplar da ne yazık aynı telden çalıyorlar. Onların temel yanlışı baş

düşmanın ABD'de değil, kendi ülkemizde olduğunu kavramamalarından kaynaklanmaktadır.

Onlar ABD Emperyalizminin savaş kışkırtıcısı ve baş düşman olduğu tespitini yapmaktadırlar. "Bush'un Yeni Savaşı" parolası işte bu bağlamda çokça kullanılan bir parola olmuştur. Böylelikle Almanya'da Alman Emperyalizmi esas saldırı hedefi olmaktan çıkarılmıştır. Alman emperyalizmi konusunda istenen, en iyimser yorumla ele alınırsa, onun lütfen Amerikalıların askeri maceralarının ortağı olmamasıdır.

Halbuki şu bir gerçektir ki, Alman emperyalizmi çoktan beridir "Bütün Dünya Alman Özüyle birleşerek Sağlık Kazanmalıdır" şeklindeki Dış Politika Stratejisinin sürdürücüsü olduğunu göstermektedir. Dış politikanın askerileştirilmesi ilerlemektedir. Kosova'da Enternasyonal Kosova Silahlı Güçleri (KFOR) Alman General R. Kather'in komutasındadır. Onun komutasında 34 ülkeden 16.000 asker bulunmaktadır. 3000 Alman Askeri bugün Afganistan'da görev yapmaktadır. 500 asker Afganistan'a ek olarak gönderilmek üzere sıradadır. Alman Tornadoları şimdi Afganistan'da savaş kışkırtıcılığı konusunda ikiz kardeşleri olan Taliban avı peşindedir.

Savaşlar, Emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşıdır. Emperyalizmde barış gerçekte iki savaş arasında bir nefeslenme arasıdır. Henüz savaşlar Alman toprakları üzerinde yürümüyor. Fakat 60 yılı aşkın süredirAfganistanlılar, Iraklılar, Kongolular, Filistinliler vb. Alman emperyalizmi ve onun savaş politikaları sayesinde de ölmektedir. Ve savaşlar Alman topraklarına da yakınlaşmaktadır.

Emekçiler açısından yeni dış saldırılar ve savaşların kabul edilebilir hale getirilmesi için Alman emperyalizmi hep yeni "düşman resimleri" üretmektedir. Şimdi "İslamcı ve Arap terörist" resimleri panik yaratmanın revaçta olan araçlarıdır. Münih Maximilian üniversitesi yönetimi öğrencilerini açıkça "şüpheli hareketlerini" gördükleri "Arap/ Müslüman arkadaşlarını " gammazlamaya çağırmıştır. Av sezonu açılmıştır yani. Daha önceleri bilindiği gibi antisemit av sezonları vardı, bunların sonu Avrupa'daki Yahudilerin soykırımı ile sonuçlanmıştı. Bugün hala var olan antisemitizm yanında Arap görünümlü insanların tümü tehdit altında bulunuyor. Güya güvenliğimiz için Antiterör yasaları birbiri ardına çıkarılıyor. İçişleri bakanı Shaeuble Alman ordusunun içte kullanılmasını hararetle savunuyor ve planlıyor. Bunu yapabilmek için Anayasa değişikliği hazırlanıyor. Schaeuble'nin en son sunduğu "Antiterör Paketi" kişilerin tam şeffaflığı (Her vatandaştan Parmak izlerinin alınması ve bunların saklanması, pasaportlarda ve kimliklerde parmak izi) ve Mutlak Kontrol (Bilgisayar ve e mail'lerin merkezi habersiz kontrolü) yanında, tüm haberleşmelerin hakim izni olmaksızın da izlenebilmesi vb. öngörüyor. Biz emekçilerden istenen Özgürlük ve demokrasiden feragat etmemizdir. Yarın Alman ordusunun dış müdahalelerine karşı sokağa çıkacak olanlar Anti Terör yasalarını karşılarında bulacak, izlenecek, hapislere atılacaktır.

Baş düşman kendi ülkemizdedir!

Biz emperyalist bir bütün olarak emperyalist sisteme ve bu sistem içinde dünyayı kendi aralarında paylaşan emperyalist büyük güçlere karşıyız. G8 zirvesi bunların elinde, kendi iktidar yapılarını dünya ölçüsünde gerçekleştirmede kullandıkları araçlardan biridir. Almanya bu "büyük"ler içindeki baş aktörlerden biridir. Emperyalist dünya sistemine karşı mücadelede biz bu sisteme en büyük zararı kendi ülkemizde bu sistemin temsilcisi, doğrudan baş düşmanımıza, Alman emperyalizmine vuracağımız en büyük darbeyle verebiliriz.

Özünde Alman emperyalizminin ABD emperyalizminden bir farkı yoktur. Bunlar kankadırlar. Ne Amerikan ne de Alman emperyalizmi gerçekte özgürlük, demokrasi, insan hakları vs. yanlısıdır. Bunlar zaten emperyalizmin özüyle çelişir. Emperyalizm bir avuç emperyalist gücün bütün dünyaya egemenliği demektir. Kim ki şu an yalnızca en büyük güç konumunda olan ABD emperyalizmini hedef alıp, “kendi” emperyalizmini unutur, hedef tahtasından çekerse, o kendi emperyalizmine destek sunuyor demektir.

Alman emperyalizminin savaş suçları ve haydutluklarının üzeri milliyetçi-Alman şövenisti demagojilerle örtülmeye çalışılmaktadır. Ne yazık ki kimi sol gruplar da bu koroya katılmaktadır. Emperyalist savaşlara karşı mücadelede bizim müttefiklerimiz SPD’den, Yeşillere, onlardan PDS-Sol’a kadar partilerin sahtekar politikacıları değil, işçiler,emekçiler ve bütün dünyada devrimci hareketlerdir. Emperyalizme karşı mücadelede ABD’li işçi ve emekçilerle de omuz omuzayız!

“Alman Halkının Baş Düşmanı Almanya’dadır: Alman Emperyalizmi, Alman Savaş Partisi, Alman Gizli Diplomasisi. Alman halkının yapması gereken kendi ülkesindeki bu düşmana karşı mücadele etmektir; siyasi mücadelede, kendi ülkelerinde kendi emperyalistlerine karşı mücadele yürüten diğer ülkelerin proletaryası ile işbirliği içinde mücadele etmektir.” (Karl Liebknecht, 1915)

Mayıs 2007

Haydi Heiligendamm’a G8’e karşı mücadeleye!
2 Haziran’da Rostock’taki Büyük Yürüyüş’te DEVRİMCİ BLOK saflarına!
Enternasyonal Eylem-Kampına!
G8 e karşı bütün gücümüzle!
G8 in ve Nato’nun savaş stratejistleri; Sizin işinize son vereceğiz !
Direniş ve İsyan: Baş düşman kendi ülkemizdedir !
G8 iktidarını yıkalım! Zafere kadar devrim!
Sokakta mücadele, fabrikada grev… Sizin siyasetinize cevabımız bu olacak!
Dünya’da egemen düzene karşı; bütün patron devletleri çökene dek!
Globalleşme emperyalizmdir! Bizim mücadelemiz sosyalizm içindir!
Her yerde sınıf mücadelesi! G8’i yerle bir edelim!
G8’e karşı mücadele edelim! Emperyalizmi yok edelim!
ÖRGÜTSÜZ DEVRİM OLMAZ!

HERŞEYE RAĞMEN

(Herşeye Rağmen Sayı, Sayı 44, 2007)

Venezuela'da sosyal siyaset ve 'sovyet demokrasisi'

Komak/ml yayın organı Proletarische Rundschau'nun –Proleter Dergi– 5/07'de yayınlanan 27. sayısından çevrilmiştir.

Proletarische Rundschau'nun son sayısında (s. 26) Venezuela konusuyla ilgilenmiştik. "Venezuela'nın düşü ve hayalindeki düşü üzerine" makalesinde herşeyden önce Chavez hükümetinin ekonomik programını ve dış siyaset konularını ele almıştık. Şimdi bu makalede Venezuela'da "bolivarcı çevreler" biçiminde yerleştirilmek istenen 'sovyetdemokratik' yapıları ve 'Misiones' adıyla anılan sosyal programları ele almak istiyoruz.

Venezuela'da şimdi gerçekten sosyalizmin inşa edilip edilmediği üzerine tartışılırken "bolivarcı süreci" buna ulaşmanın yolu olarak kavrayanlar giderek daha sıkça "Misiones" denilen yapılanmaları böylesi bir inşanın kanıtı olarak getirmektedirler. Bunlar, Chavez hükümetinin sözde hedefi olarak sürekli yinelenerek dile getirildiği gibi "21. yüzyılın sosyalizmi" propagandacılarının en çok ağızlarına sakız ettikleri gerekçelerden biridir; ve gerçekten bu "Misiones" diye adlandırılan sosyal programlar Venezuelalıların günlük yaşamlarında önemli bir rol oynamaktadırlar. Bunlar halkın büyük bir bölümüne yaramakta ve birkaç milyon insan bununla sosyal yaşamında bir düzelme yaşamaktadır. "Misiones" lerin elbette halkın lehine olumlu etkileri vardır; ama bunları gerçekçi değerlendirmek için Venezuela ulusal burjuvazisinin kendi iktidarını pekiştirmek için neden bu sosyal programlara da gereksinim duyduğu da gösterilmek zorundadır.

'Misiones'ler

Esas olarak altı "Mision" vardır. Birincisi;

— "Mision Mercal": Kentlerin yoksul mahallelerinde kurulmuş küçük süpermarketler ve muhtaç ailelere ucuz gıda maddeleri verilen, bunun için özel olarak başvurulması gereken bir kimliğin gösterildiği yerler. Chavez hükümeti sağlık sektöründe

— "Mision Barrio Adentro"yu örgütledi. Bu, Venezuela ile Küba arasındaki iktisadi anlaşmanın parçasıdır. Küba Venezuela'ya hekimler yollamakta ve buna karşılık "bolivarcı cumhuriyet"ten çok ucuz petrol almaktadır. Bu şekilde yaklaşık 20 bin Kübalı doktor Venezuela'ya geldi. Onlar burada ücretsiz çalışmakta ve ayrıca Venezuelalı hekimleri eğitmekte; bunun için Venezuela hükümetinden küçük bir ücret almaktadırlar (1). Küba bu arada bu anlaşmayla Venezuela'nın petrolünü ucuzca verdiği tek devlettir.

Yukarda belirtilen ikisinin yanında diğer dört "Mision" milli burjuvazi için özel bir rol oynayan eğitim sektörüne yöneliktir. Venezuela dışında en çok tanınan

— "Mision Robinson"dur. Bu, Chavez hükümetinin göreve başladığında resmi bilgilere

göre Venezuela'da yaklaşık beş milyon okuma-yazma bilmeyen bulunduğundan gerekli olan geniş kapsamlı okuma-yazma öğretme kampanyasıdır. Oysa gerçekte okuma-yazma bilmeme herşeyden önce o zamanlar istatistiki olarak dikkate alınmayan, uzaktaki kırsal bölgelerde çok yaygın olduğundan (hala da yaygın olduğundan) birkaç milyon daha fazlaydı. Bu ücra bölgelerde dış dünyadan bütünüyle kopuk, Venezuela'daki iktidar değişikliğinden hiç habersiz, başkan Chavez'i bile tanımayan milyonlarca insan yaşıyordu. Bu insanların çoğunun kimliği yoktu ve onların yaşadıkları bölgeler her ne kadar şekilsel olarak Venezuela devlet toprağı olmasına karşın yetkili idarenin bulunmadığı ve önceki hükümetin ülkenin bu alanlarındaki istatiksel araştırma yapmaktan tasarruf ettiğinden resmi istatiklerde kayda bile geçmemişti. "Mision Robinson"un kurulmasıyla geçmişte "unutulmuş olan" bu insanlar, şimdi "Mision Robinson"un öğretmen ekipleri ülkenin en ücra köşesine bile uzandıklarından, ilk kez hükümetin somut önlemlerinden yararlandılar ve insanlar, şimdi şahsen kayda alındıklarından eğitim programının başlamasından daha önce "uygar" Venezuela ile bağ kurdular (2).

Yani "Mision Robinson", bir de son yılların birdenbire fırlayan "nüfus artışı" gözönüne alındığında Venezuela sosyal siyasetinde ağırlıklı bir rol oynamaktadır. Bu sosyal program bugün milyonları kapsamaktadır ve birçok kişi şimdiden okuma-yazma öğrenmiştir. Venezuela'nın daha bu sene içinde okuma-yazma bilmeyen oranını sıfırlayacağı şeklindeki resmi açıklamalar aslında boş ve hayalcidir. "Mision Robinson" da adıyla Simon Bolivar'ın onuruna atıfta bulunmaktadır. "Robinson" ismi uzun yıllar özel öğretmenlik yapan Bolivar'ın takma adıydı.

— "Mission Ribas" , "Mision Robinson" un eserini sürdürmektedir. O, "Mision Robinson" mezunlarına sonradan okul diploması almak imkânı sunmaktadır.

Venezuela'yı ABD emperyalizminin nüfuzundan kurtarmak –AB'nin "yardımı" reddedilmeksizin!– yarısömürge, yarıfeodal ülkeyi pazar ekonomili dünya sahnesinde modern "bağımsız" bir oyuncu yapmak çabası üretici güçlerin güçlenmesini kesin gerekli kılar ve yukarda belirtilen eğitim programlarını ulusal bir gereklilik haline getirir. İnsanların eğitim gereksinimi Venezuela sanayiinin rekabet yeteneği çıkarıyla örtüşmektedir. Örneğin Chavez hükümeti, çeşitli Venezuela bakanlıkları ihtiyaçlarının satın alınmasını ihaleye çıkarırken yapılan sözde ihale turlarında herşeyden önce Venezuela sanayisini – ve de AB-endüstrisini- "alış-veriş listesi"nin gerçekleşmesinde tercih ederek desteklemektedir. (3)

Üretimin gerçekleşen artışı doğal olarak bir yandan modernleşme talebini haykırmakta; diğer yandan bu, tüm Venezuela sosyal yapısının modernleşmesini sağlamakta; küçük köylüler ve topraksızlar işçi sınıfına katılmakta; eğitim programları temel ve genel eğitimden teşvik edici ve mesleki eğitime doğru yol almaktadır. Burada

— "Mision Sucre" devreye girmektedir. Adını, İspanya monarşisine karşı antisömürgeci mücadelede Simon Bolivar'ın sadık bir yoldaşı olan general Sucre'den almaktadır. Bu program yoksul aile kökenli yüksek öğrenim öğrencilerine burslar vermekte ve onlara özel olarak kurulmuş "bolivarcı üniversiteler"de öğrenim yapma imkanı sunmakta; böylece yoksul aile kökenli gençlerinin eğitim ve öğretime ulaşmasını sağlamaktadır. Dahası önemi artan Venezuela ulusal sanayi mesleki olarak iyi eğitilmiş iş gücüne gittikçe daha fazla gereksinim duymaktadır. Bu amaçla "Mision Ribas" mezunlarına yönelen

— "Mision vuelvan Caras" kurulmuştur. Bu mezunlar okulu bitirdikten sonra "Mision vuelvan Caras" sayesinde, sanayinin anda acilen ihtiyaç duyduğu tam bir şekilde eğitilmiş kalifiye işçi haline gelebilirler.

“Mision”lar kuşkusuz ulusal bir ilerleme anlamına gelmektedir. Onların yaptığı işler (yoksullara gerekli gıda maddeleri temin etme, tibbi hizmet sunma , okuma-yazma öğretme, eğitim ve öğretim) küçümsenmemelidir ve bunlar olmaksızın çağdaşlaşma olamaz. Fakat sosyal siyaset ve modernleşmeden dolaysız olarak Chavez hükümetinin hedef olarak ilan ettiği ve birçok iyiniyetli sol globalleşme karşıtlarına hoş gelen “21. yüzyılın sosyalizmi” sonucuna varmak mantıki değildir.

Bolivarcı Çevrelerin Rolü Üzerine

“Bolivarianos Circulos” Hugo Chavez ‘in kararnamesiyle 11 Haziran 2001 de kuruldu. Bu “Bolivarcı Çevre”lerin önderi bizzat şahsen başkan Hugo Chavez’dir. Resmi söyleme göre bu “çevreler” ile (ve solların büyük kesimleri tarafından da böyle kabul ediliyor) sovyet demokratik bir ilke yaşama geçirilmektedir. Daha yakından bakıldığında burada düzenli toplantılarla Venezuela yeni anayasasının incelendiği ve ilgili sokağın, mahallenin vs. sorunlarının tartışıldığı, yedi ile oniki arasındaki kişiden oluşan gruplar, taban komiteleri söz konusudur. Onların üzerinde durduğu sorunlar ve bunlar ile ilgili bulunan çözüm önerileri (en azından plana göre) bunun için yetkili bir üst hükümet merciine iletilir.

Bu ilk bakışta halkın dolaysız söz ve kararlara katılımı ve gerçek bir sovyet demokrasisi yaklaşımı gibi görünmektedir. Oysa yapı, işlev tarzı ve gerçek değiştirme olanaklarına daha dikkatli bakıldığında, işte o zaman bu bolivarcı çevrelerin insanın aklını başına getiren gerçek yüzü ortaya çıkmaktadır.

Sovyet demokrasisi, ilgili “sovyetler” (veya bu bağlamda çevreler) tarafından eleştirilen durumun onlar tarafından aktif bir şekilde değiştirilmesini, değiştirme için gücün tam da sovyetlerde bulunmasını öngörür. Ama bolivarcı çevrelerin bu işe girişmediği Venezuela’da ise, bilakis olası hata ve olumsuzluk eleştirilerini ancak üst mercilere iletebilirler; diğer taraftan çoğu kez bakanlıklardan hiçbiri kendisini yetkili görmemekte veya hatta hata ve olumsuzlukları böyle kavramamaktadır, (4) sözde kendi kaderini belirleme çoğu kez hüsrana uğramaktadır. Bürokratlaşmayı eleştiren veya Chavez –hükümetinin uygulamalarını teşhir eden bir çevrenin Miraflores-Palas’ın (Karakas’daki cumhurbaşkanlığı köşkü) emriyle feshedilmesi hiç de seyrek olmamaktadır.

Tam da bürokrasiden kaynaklanan çevrelerin çalışma beceriksizliği nedeniyle bunlar içinde tek tek bazıları veya tüm sistem Venezuela kamuoyunda eleştiri bombardımanına tutuldu. Ayrıca bu bolivarcı çevreler sisteminin açıkça askerileştirilmesinden –merkezi anahtar mevkiler Chavez’e bağımlı askerler tarafından işgal edilmektedir– birçok aktivistler rahatsızdır.

Oysa Chavez ve onun burjuva etrafının bu çevrelere ihtiyacı vardır ve bunları boşuna kurmamışlardır. 2000 sonu / 2001 başında Chavez hükümeti ile köhne, ABD’ye sadık muhalefet arasındaki gerginlik gittikçe daha da keskinleştiğinde, her ne kadar Chavez ve ulusal burjuvazi alaşağı olmaktan bir kez daha kurtulsalar da, bunların her ikisinin de artık koltuklarında o kadar sağlam oturmadıkları gittikçe daha da açığa çıktı. Bunun sonucu kitleleri etkin bir biçimde kendisine bağlayan, bunu sürekli kılan ve fakat hiçbir şekilde halk iktidarının nüvesini oluşturmayan kurumlar yaratmak zorunda kaldılar. Bolivarcı çevreler bu amaçla kuruldular ve gerilimlerin daha yaygınca ilk kızışmasıyla, Aralık 2001’de Chavez karşıtları tarafından örgütlenen “genel grev”de kendilerini kanıtlama olanağı buldular. Geriye dönüp bakıldığında ve o zamanların olayları (5) daha yakından ele alındığında, Chavez önderliğindeki hükümetin

bolivarcı çevreler olmaksızın bugün görevde olmayacağı söylenebilir. Kitleler yeterli derecede tutarlı bir şekilde “bolivarcı süreç”in içine çekilmediğinden dolayı bolivarcı çevrelerin aslında halkın kontrol altında tutulması ve kandırılmasının bir aracı olup olmadığı sorulması gereken bir sorudur. Bunlar “bolivarcı” sürecin kurumsallaştırılmasına, canlı, devrimci bir sürecin küllendirilmesine hizmet etmiyor mu? Ve ulusal burjuvazinin iktidarı elinde tutmasının önemli bir temel direği haline gelmiyorlar mı?

Chavez hükümetinin iktidarını daha da pekiştirmesi

Şimdiye kadar MVR (Beşinci Cumhuriyet İçin Hareket) ittifakı içinde örgütlü Chavez hükümeti, 3 Aralık 2006 daki seçimden hemen sonra ve Chavez’e çok kapsamlı talimat yetkileri veren “yetkilerle donatma yasası “nı kongreden geçirildikten sonra iktidarını pekiştirmek için diğer büyük adımları attı. Chavez daha sonra, şimdiye kadarki MVR ittifakını yekpare bir partiye dönüştürme yoluyla “devrimin derinleştirilmesini” ilk adım olarak ilan etti. Bu yekpare parti kurulacak olan “Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi” (PSUV) biçiminde oluşmalı ve diğerleri ile birlikte bolivarcı çevreleri de parti yapısının içinde barındırmalıydı. Birleşik bir parti iktidarın daha da pekiştirilmesi için bolivarcı çevreler aracılığıyla istikrarlaşmayı aşan önemli bir adımı oluşturduğundan, bu adım MVR ittifakı için gereklidir. Sadece iki parti, PPT (Herkes İçin Anavatan) ve PCV (Venezuela KP’si) şimdilik planlanan bu yeni partiye doğrudan katılmak istemiyorlar. PCV bunu PSUV’nin programatik ilkelerinin henüz bütünlüklü bir şekilde tesbit edilmediği ile gerekçelendiriyor. Bu parti şimdilik kendisi için bir gözlemci konumu ile yetiniyor. Oysa bu parti bu projeyi esas olarak selamladığından büyük olasılıkla kendisini PSUV’ın kucağına atacaktır.

Sene başında ilan edilen diğer devletleştirme planları, öncelikle, ABD sermayesinin güçlü bir şekilde temsil edildiği ekonomi dallarını içermektedir. Buna göre herhalde 2007 de enerji temini ve telekomünikasyon alanları büyük oranda burjuva devletin denetimi altına girecektir. Herşeyden önce AB sermayesinin faaliyet gösterdiği petrol ve diğer hammadde sanayiine dokunulmama geniş çapta sürdürülecektir. Yani Avrupa emperyalizminin tersine ABD emperyalizminin Venezuela’da dikiş tutturması gittikçe daha zorlaşacaktır. Chavez hükümeti ABD’ye kafa tutmayı sürdürüyor, AB’den destek arıyor ve kendisinin iktidar mevzilerini geliştiriyor. Oysa sosyalizmin gelmesi kesinlikle daha epey süre alacaktır ve her halükârda kendiliğinden gelmeyecektir...

(1) “Bolschewik” Gazetesi, S. 24, s. 7, Ocak 2007
(2) Andre Scheer, “Venezuela uğruna Mücadele”, s. 123, NIV Essen 2004
(3) www.rosalux.de/cms/index.php7icN 10617
(4) Bununla ilgili olarak Ernst F. Fürntratt-Kloep “Venezuela – Bir Devrimin Yolu”, PapyRossa Yayınevi, Köln 2006, ile karşılaştırınız.
(5) Bununla ilgili olarak “ Proletarische Rundschau, s. 26, “ Venezuela’nın düşü ve hayalindeki düşü üzerine” ile karşılaştırınız.

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

SEÇİM SAHTEKÂRLIĞI SAHNELENDİ… DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK!
İŞÇİLER, EMEKÇİLER… SOSYALİST MÜCADELE İÇİN

Örgütlenelim!

TC'NİN GÜNEY KÜRDİSTAN'A SALDIRI PLANINA KARŞI MÜCADELE ET! HAKSIZ SAVAŞA DUR DE!

YAŞASIN HAKLARIN KARDEŞLİĞİ!

HEJMAR: 36 · TEBAX 2007 · BIHA: 2 YTL

Bolşevizmin Kuzey Kürdistan'daki sesi…
Oku, okut, incele, tartış!

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Hepimiz Hrant Dink'iz!
Hepimiz Ermeniyiz!

14

ŞUBAT 2007 · FİYATI: 2 YTL.

Bolşevizmin Türkiye'deki sesi…
Oku, okut, incele, tartış!

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 153 • Mayıs / Gulan 2007 • Fiyatı: 2 YTL

1 MAYIS 2007... GÜN ÇALIŞMA GÜNÜ DEĞİL...
GÜN BİRLİK, GÜN DAYANIŞMA, GÜN MÜCADELE GÜNÜ!

Üretimi durdurun, meydanları doldurun!

Bolşevizmin Kuzey Kürdistan–Türkiye'deki sesi…
Oku, okut, incele, tartış!